

**KARL MAY JOSÉ
MOSELLI**

Aventurierul

**Tainele Orientului
Saiw-Tjalem**

**Seria
IUBIRE ȘI HAZARD**

Ediția de față a preluat textul după REGELE BOXERILOR de JOSÉ MOSELLI, Traducere Lia Hârsu, Librăria Editoare I.G. HERTZ București, f.a., Modernizând Ortografia și îndreptând inadvertențele lexicale și stilistice în lumina exigențelor actuale.

**KARL MAY
JOSÉ MOSELLI**

AVENTURIERUL

TAINELE

ORIENTULUI SAIW-TJALEM

**EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL
LUMII**

Roman

**Editura LOGOS-STAR
București 1994**

În sfârșit, se făcuse ziuă. Cei trei oameni zăriră în jurul lor un șir nesfârșit de creste albe care se profilau pe cerul cenușiu. Se aflau în mijlocul unei trecători largi mărginită de doi munți înalți. Cât vedeai cu ochii nu se zărea niciun semn de așezare omenească, niciun arbore. Zăpada acoperise orice urmă de potecă... Fulgii se răriseră, dar vântul sufla cu furie. În jurul lor, zăpada avea o înălțime de peste doi metri.

— Trebuie să plecăm de aici cât mai repede, altfel riscăm să fim îngropați! spuse Ormiloff. Ne aflăm într-un fel de pâlnie în care vântul acumulează zăpada.

— Să plecăm! spuse Marcel, ridicându-se.

Și, ca să-și mai dezmoștească membrele înghețate, el începu să-și agite brațele și picioarele cu atâta violență, încât tovarășii lui crezură că înnebunise.

— Dunot! Ce s-a întâmplat! întrebă ofițerul rus, neliniștit.

— Ce să se întâmple! mi-e frig și caut să mă încălzesc! îl lămuri regele boxerilor, râzând.

Cu mare greutate, cei trei prieteni izbutiră să-și ridice cămilele și să încalece. După un ceas întreg de eforturi, mica' trupă o porni din nou.

Ormiloff nu se înșelase. După ce meraseră vreo două ceasuri, fugarii atinseră în sfârșit o parte a defileului unde zăpada era cu mult mai puțin înaltă. Cămilele înaintau mai ușor.

Cam pe la prânz, călătorii zăriră în fața lor o vale largă, în fundul căreia se profilau acoperișurile unui sat. Trâmbe subțirele de fum se înălțau pe coșuri.

— Casele acestea par să fie întregi, spuse Marcel, după ce privi prin ocheanul lui Ormiloff. După cât se vede

nu sunt kurzi pe aici.

— Or fi în schimb turci! observă Perrin.

— Puțin îmi pasă! Mie mi-e foame și sunt înghețat tun! Dacă o fi nevoie să luptăm, nu ne vom da înapoi! În chipul acesta vom avea avantajul să ne încălzim. Dacă vom muri, atunci, nu vom mai avea nevoie de nimic. Iar dacă vom învinge, totul va fi în regulă.

— Înainte! strigă Ormiloff. Ai dreptate, Dunot!

— Să mergem! făcu și Perrin.

Cămilele de abia se mai mișcau, deși drumul era oarecum practicabil prin locurile acestea.

La gândul că vor putea în sfârșit, să mănânce și să se încălzească, cei trei tovarăși uitară de toate suferințele îndurate.

În curând ajunseră la primele casé ale satului și-și dădură seama îndată – după înfățișarea pașnică a locuitorilor – că nici kurzii, nici turcii nu trecuseră încă pe acolo.

Ormiloff, care vorbea curent limba armeană găsi repede adăpost, cu atât mai mult cu cât agita în fața oamenilor o pungă doldora de bani. O tânără îi îndrumă pe cei trei călători spre singurul han, unde ajunseră imediat. Avură surpriza plăcută să afle că sunt la Ketur, la vreo 90 kilometri depărtare de Urmlah și de-abia acum își dădură seama că trecuseră pe nesimțite frontiera turco-persană. Se aflau, deci, în imperiul Șahului.

Hangiul, un persan caraghios, le spune că niciun picior de turc sau kurd nu călcase vreodată prin Kotur.

Dându-se drept negustori armeni – din spirit de prevedere – Marcel și tovarășii săi rămaseră până a doua zi în satul ospitalier. Pentru mai multă siguranță, Marcel petrecu noaptea în grajd, lângă prizonierul kurd, pe care-l coborâse de pe cămilă, unde stătuse legat tot drumul. Individul, un atlet cu înfățișare de brută, părea a nu-și da

seama ce se petrecuse cu el și-și rotea ochii în toate părțile, mârâind cuvinte neînțelese.

Om prudent, înțelegând prea bine că în vremurile acestea tulburi nu e bine să fii indiscret, hangiul – deși văzu prezența prizonierului nu puse călătorilor nicio întrebare cu privire la dânsul.

Și a doua zi, de cum se luminase de ziuă, Marcel Dunot Ormiloff și Perrin, sătui, odihniți, dezghețați, părăsiră Koturul, îndreptându-se spre răsărit, urcând cursul râului Kyril.

Umblau de vreo trei ceasuri când zăriră la orizont o pânză întinsă de apă, care sclipea în bătaia soarelui de iarnă.

— Lacum Urmiah! spuse Ormiloff, simplu.

— Îmi pare bine! făcu Marcel Dunot.

Perspectiva de a atinge una din țintele călătoriei lor spori nerăbdarea celor trei prieteni, care își zoriră cămilele la drum. La amiază, prânziră în orașelul Dilman și, urmând malul apusean al lacului, se îndreptară spre sud.

Cam pe la ceasurile trei zăriră în depărtare orașul Urmiah, ale cărei case erau înșirate într-o depresiune largă, la vreo cincisprezece kilometri de lac.

— Iată-ne ajunși! strigă Ormiloff. Vezi minaretul acela roșietic – acolo e mănăstirea dervișilor! spuse el, întinzând brațul spre o moschee al cărei minaret se înălța deasupra caselor înconjurătoare.

— Vom vedea noi dacă și pe dinăuntru e tot atât de frumoasă ca pe dinafară! spuse Marcel. Ia te uită! Ne ies în întâmpinare... dar... Oh! Oh! Atenție! Nu prea am poftă să ne înecăm la mal. Țineți-vă bine!

Motivul exclamației lui Marcel Dunot era foarte limpede. Nici Perrin, nici Ormiloff nu avură nevoie să-i ceară explicații; la vreo două sute de metri de dâșii. O trupă de călăreți își făcuseră apariția pe neașteptate de

după cotul șoselei.

Îmbrăcămintea necunoscuților avea pecetea celei mai extravagante fantezii: unii purtau uniforme de stofă kaki, alții din stofe multicolore împănate cu broderii și alte podoabe. Dar pe cap purtau toți fesuri de culoare roșu-închis. Erau înarmați cu de toate: săbii, pumnale, lăncii, revolvere, pistoale, carabine, puști. Împreunând toate aceste arme de distrugere, s-ar fi putut reconstitui un sortiment complet al armamentului din urmă cu cincizeci de ani.

Călăreții erau în număr de vreo cincizeci și înaintau doi câte doi în trapul căluților turcomani.

— Sunt soldați persani! își dădu cu părerea Marcel.

—...turci, completă Ormiloff. Frontiera turco-persană este foarte vag delimitată și, chiar dacă n-ar fi așa, aliații nemților nu prea au scrupule față de violarea neutralității unui stat.

— Vom vedea! De altfel, n-avem decât să întrebăm de Istif Lakbar. Dar să nu facem gafe!... Dumneata, Ormiloff. ești bulgarul Lylas. Eu, luptătorul Pueheff. Iar dumneata, Perrin ești tot bulgar, și noi te-am ajutat să dezertezi din armata rusă din Caucaz, unde ai fost înrolat cu forța. Te vei numi... Bradko! E nume bulgar, nu-i așa, Ormiloff?

— Aproape! răspunse ofițerul rus, zâmbind.

— Mă numesc Bradko, deci, zise Perrin.

În vreme ce-și împărțeau rolurile, cămilele lor continuau să înainteze întru întâmpinarea călăreților.

Deodată se auziră strigăte:

— Ajutor! fraților! Ajutor! Scăpați-mă!

Era prizonierul kurd, care, zărind pe călăreți își pusese nădejdea în ei.

— Taci, câine, îi strigă Ormiloff, amenințător.

— Lasă-l să țipe, dragul meu, făcu Marcel nepăsător.

Asta n-are nicio însemnătate.

Între timp, el se apropie de călăreți.

— Prieten! rosti, Marcel, adresându-se celor doi indivizi care se aflau în capul trupei.

— Cine ești? Întrebă unul din ei, un individ voinic, cu fața osoasă, încadrată de o barbă lungă, neagră.

— Sunt un prieten de-al vostru, răspunse Marcel, prudent. Vin din Constantinopol să fac o vizită venerabilului dervi Lakbar, din Urmiah.

Călărețul cu barbă neagră tresări:

— Vii din, Constantinopol? Întrebă el, bănuitor. Și cum ai putut răzbate printre trupele porcilor de moscoviți?

— Am putut străbate grație hârtiilor pe care mi le-a dat Excelența Sa Djemil-Pașa! declară el. Ba am făcut chiar ceva mai mult decât să-i înșel pe ruși, am adus cu mine un soldat bulgar înrolat cu forța de moscoviți și care mi-a furnizat informații prețioase...

— Toate acestea nu-mi spun însă cine ești! observă celălalt, a cărui atitudine deveni mai împăciuitoare.

— Condu-mă la venerabilul Istif Lakbar; dacă el va crede de cuviință, îți va spune cine sunt. Dar tu cine ești?

— Eu sunt Mizrahi-bey! Te vom conduce la Istif Lakbar și vai ție dacă ne-ai mințit!

— Nu mă tem de nimic! răspunse Marcel Dunot.

— Scăpați-mă! Scăpați-mă! fraților! urlă din nou prizonierul kurd către Mizrahi-bey.

Acesta, devenit bănuitor, încruntă sprâncenele:

— Ce-i cu prizonierul ăsta? răzni el.

— E un mizerabil de kurd, pe care-l voi duce în fața lui Istif Lakbar, care va hotărî de soarta lui. În munții Caucazului, el și complicitii lui ne-au atacat și, pe lângă că ne-au jefuit de două lăzi de mare valoare, pe care eram însărcinați săle, ducem unui înalt personaj persan, au mai luat prizonier și ars de viu pe unul din tovarășii noștri,

venerabilul derviş Munir Glaub.

— Munir Glaub a murit! exclamă Mizrahi-bey.

— Da! Kurzii l-au spânzurat de picioare deasupra unui foc, cu toate eforturile noastre de a-l smulge din mâinile lor. Dar l-am răzbunat și în noaptea următoare au omorât mai mulți bandiți și l-am făcut prizonier pe acesta.

— Minte! Minte! răcni kurdul.

Mizrahi-bey se înfurie.

— Taci câine! zbieră dânsul la prizonier.

Apoi, întorcându-se spre Marcel:

— Să mergem la Istif Lakbar!

— Să mergem! repetă regele boxerilor.

În vreme ce ei vorbeau, Perrin și Ormiloff, precum și călăreții de sub comanda lui Mizrahi-bey, se opriseră.

La porunca colonelului - (bey înseamnă colonel pe turcește) - trupa se puse în marș, spre Urmiah.

În timpul drumului de abia dacă schimbară câteva cuvinte între ei. Mizrahi-bey se făcea că se ocupă de calul său, dar, pe ascuns, privea cu coada ochiului spre cei trei prieteni.

Mica trupă își făcu intrarea în Urmiah și ajunse curând într-o piață triumfiară mărginită într-o parte de o moschee cu anexele ei, iar în celelalte două părți de niște clădiri vaste și regulate, care semănau cu niște cazărmi.

Mizrahi porunci oamenilor săi să se oprească. La un semn al lui, unul din ei se apropie de dânsul.

Cei doi turccmani schimbară câteva cuvinte în șoaptă, pe care Marcel nu le putu auzi.

— Veniți acum! spuse el celor trei tovarăși.

Își îndreptă, calul spre o străduță îngustă ale cărei case de lemn se împreunau aproape pe deasupra drumului. Marcel, Perrin și Ormiloff îl urmau; în spatele lor veneau șase călăreți cu carabinele în mână: Mizrahi-bey se dovedea a fi un om prevăzător.

În tăcere, colonelul turc străbătu una după alta trei străduțe la fel de înguste, la fel de murdare și ajunse, în sfârșit, într-o esplanadă vastă plantată cu cedri uriași, în mijlocul căreia se înălța o construcție enormă, albă, cu ferestrele nenumărate și care domina un dom flancat de un minaret roz, înalt de aproape patruzeci de metri. Marcel și Perrin își dădură seama că se aflau în fața mănăstirii dervișilor pe care le-o arătase Ormiloff înainte de a intra în Urmijah.

Mizrahi-bey, încetinind mersul, se îndreptă spre o poartă mare de cedru, înnegrită de vreme și împodobită cu arabescuri din fier forjat.

Poarta aceasta, de formă ogivală, avea deasupra o semilună din lemn, care trebuia să fi fost aurită cândva, dar pe care intemperiiile o înnegriseră.

Ajuns în fața porții, Mizrahi-bey, fără să coboare de pe cal, lovi de trei ori în tăblia de cedru cu vârful sabiei sale, în vreme ce Marcel, Perrin și Ormiloff așteptau tăcuți în spatele său.

Se scurseră câteva minute într-o liniște desăvârșită.

— Nu prea sunt igrăbiți dervișii, murmură Perrin în turcește.

Și nici ăsta nu prea pare să fie! observă Marcel cu glas șoptit, arătând spre Mizrahi-bey care, într-adevăr, nu manifestă nicio nerăbdare.

Dar deodată se auziră zgomote de zăvoare și o ușiță mică dintr-o tăblie a porții se întredeschise. Un individ mărunțel și gras, un soi de pătrat de carne omenească, înveșmântat cu un caftan alb și purtând pe cap turbanul verde al hangiiilor, apăru în deschizătură și mormăi:

— Salut pe fiul tatălui tău, nobile Mizrahi. Allah să împrăștie binecuvântarea asupra ta, cum împrăștie ploaia deasupra pământului uscat de secetă.

— Fie ca regulile tale să fie luate în seamă, o! sfinte

Omar! făcu Mizrahi înclinându-se cu respect, încât turbanul său atinse grumazul calului. Ai bunătatea și anunță-l pe prea venerabilul Istif Lakbar că suntem niște prieteni ai virtuosului Munir Glaub – pe care Allah să-l binecuvânteze – și că-i aduce lucruri importante, *cu deosebire niște turbane*.

— Turbane! făcu dervișul, uimit.

— Da, niște turbane, preasfinte! Venerabilul Istif Lakbar le așteaptă cu nerăbdare.

— Mă duc îndată să-l înștiințez! spuse Omar și, închizând ușița, dispăru în grabă.

— Vai de voi, câinilor, dacă ați mințit! mârâi Mizrahi bey, învăluind pe cei trei prieteni cu o privire bănuitoare.

— Inimile noastre sunt curate ca a unor copii! spuse Marcel Dunot, cu nevinovăție.

Persanul nu catadicsi să răspundă, dar întoarse capul semnificativ spre, cei șase călăreți care se țineau la câțiva metri distanță.

Se scurseseră câteva minute. Poarta rămânea închisă. De teamă să nu se trădeze, Marcel Dunot și tovarășii săi nu îndrăzneau să schimbe o vorbă între ei și găseau așteptarea prea-lungă, cu atât mai mult cu cât sufla un vânt înghețat.

Stăteau de-acum de vreo jumătate de ceas, când ușița se deschise și făcu loc dervișului. Acesta se apropie de Marcel Dunot și întreabă:

— Unde este venerabilul Munir Glaub!

— A murit, preasfinte! Dar îți aduc pe unul din asasinii lui, răspunse regele boxerilor, arătând spre kurdul legat de spatele cămilei.

Omar păli.

— Pe cine ai văzut la Constantinopol? Coboară de pe cămilă și spune-mi-o la ureche!

Marcel făcu întocmai și, apropiindu-și gura de

urechea dervişului, îi şopti:

— Am văzut pe Excelenţa Sa Djemil Reza-Paşa şi pe maiorul german von Huckmeihrt.

Omar tresări uşor.

— Bine! spune tovarăşilor tăi să coboare şi ei de pe cămile şi să le priponească de cârligele porţii. Veţi lua în spate bagajele pe care le aduceţi pentru venerabilul Istif Lakbar şi mă veţi urma.

— Din păcate, preasfinte, n-aducem decât un prizonier, unul dintre acei care au omorât în chip laş pe venerabilul Munir Glaub şi ne-au luat toate bagajele.

Faţa largă a dervişului părea că se lungise.

— Dar cel puţin turbanele le ai? întrebă dânsul.

— Le aveam, preasfinte!

— Atunci haideţi! Preavenerabilul Istif vă aşteaptă!

Şi în vreme ce Perrin şi Ormiloff descălecau de pe cămile, Omar se apropie de Mizrahi-bey pentru a-i spune că poate pleca.

Persanul, impasibil, salută cu respect pe derviş şi se îndreptă spre oamenii săi, nu fără a arunca o privire plină de bănuială asupra celor trei prietenii. În fruntea trupei sale, el străbătu esplanada şi se făcu nevăzut.

— Şi cu prizonierul ce facem! întrebă Marcel Dunot.

— Îl voi spânzura! Intraţi!

Regele boxerilor, Perrin şi Ormiloff, după ce-şi priponiră cămilele, trecură prin uşita scundă şi pătrunseră într-o curte mare plantată cu cedrii uriaşi.

— Aşteptaţi! le strigă dervişul care rămase afară.

Cei trei tovarăşi se supuseră.

— Vrea să-l interogheze pe kurd! spuse Ormiloff, în şoaptă.

— Ei şi! Am spus doar adevărul, observă Marcel.

Curtea cea mare precum şi clădirile şi moscheea alăturate, păreau pustii. Vântul agita încetişor crengile

copacilor și murmurul lui printre, ramuri era singurul zgomot ce se auzea.

După vreo zece minute de așteptare, dervișul reapăru.

Fără să-i privească măcar, Omar își desfăcu caftanul și scoase un soi de uruitoare pe care începu s-o învâртеască în mână, de trei ori. La zgomotul produs, ieșiră dintr-o încăpăre trei derviși, tot atât de scunzi ca Omar și îmbrăcați la fel. Ei se apropiară. Dervișul le ținu un mic discurs în limba persană, care, după cât se părea, îl privea pe persan. Imediat, dervișii, ieșiră din curte.

— Acum, să mergem! porunci Omar adresându-se lui Marcel și tovarășilor săi.

În tăcere, cei trei pășiră pe urmele lui, traversară curtea și trecură printr-o porțiță din zidul moscheii și care dădea într-un gang nesfârșit cu pereții văruiți.

Gangul acesta era luminat de niște lămpi minunate de aramă, atârinate în tavan. O căldură plăcută, de calorifer, îi împresura. Nu se auzea alt zgomot decât acela făcut de pașii celor trei prieteni, căci Omar purta sandale cu talpa de stofă.

Gangul ducea spre o scară îngustă de marmură, cu balustrada admirabil sculptată, adevărată dantelă de piatră. Dervișul începu să urce treptele, după ce se încredință că oaspeții săi îl urmau. Construită în spirală, scara ducea, la vreo douăzeci de metri de sol, într-o sală rotundă, luminată de o lampă în plafon. Patru uși de paltin erau așezate în cruce;

Omar se îndreptă spre una din ele și-și puse în funcțiune uruitoarea. O lovitură de gong îi răspunse. Ușa, mișcată de o mână nevăzută, se deschise în lături, iar în locul ei apăru o perdea groasă pe care dervișul o dădu la o parte, făcând semn celor trei prieteni să treacă.

Aceștia se supuseră și intrară într-o încăpăre aproape

goală, cu pereții de piatră; pe podeaua de cedru era întins un covor uzat, apoi mai era o sobiță de aramă în care ardeau cărbuni și un scaun.

Pe covor stătea ghemuit un individ înalt, negru și uscat ca un arac de vie, cu nasul subțire, ochii strălucitori și trupul învelit într-un burnus cenușiu. Mâinile-i osoase învârteau un șirag de mătănii.

În fața lui, pe un scaun, un alt individ, blond, cu fața rotundă, rasă și cu ochelari în ramă de aur, se ținea țeapăn de parcă-ar fi fost tăiat în lemn. Pe cap avea o căciuliță de astrahan și purta uniformă de ofițer persan. Dar Marcel Dunot nu se lăsă înșelat de aparențe și recunoscă într-însul un neamț pur sânge.

După ce Marcel și tovarășii lui intrară, Omar închise ușa și se înțepeni în spatele ei, rămânând în picioare, cu capul aplecat, brațele în Jos, într-o atitudine de profund respect.

Blondul cu cap de neamț se întoarse și ochii săi verzui fixau pe cei trei prieteni, dindărătul ochelarilor. Individul celălalt, cu chipul negru și uscat, continua să-și învântească mătăniile, ca și cum n-ar fi văzut și auzit nimic. Se scurseră cinci minute în cea mai profundă tăcere.

În sfârșit, individul cu mătăniile mormăi câteva cuvinte ca pentru dânsul și, ridicând capul, străpunse pe Omar cu o privire întrebătoare și imperioasă.

— Iată! O! Preavenerabile Istif Lakbar, pe cei trei călători care doresc să vorbească cu Preaînălțimea Ta! spuse dervișul cel mărunțel.

— Bine! Poți pleca!

Omar se înclină până la pământ, și ieși pe ușă. Aceasta se închise ermetic în urma lui.

— Ce doriți voi, o! fraților? întrebă Istif Lakbar, adresându-se celor trei prieteni.

Marcel Dunot își duse mâna la frunte în semn de respect.

— Am venit aici o! Lumină a Credincioșilor – spuse el în arăbește – pentru a-ți aduce un mesaj care trebuie să-ți fie predat personal și în mod discret.

Și în timp ce vorbea, regele boxerilor își îndreptă ochii spre ofițerul persan cu cap de neamț, care continua să-l privească cu multă curiozitate.

Istif Lakbar ezită puțin. Apoi își întoarse capul spre neamț. Acesta îl învrednici cu o privire imperioasă. Șeful dervișilor din Urmiah strânse buzele, cu furie, și se adresează lui Marcel:

— Poți vorbi fără teamă, o! fiule! Înțeleptul Immerstrack-Khan este un alter-ego al meu. Vorbește, deci!

— Voi îndeplini dorința ta, venerabile Istif, spuse regele, boxerilor. Află deci, că vin de la Stambul, unde Excelența sa Djemil Pașa m-a însărcinat cu o misiune către tine. Am plecat acum o lună împreună cu prietenul meu Kylas – Marcel arată spre Ormiloff – și cu preavenerabilul Munir Glaub.

Dar, nenorocire! Totul e scris dinainte în Cartea Destinului și noi mergem spre sfârșitul nostru fără să ne dăm seama de aceasta. Alah a îngăduit ca niște bandiți mizerabili să ne atace în munții Caucazului. Munir Glabu a fost răpit de aceste spurcăciuni și ars de viu. Noi n-am fost în măsură să-l salvăm. Trei cufărașe care ne-au fost încredințate de Excelența sa Djemil-Pașa, au căzut și ele pradă acestor câini blestemați: Dar nu ne-am pierdut curajul cu ajutorul lui Alah am izbutit să punem mâna pe unul din mizerabilii aceștia. L-am încredințat viteazului Mizrahi-bey, care ne-a adus în fața ta! Interoghează-l și el îți va da amănunte asupra martiriului preasfântului Munir-Glaub.

În vreme ce Marcel vorbea, Istif Lakbar stătea nemișcat ca o statuie.

— Dar ce-mi aduci? întrebă el. Și cum te numești?

— Mă numesc Pucheff și sunt bulgar, din Xanti. Tatăl meu s-a convertit la adevărata religie și acesta este motivul pentru care servesc Turcia, cum se cuvine s-o facă un adevărat musulman.

— Iată-l și pe prietenul meu Kylas, care e și dânsu de aceeași credință și cestălalt - Marcel îl arată pe Perrin - e bulgar și e pe cale să devie un drept-credincios. Căinii de moscoviți l-au înrolat cu forța în armata lor. Când treceam prin Ardhamish, o patrulă rusească ne-a surprins și ne-a făcut prizonieri. Dar acest om bun, Bradko, ne-a recunoscut îndată că suntem frați de-ai lui, ne-a eliberat și am fugit împreună.

Munir Glaub, îl iubea foarte mult!

Istif Lakbar nici nu clipi. El cunoștea de-acum toate aceste amănunte, căci Marcel le povestise lui Omar. Dacă-l lăsase, totuși, să vorbească pe pretinsul Pucheff, o făcuse numai ca să se încredințeze dacă era de bună credință.

— Ce mi-aduci, Pucheff? întrebă el din nou.

— Dumnezeu e mare și puternic, Istif Lakbar! pronunță Marcel cu gravitate. Grație puternicei sale protecții, am putut salva turbanele pe care Excelența sa Djemil-Pașa ne-a poruncit să le predăm generalului Orahim Luftir, la Tabriz. Dar, deoarece înțeleptul Munir Glaub ne-a spus că ar fi mai bine să ți le încredințăm ție, am găsit de cuviință să-i urmărim sfatul și iată-ne acum în fața ta!

Din ochii negri ai șefului dervișilor țâșni o flacăra vie.

— Dă-mi turbanele! spuse dânsul.

Marcel Dunot se execută și începu să-și desfășoare legătura din jurul capului. Perrin și Ormiloff făcură la fel și toți trei depuseră turbanele pe podeaua de cedru, la picioarele dervișului.

Fără să-și piardă calmul, Istif Lakbar apucă fâșiile de mătase și le examinează cu atenție.

— Djemil-Pașa ne-a recomandat să-l sfătuim pe generalul Ibrahim Luftir să înmoaie aceste turbane într-o soluție de apă amestecată cu zeamă de lămâie – se grăbi să spună regele boxerilor.

— Zeamă de lămâie? – repetă Istif Lakbar.

— Da, preasfinte!

Marcel observă că șeful dervișilor se schimbă puțin la față. Întorcându-se către Immerstrack-Khan el îi șopti câteva cuvinte, pe care ceilalți nu le putură auzi.

Ofițerul persan cu cap de neamț încruntă din sprâncene, ridică din umeri și mârâi ceva. Istif Lakbar ridică capul și, fără să răspundă, frecă în mâini mătasea celor trei turbane.

— Altceva nu ți-a mai dat Djemil-Pașa ca să înmânezi generalului Ibrahim-Luftir? întrebă dânsul.

Marcel Dunot se aștepta-la această întrebare. După toate aparențele, dervișul aștepta bani din partea comitetului „Uniune și Progres”.

— Nimic! răspunse falsul Pucheff, suspinând. Excelența sa ne-a recomandat numai să predăm cufărașele în bună stare. Dar Alah n-a îngăduit aceasta.

— Banii erau înăuntru, e limpede! mormăi Immerstrack-Khan. Ca și cum n-ar fi fost mai simplu să-l trimită prin Afghanistan!

Marcel Dunot auzi vorbele lui, dar niciun mușchi nu tresări pe fața sa. Istif Lakbar nu răspunse, părând preocupat.

— Aș dori să știu ce spun frații din Stambul! murmură el, în cele din urmă.

Figura lui Immerstrack-Khan exprimă un dispreț adânc. Neamțul, ca și cum chestiunea nu l-ar fi interesat, scoase o țigară groasă din buzunar și o aprinse, în vreme

ce Istif Lakbar întinse brațul și trase de un șnur de mătase verde, care șerpuia pe podea, lângă el. După un minut ușa se deschise și apără un derviș.

Istif Lakbar îi porunci să aducă un lighean, apă și lămâi.

— Individul se retrase imediat. Reveni în curând însoțit de doi negri uriași, dintre care unul ducea un lighean de pământ umplut cu lămâi, iar celălalt o cană plină cu apă.

Lămâile fură tăiate și stoarse.

— Spuneai jumătate lămâi și jumătate apă, Pucheff? se adresă Istif Lakbar lui Marcel Dunot. Ești sigur că nu te-ai înșelat?

— Absolut sigur, înțeleptule Istif!

Amestecul era gata și cele trei turbane fură înmuiate în lichidul acidulat. Dervișul și cei doi negri ieșiră. Ușa se închise în urma lor.

Istif Lakbar, plin de curiozitate, se aplecă deasupra ligheanului, în speranța că va vedea ivindu-se pe mătase, comunicarea pe care i-o făcea Comitetul „Uniune și Progres”. Dar așteptarea lui fu zadarnică, firește, căci misterioasa scriere nu apărea decât sub influența cristalelor Verzui care rămăseseră în cufăraș.

— Nimic! murmură dânsul, după ce rămase, timp de zece minute, ațintit cu ochii în lighean.

— Immerstrack-Khan ridică din umeri pentru a doua oară.

— Eram sigur, spuse dânsul, după ce dădu drumul unui nor de fum din țigară. Cei din Comitetul „Uniune și Progres” nu-s imbecili. Căci ar fi o idioție din partea lor dacă ar fi încredințat secretele noastre acestei brute!

— Ia gândiți-vă! Dacă zeama de lămâie ar fi fost de ajuns ca să facă să apară scrierea, comunicările de pe turban ar fi fost la îndemâna aducătorilor.

— E simplu! Cufărașele trebuiau să conțină o sare care se combină cu acidul lămâilor...

— Trebuie să interogăm pe mizerabilul acela de kurd! Poate să dăm de urma cufărașelor cu ajutorul lui! fu de părere șeful dervișilor.

Un rânjete ironic Schimonosi gura lui Immerstrack-Khan.

— Ar fi să căutăm un ac într-un car cu fân! spuse el. Nu ne rămâne alta decât să telegrafiem la Kum ca să-i previe pe cei din Constantinopol că mesagerii au sosit, dar fără cufărașe. Faimosul acela de Munir Glaub este un imbecil, Istif Lakbar.

— Dar a murit!

— Ei și? Trebuia să vie aici, nu să moară! Principalul e să-ți îndeplinești misiunea, restul nu interesează!

— Fără bani nu vom ajunge departe! murmură Istif Lakbar, cu un aer preocupat.

— Mai am doar vreo 90.000 krani la bancă, spuse Immerstrack-Khan.

— Și eu care i-am făgăduit 200.000 lui Ibrahim Luftir făcu Istif Lakbar.

— Să mai aștepte! spuse neamțul.

— Nu, nu va aștepta. Generalului puțin îi pasă de turci și chiar de germani. Dacă e de partea noastră, asta e numai pentru că are nevoie de bani. Dacă nu-i dăm, ne va părăsi și va căuta să se dea de partea englezilor.

Cu un gest de furie, Immerstrack-Khan aruncă țigara cât colo.

— Și ce vrei să fac eu? Dacă Ibrahim ne va trăda, Germania e puternică și-l va face să plătească scump trădarea.

— Germania este departe, Immerstrack-Khan! observă șeful dervișilor.

Neamțul nu răspunse.

— Trebuie să mergem la generalul Ibrahim, preasfinte? Întrebă Marcel Dunot, care nu pierduse un cuvânt din toată conversația asta interesantă.

Istif Lakbar părea să nu fi auzit. Marcel nu mai insistă! Timp de câteva minute domni tăcere.

— Trebuie să-l lași să mai aștepte pe Ibrahim! spuse în cele din urmă Immerstrack-Khan.

— Cum asta? Întrebă dervișul, privindu-l pe neamț.

— Ascunzându-i adevărul asupra celor petrecute. Voi pleca la Tabriz și voi devansa data afacerii; o dată lucrurile pornite, Ibrahim va fi prea compromis pentru a-și schimba atitudinea.

— Trebuie să-i prevenim pe frați.

— Da și să-i retrimitem pe oamenii aceștia la Sтамbul.

— Ei, ați auzit, voiăștia, vă vom trimite înapoi la Sтамbul!

Cuvintele acestea erau adresate lui Marcel și tovarășilor săi.

— Fără să ne fi plătit, venerabile Istif? Întrebă cu nevinovăție regele boxerilor. Maiorul Von Huckmerhrt ne-a făgăduit că ne veți achita ceea ce ni se cuvine.

— Cunoști pe maiorul von Huckmerhrt? strigă Immerstrack-Khan, sărind ca ars.

— Îl cunosc! răspunse regele boxerilor. Ba mi-a dovedit chiar prietenie. Mi-a făgăduit că la întoarcerea mea la Sтамbul mă va lua cu el în Bulgaria, ca atașat la legaliunea germană din Sofia.

— Pe tine? sări Immerstrack-Khan, nevenindu-i să creadă.

— Da, pe mine! Vorbesc franceza, germana, araba! declară Marcel, fără teamă de a fi dezmințit. Am făcut multe servicii maiorului. Și el mă cinstea cu încrederea sa. De la el știu că dumneavoastră sunteți directorul lui

Deutsche Bank din Teheran. Mai știu... că mănăstirea asta ascunde într-însa arme și muniții și că în subsolul sucursalei lui Deutsche Bank din Urmiah se află de asemenea arme.

Immerstrack-Khan nu răspunse pe dată. Revelațiile lui Marcel Dunot-Pucheff îl uluiseră. El era convins acum de intimitatea care exista între maiorul von Huckmehrt și pretinsul Pucheff. Un rânjel, ironic și binevoitor în același timp, apăru pe fața lui rubicondă.

— Te cred, Herr Pucheff, spuse el în germană. Ai făcut bine că m-ai avertizat căci aveam de gând să te spânzur, împreună cu tovarășii dumitale.

Dar ia spune, e adevărat tot ce-ai spus idiotului acesta bătrân! Oh! fii fără grijă, nu știe o boabă nemțește.

— Aproape... făcu Marcel surâzând - afară de faptul că bănuiesc că Munir Glaub este acela care ne-a trădat. Dar, fiindcă știam că sunt prieteni, n-am îndrăznit s-o spun!

— Ah! Turcii și persanii ăștia sunt toți o apă! făcu neamțul. Îți voi da prilejul să asisti la o adunare a dervișilor. Vei vedea unde am-ajuns cu preparativele și vei putea raporta maiorului von Huckmehrt rezultatul efortărilor mele.

— Să nu aveți grijă, Herr Immerstrack! făgădui, Marcel.

Directorul lui Deutsche Bank din Teheran oftă din adâncul pieptului.

— Totul va fi bine! spuse el adresându-se lui Istif Lakbar. Vom devansa momentul începerii acțiunii. Voi trimite 50.000 krani generalului Ibrahim, promițându-i restul odată cu sosirea mesagerilor noștri. Și mâine, oamenii aceștia vor pleca înapoi la Stambul. Îi vom aduce la reuniunea noastră de astă-seară ca să poată face mărturie de felul cum se lucrează aici, ceea ce va

determina pe cei din Comitet și de la Ambasadă să ne trimită fonduri cât mai curând. Dacă lucrurile merg cum trebuie, armata germană va fi peste două luni la Teheran.

— Facă-se voia lui Alah! murmură dervișul, bătându-și mătăniile.

Immerstrack ceru lui Marcel amănunte asupra celor ce se petreceau la Constantinopol și mai cu seamă asupra maiorului von Huckmehrt. Regele boxerilor satisfăcu din plin curiozitatea financiarului neamț. El îi vorbi de Enver-Pașa, de Tallat-bey, de Djemil-Reza, de Comitetul „Uniune și Progres”, cu atâta competență încât Immerstrack-Khan rămase convins de relațiunile înalte ale presupusului spion bulgar.

— De altfel, încheie Marcel, nu-s decât pe jumătate bulgar, mama mea a, fost germană. Ea se numea Dorothea Puzzler.

— Ah! Puzzler? Puzzler? strigă Immerstrack, cunosc familia asta. Am avut de prieten un agent al serviciului secret care lucra în Anglia.

— Sub numele de Fairfield - completă Marcel, surâzând - era un văr de-al mamei mele.

— Așa! Și unde e dânsul acum?

— În Olanda, cred.

Immerstrack-Khan simți că devine prietenul pretinsului bulgaro-neamț și-i spuse că, din director al lui Deutsche Bank din Teheran, devenise colonel în armata persană, ba se convertise chiar la islamism, ceea ce-i îngăduia să facă o propagandă și mai activă în favoarea Germaniei.

În vreme ce Marcel Dunot și Immerstrack-Khan își făceau confidențe, Istif Lakbar plimba mătăniile între degetele sale osoase, mormăind cuvinte neînțelese.

Immerstrack-Khan îi întrerupse ocupația pioasă pentru a-i raporta unele amănunte pe care i le comunicase

Marcel-Dunot-Pucheff, asupra comitetului „Uniune și Progres”. La drept vorbind, neamțul șiret, mai adăuga câte ceva de la dânsul, între altele, faptul că vestitul comitet constituise la Angora – de acord cu Marele Stat Major german – o puternică armată, care nu va întârzia să invadeze Persia.

— O armată puternică de 100.000 de soldați, nu-i așa, domnule Pucheff? îl întreabă neamțul pe Marcel ca să dea mai multă greutate afirmațiilor sale.

— Exact, 100.000! Întări regele boxerilor. Și vreo 500 de tunuri pe puțin. Dar totul e ținut în secret încă. Nu trebuie divulgat nimic, căci vrem să-i surprindem pe Ruși.

— Oricât ar fi de secret se grăbi să adauge Immerstrack, putem totuși, să-l informăm pe generalul Ibrahim Luftir ca să-l îmboldim la lucru.

— Ar prefera bani! murmură șeful dervișilor.

— Cuvântul Germaniei face mai mult decât aurul, îl asigură cu gravitate Immerstrack.

Glasul pițigăiat al unui muezin, care îi chema pe derviși la rugăciune, le întrerupse conversația.

Immerstrack-Khan se ridică.

— Te părăsim, venerabile. Lakbar! îi spuse el dervișului. Astă seară vom fi la adunarea fraților.

— Nu! i-o tăie scurt Istif Lakbar. Vreau să le vorbesc și eu celor trei mesageri. Îi vei revedea diseară. Pleacă!

Directorul lui *Deutsche Bank*, care se îndreptase deja spre ușă, se opri deodată.

— Vrei să-i reții pe cei trei oameni la tine? întreabă el. Lasă-mi-l însă cel puțin pe acesta, e un prieten al familiei mele.

— Tocmai de el am mai multă nevoie, dragă Immerstrack-Khan! Tu i-ai vorbit în limba ta, eu vreau să-i vorbesc într-a mea. Pleacă!

O undă de mânie trecu pe fața rubicondă a

neamțului. Dar el se stăpâni.

— Să nu spui nimic care ar putea să-i slăbească încrederea în puterea Germaniei îi spuse în nemțește lui Marcel Dunot.

Din ochi, regele boxerilor încuviință.

— Facă-se voia ta, Istif Lakbar! spuse directorul lui *Deutsche Bank*, înclinându-se.

Se îndreptă spre ușă și dispăru îndărătul ei.

Șeful dervișilor înălță capul.

— Ce i-ai spus neamțului ăla, câine? i se adresă lui Marcel Dunot. Repetă-mi întocmai, și nu uita că pot face să fi tras în țeapă.

Regele boxerilor se cam așteptase la această izbucnire.

— Nu i-am spus altceva, prea sfinte, decât ceea ce ți-am repetat ție. Ba nici nu i-am spus tot ce știam: eu sunt un servitor credincios al Islamului.

— Ce știi?

— Știu că germanii nu-s atât de puternici pe cât se laudă și că vor să servească poporul adevăratei Credințe. Dar nu vor izbuti.

— Nu, nu vor izbuti! răcni șeful dervișilor, strângând în mână măgelele mătăniilor de parcă ar fi vrut să le strivească. Ne vom servi de ei așa cum se servește călărețul de cal. Ei sunt puternici. Dar și câinele este puternic: latră, mușcă, sfâșie – dar nu e decât câine!

— Nu e decât câine! repetă Marcel Dunot.

Liniștit puțin, șeful dervișilor îl copleși pe Marcel cu întrebări asupra celor ce văzuse la Constantinopol, asupra comitetului „Uniune și Progres”, armatei turcești, asupra Bulgariei. Marcel răspunse cu prudență, dar conform dorințelor dervișului – adică afirmând că turcii erau de neînvins.

După Pucheff, veni rândul lui Kylas-Ormiloff și a lui

Bradkor-Perrin. Cei doi prieteni, confirmară în totul declarațiile celuiilalt.

Erau ceasurile trei după-amiază când curiozitatea șefului dervișilor fu, în sfârșit, satisfăcută. Marcel și tovarășii, săi, lihniți de foame, văzură pe Istif Lakbar trăgând de șnurul soneriei.

— Sunteți oaspeții mei până la plecare! spuse el. Vi se va da de mâncare și o odaie să vă odihniți. Nu veți duce lipsă de nimic.

„Cu alte cuvinte suntem prizonieri!” se gândi Marcel.

N-avu vreme să cugete prea mult timp asupra celor spuse de Istif Lakbar, căci ușa se deschise aproape imediat și Omar își făcu apariția.

— Condu pe acești oameni în Cartierul Portocalilor. Răspunzi de dâșii! porunci șeful dervișilor.

Omar, care se prosternase când intră în odaie, se ridică și făcu semn celor trei oaspeți să-l urmeze.

Apoi, ieșiră împreună și coborâră scara de marmură. Ajunși la parter străbătură ganguri nesfârșite și pătrunseră în sfârșit într-o curtică pătrată, mărginită de o parte de zidul unei moschei, de celelalte trei părți de clădiri presărate cu ferestre nenumărate.

Fără să spună un cuvânt, Omar traversă curtea și se îndreptă spre una din ușile din ogivă pe care o deschise. Ea dădea într-un gang cu pereți văruiți. Dervișul merse până la una din numeroasele ușițe pe care o împinse cu piciorul.

— Aici e! spuse el simplu.

Marcel Dunot, Ormiloff și Perrin trecură înaintea lui și intrară într-o încăpere mică, mobilată – dacă putem zice astfel! – cu o rogojină, câteva piei de oaie și... o narghilea. Nu exista nicio fereastră. Un lampion de pământ, prins de tavan, lumina încăperea.

— Acum vă voi aduce de mâncare! spuse Omar, și se

retrase.

— Nu prea ne bucurăm de lux aici! făcu Marcel.

— Nu e nici măcar broască la ușa! observă Ormiloff.

— Să ne așezăm, vom vedea noi, conchise regele boxerilor, lăsându-se pe una din pieile de oaie.

— Și nici calorifer n-avem! mormăi Ormiloff, clănțănind din dinți.

— Nu face nimic! Că doar nu vom prinde mușegai aici! răspunse Marcel.

Se scurseră câteva minute în tăcere; ușa se deschise în sfârșit și Omar își făcu apariția. Dervișul ținea într-o mână o cană și-n alta o strachină cu un fel de zeamă gălbuie în care înotau boabe de mazăre. Așează totul în mijlocul odăiței, spunând:

— Dacă mai aveți nevoie de ceva n-aveți decât să strigați: Omar! și voi veni. Poftă bună, fraților!

Și fără să mai-aștepte vreun răspuns se făcu nevăzut.

— Cel puțin n-avem a ne teme de indigestie! își dădu cu părerea Marcel.

Zeama din castron n-avea nimic apetisant într-însa. Dar prietenii noștri erau prea înfometați ca să mai facă nazuri. Ei se instalară în jurul castronului de lut și, cu degetele, începură să înfulece. Câteva bucăți de carne de oaie rătăcite în fiertura de mazăre, fură binevenite.

„Masa” fu repede terminată. De bine, de rău, cei trei prieteni își făcură pregătirile pentru dormit. Niciunul din ei n-avea chef de vorbă; ușa întredeschisă și avertizarea lui Omar că putea fi chemat oricând, îi dădură de înțeles lui Marcel că erau spionați.

— Acum trebuie să ne așteptăm să-i vedem venind, spuse regele boxerilor, și trântindu-se pe rogojină începu să sforăie imediat.

Perrin și Ormiloff îl imitară.

Somnul lor trebuie să fi fost adânc, căci după un ceas, niciunul nu se trezi când-uşa celulei se deschise. Doi oameni intrară: Omar şi Istif Lakbar. Primul ducea o lampă mare cu petrol pe care o aşeză pe rogojină.

— Scotocşte-i repede! porunci şeful dervişilor, în şoaptă.

Micul Omar se supuse. În mai puţin de zece minute, el îi dezbracă de haine, de ghetе, până şi de cămăşi. Niciunul din cei trei nu mişca. Narcoticul, pe care-l absorbiseră odată cu ciorba de mazăre, trebuie să fi fost foarte puternic.

După ce-i dezbrăcase până la piele, Omar începu să le examineze veşmintele, cercetă tălpile ghetelor şi nu găsi la dâşii decât hârtiile care-i fuseseră date lui Marcel Dunot de către Djemil-Paşa, apoi câteva piese de aur, puţin tutun, revolvere, un occean şi o lampă electrică de buzunar.

— Asta-i tot? întrebă Istif Lakbar, după ce examină la rândul său obiectele.

— Tot! preavenerabile!

— Eşti sigur?

Sigur! prea sfinte Lakbar!

— Mai cercetează puţin!

Supus, dervişul reîncepu investigaţiile şi mai descoperi o periută de dinţi în buzunarul lui Ormiloff.

În faţa acestui rezultat, Istif Lakbar rămase gânditor câţva timp.

— Poate c-au spus chiar adevărul, Omar! murmură şeful dervişilor.

— Dacă o crezi tu, se vede că-i aşa preavenerabile!

— Îmbracă-i!

Dervişul ascultă. În timp ce era ocupat cu această îndeletnicire, Istif Lakbar îşi dădu cu părerea:

— Da, n-au minţit! Vin într-adevăr din Sтамbul. Îi voi

retrimite, Omar! Vor duce mesajul meu către Omar!

— Îndată, venerabile Lakbar!

Și așezându-se pe rogojină, cu picioarele încrucișate, Omar scoase din buzunar o cutiuță în care se aflau cele necesare pentru cusut. Desfăcu imediat vesta lui Marcel Dunot și introduse între stofă și căptușeală un pătrat de pânză verzuie, mare cât o batistă și acoperit cu caractere arabe pe toată suprafața.

Istif Lakbar avu un surâs fugar.

— Acuma, blestematul acela de Immerstrack poate să trimită oricâți mesageri va pofti. Grație acestei scrisori-Comitetul și Șeikul Islam vor cunoaște adevărul asupra forțelor germane în Persia, ca să se poată debarasa de ele atunci când nu vor mai fi necesare Islamului.

— Înțelepciunea ta este mare, o! Lumină a credincioșilor. Dar cum să-l înștiințăm pe Djemil-Pașa că acest blestemat aduce un mesaj cu el?

— Ești un prost, Omar! Voi spune lui Pucheff să-l înștiințeze pe Djemil-Pașa că brațul drept tot mă doare încă - asta-i o frază convențională pentru a-i da de știre că mesagerul poartă asupra lui o scrisoare din parte-mi.

— Înțelepciunea ta e fără margini, Preavenerabile!

Tot vorbind, Omar își terminase treaba. Vesta lui

Marcel Dunot, cusută la loc cu multă îndemânare, nu mai păstra nicio urmă din operația îndeplinită.

— Am terminat, sfinte Lakbar! spuse derviful.

— Să mergem!

Cei doi persani ieșiră din odaie, luând lampa cu dâșii.

Marcel și tovarășii săi continuau să doarmă.

Regele boxerilor se trezi cel dintâi. Își întinse membrele și căscă cu zgomot. Îl dureau șalele, capul îi era greu și simțea amar pe cerul gurii. SE ridică și cu o lovitură de picior deschise ușa.

— Nu-i niciun pic de aer în baraca asta! mormăi dânsul, crezând că indispoziția se datora neaerisirii.

Neauzind niciun zgomot pe gang, scoase capul afară.

Dar după câteva clipe se deschise o ușă din apropiere și în cadrul ei își făcu apariția Omar. Dervișul aducea altă strachină cu fiertură de mazăre.

— Cât e ceasul, milostive Omar? întrebă Marcel.

— Nouă! răspunse piticul, iuțindu-și pașii.

Marcel Dunot intră în odaie și-și strigă tovarășii. Dar aceștia dormeau tun. De abia după ce-i zgâlțâi cu putere, regele boxerilor izbuti să-i trezească. Cum deschiseră ochii, Perrin și Ormiloff se plânseră de dureri de cap.

— Nu mai vorbiți franțuzește, băieți! le spuse Marcel.

Omar, după ce puse strachina jos, rămase în celulă.

— Dar ce limbă vorbesc prietenii tăi, Pucheff? întrebă el.

— Bulgara! spuse Marcel nepăsător.

— Aha! De aceea n-am priceput nimic. Dar mâncați repede, fraților, trebuie să vă duc la adunarea alor noștri.

— Îndată! răspunse Marcel Dunot.

Deși nu le era foame de loc – soporificul absorbit contractându-le stomacurile – cei trei prieteni, de teamă să nu slăbească, înghițiră ciorba până la ultima picătură.

— Suntem gata! spuse regele boxerilor, pentru toți.

— Să mergem! făcu Omar.

Cei trei tovarăși porniră după el și ajunseră în curtica pătrată. O străbătură, apoi Intrară într-un gang boltit. De aici, dădură pe o scară strâmtă și abruptă cu treptele făcute din cărămizi, roase de vreme. Lumânări de ceară, înfipse din loc în loc, în scobiturile pereților, răspândeau o lumină roșiatică.

Cei patru oameni coborâră în tăcere, unul după altul.

Pe măsură ce înaintau spre măruntaiele pământului, temperatura creștea. Dar scara aceasta părea să nu aibă

sfârșit. Marcel Dunot care mergea în urma lui Omar, număra, treptele. La a 153-a dădură, în sfârșit de un loc strâmt, acoperit cu noroi smântânit.

— Urmați-mă! spuse Omar, scurt.

Băieții se supuseră. Subterana mergea în pantă dulce. Se simțea o umezeală care te pătrundea până la oase. Picioarele li se înfundau până la glezne în noroi. Firișoare de apă se scurgeau din bolta de cărămizi și lumânările înfipite în pereți de abia puteau arde în atmosfera aceasta, saturată de umezeală. Flăcările lor luminau exact atâta cât să nu-ți frângi gâtul.

Timp de trei sferturi de ceas, mica trupă înainta încetitor. Subterana, după ce făcea câteva coturi, se oprea în fața unei porți de fier mâncată de rugină. Omar învârti vreo șapte forabere și enorma placă de fier se roti, dând la iveală o a doua scară, mai abruptă și mai dărăpănată ca cea dintâi.

— Treceți! se adresă dervișul celor trei prieteni.

— Dar unde ne aflăm aici! întrebă Marcel cam intrigat, făcându-se interpretul curiozității celorlalți doi.

— Dedesubtul lacului Urmiah, răspunse-Omar.

Regele boxerilor rămase mut de uimire, dar trecu, urmat de Orniloff și Perrin.

Dervișul coborî și el în urma lor, în vreme ce poarta se închise de la sine, fără zgomot.

Scara aceasta, avea numai douăzeci de trepte și se sfârșea într-o galerie largă, betonată – lipsită de umezeala celei dintâi – și în care se aflau, așezați pe o bancă doi mulatri uriași, îmbrăcați cu pantaloni bufanți și caftanel din piei de cămilă. La vederea celor patru oameni ei Se ridicară, ducând mâinile la brâu, de care aveau atârâte pumnale. Dar recunoscându-l pe Omar, se liniștiră.

— Sclavii. aceștia sunt muți: li s-au tăiat limbile. În felul-acesta ne-am asigurat de discreția lor, spuse dervișul,

cu tonul cel mai firesc din lume.

Galeria se lărgea din ce în ce mai mult. Era luminată de lumânări așezate în nișe felinare. Cei patru oameni o străbătură repede, pășiră printr-o ușă de lemn, a cărei cheie o avea Omar și pătrunseră într-un soi de pivniță vastă, boltită, plină cu lădițe și butoiașe așezate cu grijă unele peste altele.

— Or fi provizii, te pomenești! Își dădu cu părerea Marcel.

— Nu! Praf de pușcă și cartușe de dinamită! răspunse Omar, într-o doară.

Marcel Dunot cuprinse cu privirea imensa criptă: să tot fi fost acolo vreo câteva mii de kilograme de materiale explozibile. După inscripțiile în limba germană de pe lădițe, acestea trebuiau să fie foarte puternice: lydită, cordită, robulită și altele.

— Minunat! spuse regele boxerilor. Dar, preavenerabile Omar, munițiile acestea sunt la prea mare adâncime în pământ; la caz de nevoie, ați avea cam mult de furcă până să le scoateți afară.

Micul derviş surâse enigmatic dar nu răspunse. Marcel Dunot, la rândul lui, nu mai insistă.

Pivnița era lungă de vreo 50 de metri. La extremitatea ei se afla o ușă îngustă. Cu o cheie pe care o scoase de la brâu, Omar o deschise și făcu semn celor trei prieteni să intre. Aceștia se văzură deodată într-un gang luminat de lămpi zăbrelite. Îl străbătură și, după o cotitură bruscă, pătrunseră într-o imensă grotă naturală.

Cei trei prieteni își reținură cu greu o exclamație de admirațiune: de sus, atârnavu stalactite de opal care reflectau strălucirea lămpilor aurite, cu sticle multicolore, plasate între ele.

Mase de lavă roșiatică, de-a lungul pereților, cu vine de porfir albastru, pe care erau gravate cu litere de aur

sentințe din Coran. În centrul acestei minuni a naturii fusese sculptată o enormă stalactită purpurie care forma un soi de tribună de piatră, pe care ședeau șase indivizi, Immerstrack-Khan. În jurul lor se ațineau în picioare, cu privirile ațintite spre Istif Lakbar, o mulțime de derviși înveșmântați în alb – oameni slabi, prăpădiți, cu fețele uscate și ochi în care luceau un foc sumbru.

Șeful dervișilor, cu brațele ridicate, scanda cu voce aspră interminabile versete, implorând lui Alah triumful Islamului și moartea necredincioșilor.

Omar, după ce făcu câțiva pași, se opri și făcu semn celorlalți să se oprească și ei.

Istif Lakbar, după ce mormăi un ultim: „Moarte dușmanilor Turciei”! – care fu repetat de întreaga asistență – tăcu. Atunci Omar, făcându-și loc prin mulțimea dervișilor și urmat de Marcel, Perrin și Ormiloff, ajunse împreună cu aceștia în fața scării de marmură albă – adevărată dantelărie, de piatră – care ducea spre tronul unde era cocoțat șeful dervișilor și acoliții săi.

— Urcați! le spuse Omar.

Marcel urcă ușor treptele de marmură, urmat de cei doi prieteni ai săi. În apropiere de Istif Lakbar și de Immerstrack-Khan doi derviși cu capetele învăluite în turbane de mătase verde, conversau în șoaptă cu doi ofițeri persani, înveșmântați în uniforme bogate.

Privirile celor șase personaje se îndreptară imediat asupra lui Marcel și însoțitorilor săi.

— Luați loc! spuse Immerstrack, încercând să zâmbească. Și indică niște scăunașe din lemn sculptat, cu încrustații de platină și argint.

Cei trei tovarăși se supuseră.

— Acum ascultați bine! Căci veți avea să raportați despre toate acestea Excelenței sale Djemil-Pașa! spuse un ofițer persan cu mutră de bandit, care ședea lângă

directorul lui Deutsche Bank din capitala Persiei.

— Ascultăm! răspunse Marcel, fără să se tulbure.

Immerstrack-Khan se ridicase. Își netezi uniforma, își aranjă ochelarii și, cu voce pițigăiată, începu într-o turcească stâlcită;

Dragii noștri frați întru Mahomet!

Preaînțeleptul și preavenerabilul Istif Lakbar v-a adus la cunoștință știrile bune din Stambul, pe care ni le-au adus acești trei mesageri, trimiși aici din ordinul Padișahului. Îmi veți îngădui să mai adaug alte amănunte, pe care le-am primit din Germania. După cum știți de acum, Majestatea sa Hajdi Mahomet Ghiuliun s-a convertit în mod solemn la adevărata credință, împreună cu toată familia imperială. Nenumărații muftii și hogi străbat Germania pentru a converti nobilul popor german. Grație puternicului sprijin al nobilului Hajdi Mahomet Ghilium, Islamul va triumfa!

Așa a vrut Alah și așa se va întâmpla! Ne-a sosit vremea, fraților! Peste opt zile începe Ramadanul, și fie ca prima noapte de post să fie folosită de Voi cu sfințenie, omorând fără milă pe dușmanii Islamului, adică pe ruși și englezi.

Venerabilul Istif Lakbar v-a spus-o! A pedepsi pe acești necredincioși spurcați, înseamnă să faceți operă plăcută lui Alah.

Glorie Padișahului! Fie ca Islamul să triumfe și rușii și englezi, striviți ca lăcustele, să fie azvârliți în Infern.

O gălăgie ca în iad salută această cuvântare sălbatică și stupidă. Immerstrack-Khan, asudat tot de efortul pe care o făcuse, coborî de unde era cocoțat și lăsă locul altui derviş.

— Ce brute și dervișii ăștia! zise el în nemțește lui Marcel. După ce se va sfârși războiul, vom ști noi să le potolim înflăcărarea, fiindcă atunci nu vom mai avea

nevoie de ei.

— Bine zici, răspunse Marcel, foarte serios.

— Așadar, vei pleca mâine dimineață, după cum a fost înțelegerea cu Istif Lakbar, urmă în turcește Immertstrack-Khan.

— Da, răspunse el grav.

— Vei spune lui Djemil-Pașa că aici totul merge de minune, dar să trimită cu orice preț și cât mai curând bani, ai înțeles!

— Cum să nu! Bani... și cât mai curând.

— Bine. Cât privește lupta pentru stârpireatuturilor europenilor din Persia, aceasta va începe din prima noapte a Ramadanului. Toți dervișii, pe care îi vezi aici și care ascultă de porunca lui Istif-Lakbar, vor porni mâine să propovăduiască în întreaga Per sie războiul sfânt și exterminarea tuturor creștinilor, afară de a germanilor, bineînțeles.

Generalul Ibraim Luftir, care se află acum la Tabriz, va fi de asemenea înștiințat, așa că nu e nevoie să te duci acolo. Armata turco-persană comandată de el și care e alcătuită din cele mai bune trupe ale Kuristanului (provincie în Persia), va veni la Urmiah, unde îi vom pune la dispoziție munițiile trebuincioase – ai văzut doar și dumneata că avem destule! Am avut eu grijă, împreună cu domnul Schwartzisel, aici de față, adăugă Immestrack-Khan, arătând pe un ofițer persan, care asculta cu atenție la ce vorbeau ei.

— A, credeam că domnul e turc, făcu Marcel mirat.

— Sunt consul german la Tabriz! zise cu îngâmfare germanul.

— Armata lui Ibraim Luftir, urmă Immerstrack-Khan, se va îndrepta apoi în marș forțat spre orașul Susa în Caucazia, urmând malurile râului Kara-Su, în așa fel încât

să împresoare pe ruși, care nu bănuiesc nimic. Dumneata vei trece prin Erzerum, ca să înștiințezi pe generalul von Blottwein-Pașa.

„Ar fi cam greu, generalul fiind închis în fortul de la Korasan” își zise în sinea lui Marcel Dunot.

— Excelența sa von Blottwein va lua imediat măsurile necesare, pentru a tăia retragerea rușilor. Îți spun asta ca să-ți dai seama că nu e timp de pierdut.

— Vom face tot ce ne va sta în putință, răspunse regele boxerilor, căutând să-și întipărească bine în minte prețioasele informații pe care i le dădea directorul lui Deutsche Bank din Teheran.

Acesta ar fi urmat mai departe cu ele, dacă niște urlete grozave nu s-ar fi auzit în clipa aceea, urlete care acopereau până și glasul dervişului, care luase locul lui Immerstrack și care îi ațâța pe credincioși împotriva creștinilor.

Marcel, Immerstrack, Istif Lakbar, toți care se aflau în tribună, întoarseră capul și văzură ivindu-se în gura peșterii un bătrân înalt, slab ca un schelet, îmbrăcat în zdrențe. Bătrânul se sprijinea într-un toiag noduros cu care își făcea loc prin mulțime și răcnea cât putea.

— Alah! Alah! Istif Lakbar, ajutor!

Deși urletele credincioșilor îi acopereau glasul, căpetenia dervişilor își auzise numele. Marcel Dunot care nu-și lua ochii de la el, îl văzu cutremurându-se.

— Ali, tu ești! Vino încoa! strigă Istif Lakbar.

— Alah! Da, eu sunt! Eu sunt!

— Lăsați-l să treacă, pulbere în drum ce sunteți, răcni căpetenia dervişilor mulțimii.

Gloata de fanatici se dădu la o parte. Bătrânul cerșetor - căci astfel arăta - se repezi spre tribună și cu o sprinteneală neașteptată urcă în fugă scările de marmură.

— Alah! Istif! Fie numele Preaputernicului lăudat, că

mi-a îngăduit să dau de tine! strigă bătrânul. Viu tocmai de la Erzerum ca să-ți aduc vestea că veneratul Munir Glaub, odihnească-se sufletul lui în împărăția Stăpânului ceresc! a fost asasinat de tovarășul său de drum bulgarul Pucheff și...

— Ah, trădători blestemați. Mă temeam eu de asta! strigă Istif Lakbar scoțând pumnalul de la brâu. Ajutor, fraților! Moarte trădătorilor și ucigașilor!

Dar Marcel Dunot și tovarășii săi se și pregătiseră de luptă. Auzind, pe Ali zicând că vine de la Erzerum, cei trei prieteni înțeleseseră primejdia și, spre marea mirare a dervișilor, și a așa-zișilor ofițeri persani care îi înconjurau, se dădură îndărăt și se rezemară cu spatele de zid, ca să nu fie atacați pe la spate.

De fugit nu putea fi vorba. Ar fi trebuit să treacă prin mulțimea de fanatici pentru a ajunge la o ușă pe care o știau încuiată.

— Să căutăm să ne apărăm până la ultima picătură de sânge! zise el prietenilor Săi.

Istif Lakbar, cu ochii ieșiți din orbite, cu pumnalul ridicat se năpusti împreună cu ceilalți doi derviși de lângă el asupra celor trei străini. Marcel ridică revolverul și apăsă pe trăgaci.

Nimic!

Când intrase în celula în care dormea Marcel și tovarășii săi, Istif Lakbar avusese prevederea să le golească revolverele, lucru pe care Marcel nu-l știa.

Regele boxerilor crezu că n-a apăsat destul de bine și încercă a doua oară. Degeaba! Dar în aceeași clipă pumnalul lui Istif Lakbar se abătu spre pieptul lui Marcel. Acesta sări într-o parte și arma căzu în gol. Mâna în care ținea Marcel revolverul se ridică și patul revolverului pătrunse adânc în creierii lui Istif Lakbar, care se prăbuși la pământ.

— Ajutor, Dunot! răcnea Perrin înconjurat de vreo zece derviși care năvăliseră pe tribună.

Dintr-o privire, Marcel înțelese situația. La dreapta lui, Ormiloff, rezemat de balustradă, cu un pumnal în fiecare mână se apăra vitejește. Doborâse doi fanatici; aceștia zăceau răniți de moarte la picioarele lui. La stânga, Perrin, care se afla lângă scară, nu putuse împiedica năvala dervișilor. Se lupta totuși cu bărbăție; pumnalul lui ținea pe năvălitori în respect, era vădit însă că în curând va fi biruit.

Dar cei trei ofițeri persani unde erau? Dispăruseră? Nu! Săriseră peste parapetul tribunei și acum, la adăpost în spatele dervișilor, răcneau ocări și amenințări la adresa străinilor.

Immerstrack-Khan răcnea mai tare ca toți.

— Curaj, Perrin! răspunse Marcel prietenului său și, cu o lovitură de picior în pânțele, trăsni pe un derviş, care voia să-i înfigă pumnalul în piept. Se aplecă apoi, ridică un scaun și aproape în același timp pocni pe doi din fanatici în creștet. Dar turcii și persanii, mai ales dervișii – au capul tare. Izbind încă pe unul cu scaunul în cap, Marcel văzu că nu-i mai rămăsese în mână decât un picior de scaun, celelalte trei se făcuseră țândări.

Cu rămășița asta mai zdrobi fața unuia din dușmani. Se aplecă să-i smulgă pumnalul, când auzi niște urlete de triumf. Ridică instinctiv capul și văzu, ca prin vis, pe Ormiloff strâns înăbușit aproape de gloata de fanatici, apărându-se cu prăselele pumnalului a cărui lamă se rupsese, biruit de dușmanii care năvăliseră peste el.

— Nu-l ucideți! Nu-l ucideți! zbieră Immerstrack-Khan ca nebun.

— Nu-l ucideți! repetară zeci de glasuri înfuriate.

Marcel Dunot n-avu timp să ridice pumnalul dervișului pe care-l doborâse. Fanaticii se folosiseră de

clipa când se aplecase și-l apucară de mâini și de picioare, lovindu-l cu pumnii și picioarele.

— Nu-l uicideți! zbieră Immerstrack-Khan, care, văzând că nu mai e nicio primejdie, se apropiase de el.

— Ah! banditule! tâlharule! strigă Perrin vrând să se repeadă la el.

Bietul tânăr se încrezuse însă prea mult un puterile lui. doi derviși, folosindu-se de o clipă când Perrin întorsese capul spre directorul lui Deutsche Bank, îl apucară de gât. Sugrumat aproape, cu beregata zdrobită, Perrin căzu.

— Legați-i! Legați-i! urlă Immerstrack-Khan repezindu-se să supravegheze executarea ordinelor sale.

— Să-i ardem de vii! zise cu glas slab Istif Lakbar, care nu murise, dar nici mult nu mai avea.

Văzându-l căzând, bătrânul Ali, care se afla în clipa' aceea lângă el, îl târâse într-un colț al tribunei, unde ferocele derviș, deși, avea țeasta sfărâmată, avusese putere să mai trăiască clipele acestea de răzbunare.

— Da, da, nobile Lakbar, zise Immerstrack, voia îți va fi împlinită, trebuie însă mai întâi să aflăm de la ei ceea ce ne interesează.

— Repede... repede... șopti căpetenia dervișilor cu glas abia auzit, vreau... să-i văd arzând... de vii... până a nu-mi da... da... sufletul

Târâți, înghionțiți, loviți cu pumnii și picioarele, Marcel Dunot, Perrin și Ormiloff fură legați atât de strâns, încât trupurile lor păreau niște mosoare de ață uriașe. Nu le mai rămăseseră nelegate decât capetele și umerii.

La porunca lui Ali, care luase locul lui Istif Lakbar în agonie, cei trei prizonieri fură așezați pe câte un scaun în mijlocul tribunei.

— Puneți-mă în fața lor... ca... să-i... văd... Câinii! murmură Istif Lakbar.

Dorința îi fu împlinită pe loc. Patru dintre fanatici îi ridicară binișor și-i întinseră jos pe un covor.

În jurul tribunei, dervişii stăpâniți de o furie, grozavă, năvăleau ca un puhoi. Urletele lor de fiare răsunau sub bolta stâncii. Mulți dintre ei își agitau pumnalele, iar cei neînarmați amenințau cu pumnii.

Immerstrack-Khan, însoțit de consulul Germaniei la Tabriz, și un al treilea individ, care se dădea drept ofițer persan, veniră pe tribuna de piatră. Marcel Dunot, cu toată situația disperată în care se afla, nu-și pierduse cumpătul; văzu pe directorul lui Deutsche Bank apropiindu-se de Ali și șoptindu-i ceva.

Bătrânul aruncă o privire neînțeleasă la prizonieri și dădu din cap încuviințând.

Immerstrack, cu un zâmbet de hienă pe buze, merse drept la Marcel și-i zise:

— Trădător nemernic, să ne spui îndată persoanele în numele cărora lucrezi și...

— Ah! îl întrerupse Istif Lakbar cu glas slab, încercând să-și ridice capul zdrobit, isprăvește mai repede... să văd și eu... cum... pier... câinii ăștia ticăloși... Eu... mor...

Bătrânul derviş Ali tresări. Cu toată bătrânețea și slăbiciunea lui, se urcă pe balustrada de marmură care

Împrejmuia tribuna și începu să răcnească nebunește:

— Fraților, pregătiți repede rugul ca să ardem pe acești ticăloși! Omar! Adu lemne! Aduceți paie!

Urlete ca de fiară îi acoperiră glasul. Dervişul mic și gras care se aținea temător lângă ușa peșterii, zbieră:

— Veniți încoace, fraților! Aici sunt lemnele!

Zeci de indivizi se repeziră și dispărură în subterană.

— Întreabă... cercetează-i... șopti Istif Lakbar. Să spună... ce s-a... făcut... Mu... Munir Glaub!

— Câinii aceștia nemernici l-au ucis la Erzerum, răspuse bătrânul Ali. Au fugit apoi luând cu ei pe generalul german von Blottwein-Pașa și tot ce trebuiau să aducă generalului Ibrahim Luftir.

La sosirea lor la Erzerum, veneratul Munir Glaub a venit să mă vadă și mi-a vorbit despre bănuielile pe care le avea asupra celor trei tovarăși ai săi. Vai! sărmanul nu s-a înșelat! erau într-adevăr niște trădători!

— Când am aflat apoi de sfârșitul bietului Munir Glaub, fie-i sufletul în cer! – m-am gândit că acești câini nemernici își vor urma planul lor ticălos și am pornit încoace. Și, bun e Alah, căci mi-a îngăduit să sosesc la timp, pentru a da de gol pe porcii ăștia nemernici!

— Alah e bun și drept... repetă Istif Lakbar cu glas stins dar... grăbiți-vă... eu mor...

— Trebuie mai întâi să aflăm unde sunt acum lăzile pe care le aduceau... mormăi Immerstrack-Khan.

—...și generalul von Blottwein, adăugă consulul Germaniei la Tabriz.

— Lăzile erau pline cu bani... mormăi pretinsul ofițer persan.

— Și cu preparatele chimice ce făceau să apară scrisul de pe turban, auzi, păcătosule? răcni Immerstrack, aplecat peste Marcel.

— Nu, zbieri prea tare neamțule, răspuse impasibil regele boierilor.

Deși vorbise turcește, la cuvântul „neamțule” Immerstrack tresări ca izbit de o idee.

— Neamțule, mi-a spus neamț! mormăi el în limba germană tovarășilor săi, să știți că e francez, nu e așa că ești francez, banditule!

— Oi fi eu francez, dar tu știi că ești un pungaș și un hoț ordinar... îi răspuse Marcel în nemțește.

Directorul lui Deutsche Bank fierbea; vru să spună

ceva, dar în clipa' aceea vreo douăzeci de derviși veniră cu brațele încărcate de crengi de brad și surcele pe care le aruncară jos pe lespezile de marmură. Ochii stinși ai lui Istif Lakbar părură să capete viață.

— Da, da: să-i ardă numaidecât... zise el cu glas suierător.

— Să-i cercetăm mai întâi, venerabile Istif, răspunse Immerstrack. Trebuie neapărat să aflăm ce s-a făcut cu lăzile, și unde este generalul von Blottwein.

— Și eu o să mor fără să văd cu ochii mei cum pier acești ticăloși!... horcăi căpetenia dervișilor. Ce-mi pasă mie de generalul tău neamț? E un câine de creștin ca și tine! Ali, pune-i pe rug numaidecât... eu mor...

Un răcnet de furie îi acoperi glasul. Asemenea unor diavoli dervișii ațâțați de fanatism și de ultima poruncă a căpeteniei lor în agonienăvăliră toți pe tribună. În numai câteva secunde rugul fu gata și întinseră pe el pe nenorociții de prizonieri.

— Dați foc! Dați foc!... horcăi iar Istif Lakbar, pe care bucuria răzbunării părea să-l însuflețească.

Dervișii se uitară unii la alții scotocindu-se, niciunul nu avea chibrituri.

— Lămpi! Aduceți lămpi! zise unul.

— Aduceți lămpi! repetară zeci de voci.

— O scară! O scară!

— E una în subterană, zbieră Omar, haideți cu mine.

Câțiva fanatici se repeziră după el. Lămpile atârinate de tavan erau prea sus ca să le poată ajunge.

Adunarea se mai potoli nițel. Immerstrack-Ilan și ceilalți doi germani, care înțelegând că era și pielea lor în joc tăcuseră, și se apropiară acum de Ali. Bătrânul derviș, ai cărui ochi luceau întunecat, stătea aplecat deasupra lui Istif Lakbar. Acesta, istovit de durerile rănilor și eforturilor pe care le făcuse, își lăsase capul în piept. O ușoară

tresărire a cefei arăta că mai trăia încă, altminteri l-ai fi crezut mort.

— Am putea să-i mai cercetăm până ce se va da foc rugului, propuse cu sfială Immerstrack lui Ali.

Bătrânul nu-i răspunse și se uită cu șovăială la Istif Lakbar. Acesta auzise. Cu o sfortare neînchipuită reuși să ridice capul său însângerat. Ochii lui ca doi cărbuni aprinși se ațintiră asupra germanilor care păli.

— Ești și tu trădător? câine de neamț! strigă el. Aș vrea ca să...

Capul îi căzu iar pe piept și rămase nemișcat, cu ochi cășcați și ficși.

— Veneratul Istif a murit! zise grav Ali, ridicându-se.

Se auziră iar răcnete, amenințări, insulte murdare la adresa prizonierilor. Perspectiva de-a vedea pe cei trei oameni arzând de vii potoli însă pe cei mai înflăcărați.

— Întreabă-i, întreabă-i, o nobile Ali, întreabă pe câinii aceștia nemernici ce s-au făcut cu lăzile... repetă, Immerstrack palid, încă, după groaza prin care trecuse când auzise cuvintele căpeteniei dervișilor și înțelese cât de primejdioasă era situația lui și a celorlalți germani printre acești fanatici.

Bătrânul derviș clătină din cap; alte gânduri îi frământau acum mintea, mai ales acela de-a lua locul lui Istif Lakbar.

— Erau mulți bani în lăzi, o! Ali... șopti directorul lui Deutsche Bank. Pe puțin o sută de mii de lire turcești.

— O sută de mii de lire, zici?

— Da.

— De unde știi? Întrebă el cu îndoială.

— De la prietenii mei din Stambul care știau de bani.

— O sută de mii... repetă îngândurat bătrânul derviș.

Țipete ascuțite îl făcură să întoarcă repede capul. Dervișii puseseră scara și dădeau acum jos o lampă

atârnată între stalactitele peșterii, ca să aprindă rugul.

Ali luă o hotărâre.

— Opriți-vă fraților! strigă el. Nu mai e nicio grabă, căci preavenerabilul nostru Istif Lakbar ne-a părăsit. Noi...

Răcnete de furie, vaiete, bocete, îi acoperiră glasul, îmbrâncindu-se, înghiontindu-se, dervișii dădură buzna la tribună ca să îngenuncheze lângă mort. Unii din ei se lăsau pe pânțele și se loveau cu capul de lespezi gemând și suspinând. Cei mai îndârjiți, cu pumnalele ridicate, vrură să se repeadă la prizonieri, ca să-i măcelărească. Fără să se tulbure, Ali opri pe cei care voiau să dea foc rugului și așteptă câteva momente să se potolească larma.

— Fraților, începu el apoi, în picioare lângă trupul neînsuflețit al lui Istif Lakbar, ascultați-mă, fraților! Liniștiți-vă! Nobilul, înțeleptul și venerabilul Lakbar va fi răzbunat în fața voastră. Nu credeți însă că, înainte de a-i nimici pe acești trădători și ucigași, ar fi bine să-i silim să ne spună unde au ascuns bogățiile care le-au fost încredințate? O sută de mii délire, fraților! Gândiți-vă... o sută de mii de lire! Aceasta e suma pe care ne-au trimis-o frații noștri din Stambul, aceasta e suma de care ne-au prădat câinii aceștia nelegiuiți! Trebuie să ne spună ce-au făcut cu ea.

— Da, da, să ne spună!...

— Să-i spânzurăm!

— Să le scoatem ochii!

— Moarte trădătorilor!

— Moarte creștinilor!

Ali nici nu clipi. Lăsă să treacă explozia aceasta de fanatism și, când se potoli, urmă;

— Voi încerca deci să aflu... aveți răbdare.

Strigăte de „da”! „da”! încuviințară.

Ali se întoarse spre prizonieri și le zise cu glas suierător;

— Ați auzit, șacali afurisiți? Să-mi spuneți

numaidecât ce ați făcut cu lăzile care v-au fost încredințate la Stambul!

— Întreabă-i ce s-a făcut cu Excelența sa von Blottwein... îi suflă Immerstrack Khan.

Bătrânul derviș nici nu catadisi să-i răspundă și se uită chiorâș la el.

În vremea asta, Marcel Dunot, Perrin și Ormiloff, crezuseră că le-a venit ceasul din urmă. Omorâți în bătaie, zdrobiți, legați burduf, neputând face nicio mișcare își mai aruncară o privire de rămas bun, așteptându-și cu demnitate moartea! Nu însă și cu resemnare - mai ales că Marcel Dunot, auzind propunerea pe care o făcuse Immerstrack-Khan, mai întâi lui Istif Lakbar, pe urmă lui Ali, ca să-i întrebe pe prizonieri ce s-a făcut cu lucrurile dispărute, o licărire de speranță îi pătrunse în suflet.

— Să mă lăsați pe mine să vorbesc, șoptise el lui Perrin și Ormiloff, care se aflau, unul la dreapta, altul la stânga lui.

De aceea întrebarea lui Ali nu-l luase pe nepregătite.

— Vrei să știi ce s-au făcut lădițele? făcu el. Pot să ți-o spun numaidecât.

— Atunci, grăbește-te, câine!

— Bine, dar mai întâi să-mi făgăduiești că dacă ți le dau, adică nu lădițele ci banii din ele, nu-mi veți lua viața.

— Ești în puterea noastră, nemernicule, și mai cutezi să-mi ceri o făgăduială? răcni bătrânul derviș.

Un murmur de furie însoți cuvintele lui.

— Ba e foarte firesc, răspunse fără să se tulbure Marcel. E drept că sunt în puterea-voastră, dar numai eu știu unde sunt bogățiile despre care e vorba: nu 100.000 de lire, ci 150 mii! Dacă nu făgăduiești să-mi dăruiești viața, n-o să afli nimic. Poți să mă arzi de viu, să mă spânzuri, să faci ce poțestești cu mine.

Ali își mușcă buzele.

— Bine, zise el după o scurtă tăcere, îți dăruiesc viața. Acum, vorbește! Unde sunt banii?

— Foarte aproape de aici: hârtii, adică bancnote engleze și franceze, care au fost ascunse în fundul dublu al lădițelor. Le-am scos de acolo și le-am băgat într-o lădiță de plumb, pe care am îngropat-o pe când tovarășii mei dormeau.

— Și preparatele chimice cu ajutorul cărora putem citi mesajul de pe turbane? suflă Immerstrack lui Ali.

— Ce preparate? Ce turbane? făcu nerăbdător bătrânul.

Directorul lui Deutsche Bank din Teheran îi lămură că prizonierii aduseseră de la Stambul niște turbane pe care erau scrise cu cerneală simpatică lucruri importante și care nu puteau fi văzute - evidențiate - decât după un anumit procedeu.

— Ai ascuns și doctoria asta, tâlharule? se răsti bătrânul derviș la Marcel.

— Da, am pus-o la un loc cu banii. E un praf verde pus în niște săculețe.

— și unde le-ai îngropat, nemernicule?

— Într-o pădurice, nu departe de aici.

— Ce pădure... care pădure? Vorbește deslușit, scârnăvie!

— O pădure... lângă o șosea... nu știu cum îi zice, dar aș putea-o găsi repede.

— Trebuie să-l ducem imediat! strigă Immerstrack-Khan.

— Știu eu mai bine ce am de făcut, effendi! zise încruntat Ali și se întoarse spre derviși, ca să le spună că „trădătorii” mărturisiseră, în sfârșit, unde ascuseseră prada și că unul din ei va fi dus acolo, ca să arate locul exact. Pe urmă, încheie bătrânul, își vor primi pedeapsa care li se cuvine.

— Așa? Parcă ziceai că-mi dăruiești viața, Ali!... făcu Marcel, prefăcându-se foarte contrariat.

— Ți-am făgăduit și mă voi ține de făgăduială, câine. Nu cumva crezi că sunt un trădător ca tine?

— Am încredere în cuvântul tău, zise foarte serios regele boxerilor.

— Câine! tâlharule! Porcule! Ticălosule! zbieră Ormiloff cu o mânie prefăcută, ne vinzi ca să-ți scapi pielea, ai? Dar lasă, nu te teme, se va găsi cine să ne răzbune!

— Nemernicule! Banditule! Ticălosule, zbieră și Perrin imitând pe rus, sângele nostru să cadă asupra capului tău!

Marcel Dunot se schimonosi într-un zâmbet batjocoritor.

— Da! ce să vă fac... fiecare pentru sine... zise el pe turcește.

Perrin și Ormiloff îl mai cinstiră cu vreo câteva înjurături, în timp ce, la un ordin al lui Ali, un derviş tăie frânghiile cu care era legat Marcel, lăsându-i numai mâinile legate.

Cu mare greutate, prefăcându-se din cale afară de slăbit Marcel Dunot se lăsă să alunece de pe rug și se ridică n picioare. Fu îndată înconjurat de vreo zece derviși înarmați cu pumnale.

— Vei conduce pe acești oameni la locul unde ai îngropat banii, șuieră printre dinți Ali. Și ia bine seama la ce-ți spun; nu ne înșela și nici nu încerca să fugi, dacă ții la viața ta.

— Merg și eu cu oamenii tăi, Ali! zise Immerstrack care nu părea să aibă prea mare încredere în cinstea aliaților săi.

— Bine, effendi, du-te, încuviință bătrânul derviş văzând că nu are încotro.

Înconjurat de zece derviși urmași de Immerstrack-Khan, Marcel Dunot trecu prin gloata de fanatici înfuriați și intră în subterana care ducea afară din peșteră.

Omar mergea, în fruntea trupei. După ce străbătură cripta în care se aflau munițiile și o mulțime de ganguri, urcară cele două scări și ajunseră în curticica mănăstirii, iar de acolo pe străzile orașului Urmiah.

Tot timpul drumului nimeni nu scoase o vorbă. Se opriseră numai câteva momente în curtea mănăstirii, atât cât îi trebui lui Omar să aducă o sapă și o lopată pe care doi derviși le luară în spinare.

Marcel socoti, după poziția stelelor că noaptea trebuie să fie destul de înaintată. Pe ulițele Urmiahului adormit domnea liniște și întuneric, doar din loc în loc, la mare depărtare una de alta, străbătea o lumină slabă printre crăpăturile ferestrelor.

În tăcere, mica trupă ieși din oraș.

— În ce parte zici că se află locul unde ai îngropat banii? Întrebă Omar pe Marcel Dunot.

— Încolo! răspunse regele boxerilor arătând cu capul spre răsărit.

— E departe?

— Nu, vreun ceas de drum, nu mai mult.

Dervișii iuțiră pașii și Immerstrack-Khan, pe care Dumnezeu îl înzestrase cu niște picioare mici și scurte, deabia își mai trăgea sufletul.

— Stați mai-încet, bombăni el necăjit.

— Suntem grăbiți, răspunse Omar care părea neobosit.

Immerstrack bodogăni ceva, își șterse fruntea de sudoare, dar își zise în gând că suferea toate aceste neplăceri pentru binele patriei și că Vulturul roșu îi va fi răsplata pentru meritele și ostenele sale.

— Ca să mai uite de oboseală, aprinse o țigară

groasă, de foi și se apropie de Marcel Dunot care mergea între derviși. Aceștia aruncară o privire bănuitoare asupra, germano-persanului dar nu cutezară să-l îndepărteze de prizonier.

— Spune drept, nu-i așa că ești francez? îl întrebă el în nemțește.

— Și ce-ți pasă dumitale? făcu Marcel curios să vadă unde voia să ajungă germanul.

— Deși țările noastre se dușmănesc, urmă germanul, mă doare sufletul când mă gândesc la torturile care te așteaptă.

— Ali mi-a făgăduit să-mi dăruiască viața.

Germanul zâmbi crud și ironic.

— Adevărat, nu o să te omoare, dar o să pună să ți se scoată ochii, să ți se taie nasul și urechile, pe urmă o să mai vină și altele...

— Nu cred.

— Rău faci!

— O să văd eu.

— Ia spune, e adevărat că în lădițe se aflau 150.000 de lire turcești?

— Foarte adevărat.

— Și generalul von Blottwein? Ce-ați făcut cu el?

— Asta e secretul meu. Dacă mor, va plăti cu capul lui. Va fi spânzurat.

— Spânzurat?

— Da, cu lațul de gât.

— Unde se află acum?

— Prea ești curios.

— Dacă-mi spui unde e, îți făgăduiesc să fac tot ce-mi stă în putință, ca să te scap. Voi telegrafia îndată generalului Ibraim Luftir, care nu mă va refuza și va porunci lui Ali să-ți dea drumul.

— Să mi se dea mai întâi drumul și pe urmă îți spun.

— Cine mă asigură de buna credință a dumitale?
— Dar pe mine de a dumitale?
— Sunt ofițer german.
— Te credeam persan, după uniformă.
— Oh, asta e pentru a servi cauza.
— Dar, pe cât știu, ești directorul lui Deutsche Bank din Teheran, deci nu ești ofițer.
— Sunt ofițer în rezervă. Unde e Excelența sa?
— Care Excelență?
— Ah! Generalul von Blottwein, de cine crezi că Vorbesc?

— E în închisoare, și bine păzit, n-avea grijă...
— Bine, bine, dar-unde e?
— Dacă reușești să mi se redea libertatea, îți spun.
— Nu ești om de înțeles, după cum văd. Odată ce-ți dau cuvântul meu de ofițer...

— De rezervă!
— Mie în locul dumitale, nu mi-ar arde de glumă... Să-ți se scoată ochii... să-ți smulgă unghiile... nu prea e plăcut...

Marcel se înfioră - sau poate se prefăcu numai. Lucrurile luau întorsătura pe care o dorea și el.

— Dacă-ți spun unde se află generalul von Blottwein, îmi dai cuvântul dumitale de onoare că voi fi pus în libertate și nu mi se va face nimic? Întrebă el iar.

— Da, vei fi sub ocrotirea consulatului german.
— Cu alte cuvinte, în loc să fiu prizonier la turcopersani voi fi la germani, nu e așa?

— Nu e același lucru.
— Atunci, trebuie să-ți mărturisesc sincer că habar nu am unde e generalul von Blottwein.

La cuvintele acestea neașteptate, Immerstrack-Khan aruncă înfuriat țigara jos.

— Dumneata îți bați joc de mine... mormăi el.

— Hei! Omar, să o luăm într-acolo! strigă Marcel Dunot arătând cu capul spre o pădurice de brazi, care se zărea undeva mai departe.

În vreme ce regele boxerilor vorbea cu germanul, ieșiseră cu toții din oraș. Dervișii o apucară îndată în direcția pe care le-o arată Marcel.

— Vei plăti scump obrăznicia dumitale herr franzosse! zise amenințător Immerstrack.

— Pentru ce? Fiindcă ți-am spus adevărul? Eu habar nu am unde e generalul von Blottwein. Știu numai că niște prieteni de-ai mei l-au dus undeva în Caucaz.

— E în mâinile rușilor?

— Nu, în ale prietenilor mei. Aceștia nu-l vor lăsa, liber decât atunci când vor ști dintr-o scrisoare a mea că mă aflu eu în siguranță.

Germanul râse ironic.

— Cunoaștem noi! Ești șiret ca toți francezii, dar rău faceți că-i credeți pe germani mai proști decât voi. Dacă m-aș lua după vorbele dumitale, mi-ai da vreo bucată de hârtie fără nicio valoare. Dar cu mine nu se prinde! Dacă vrei, dă-mi hârtia și indicațiile trebuincioase și, până la eliberarea Excelenței sale, dumneata rămâi prizonier. Pe urmă ți se va da drumul. E cât se poate de simplu, nu?

— Așa zic și eu.

— Atunci, primești?

Dar cu prietenii mei ce o să fie?

— Nu te sinchisi de ei. Trebuie să dăm ceva și idioților celorla derviși. Se vor potoli, dupăce vor arde pe tovarășii dumitale...

— Dar nu pot să-i... făcu Marcel șovăind.

— Ce să-i faci? Așa e la război! Lasă-i în plata Domnului!

— În sfârșit... dacă altfel nu se poate... suspină Marcel.

— Vezi că nu se poate! Și unde zici că se află generalul?

— O să-ți însemn pe o bucată de hârtie. Ai un creion?

— Nu, dar am stilou și carnetul în buzunar.

— Foarte bine. Când vom ajunge la locul meu unde am îngropat banii, pune să mi se dezlege mâinile și-ți voi scrie pe hârtie cele ce trebuie să știi.

— Ai putea să-mi dictezi.

— Nu, căci ți trebuie neapărat un ordin scris de mâna mea, altminteri prietenii mei nu-l vor elibera pe prizonier.

— O, când vom ști noi unde se află, îl eliberăm singuri, nu avea grijă! strigă Immerstrack.

— Nu cred, căci, după cum ți-am spus, nici eu nu știu unde l-au dus. De aceea, va trebui mai întâi să-ți asiguri consimțământul prietenilor mei, ceea ce ți va fi ușor cu rândurile scrise de mine. A, uite că ne apropiem de locul unde am îngropat banii.

Mica trupă se afla acum numai la vreo câteva zeci de metri de păduricea arătată de Marcel Dunot. În curând porni pe sub copaci. Vântul sufla frunzele uscate de ger și așternuse pe jos un covor care scârțâia sub picioarele lor.

— Pe aici, zise Marcel arătând cu capul la dreapta lui, unde copacii erau mai deși și trunchiuri uscate, trântite la pământ îngreunau mersul.

Ca să poată înainta, dervișii trebuiau să meargă unul în urma altuia, cotind mereu după îndemnul lui Marcel Dunot, care aci se oprea, șovăia, examina copacii, aci pornea mai departe zicând:

— La dreapta! La stânga! Pe aici! Ba nu, pe acolo!

Și, deși dervișii nu-și luau ochii de la el, gata să-l ucidă pe prizonier, la cea mai mică încercare de fugă, îl ascultau totuși și făceau ce zicea el. În sfârșit, Marcel, cu Omar și Immerstrack alături, urmați de derviși, ieșiră într-

un mic luminiș unde creșteau câțiva stejari firavi.

— Aici e, zise regele boxerilor după ce aruncă o privire cercetătoare în juru-i, da, da, aici e!

— Știi bine că aici e? îl întrebă bănuitor Omar.

— Foarte bine! Uite, la rădăcina stejarului de colo...

Dervişii se opriră. Doi din ei, aceia care duceau sapa și lopata se apucară numaidecât să curețe locul de frunze uscate din jurul stejarului arătat de Marcel.

— Aici e, zise iar regele boxerilor arătând spațiul dintre două rădăcini.

Cei doi derviși începură să scormonească pământul. Nu era însă lesne căci pământul înghețat de ger era tare ca piatra. În jurul lor, stăteau ceilalți derviși, nerăbdători să vadă mai curând comoara îngropată acolo. Aproape că-l și uitaseră pe Marcel. Ş-apoi, ce-ar fi putut face prizonierul, cu mâinile legate la spate și fără nicio armă la el.

— Dacă vrei, poți să-mi scrii acum un cuvânt pentru prietenii dumitale, șopti lui Marcel, Immerstrack, care se ținea la spatele lui.

— Bine, răspunse regele boxerilor, care tocmai deschisese gura, ca să facă germanului aceeași propunere.

Intenția lui Immerstrack era, după cum și ghicise Marcel, să afle cât mai repede datele care-l interesau, căci nici prin gând nu-i trecea să salveze pe prizonier din mâinile dervişilor. Știa bine că o dată banii găsiți, îi vor face repede de petrecanie.

Pe de altă parte, nici salvarea lui von Blottwein nu o urmărea din patriotism, ci în nădejdea că va fi răsplătit din gros pentru „fapta” sa.

Immerstrack-Khan, sau mai bine zis Karl Immerstrack, era ambițios. De aceea nu vroia să aștepte întoarcerea lui Marcel la peșteră, ca să-i scrie biletul prin care să poată elibera pe Blottwein. Nu voia ca ceilalți doi

germani să știe și să împartă cu ei gloria și folosul bănesc pe care i-l va aduce viclenia lui.

Cu creierul frământat de aceste gânduri, directorul lui Deutschc-Bank se apropie cât putu de Marcel Dunot și cu un briceag pe care-l scoase din buzunar, îi tăie repede frânghiile care legau mâinile prizonierului. Deși luna nouă lumina puțin pădurea, întunericul era totuși destul de mare, pentru ca dervișii, a căror atenție era îndreptată asupra gropii să nu vadă ce face germanul.

— Poftim carnetul și stiloul, șopti acesta lui Marcel. Dar grăbește-te.

Dacă Immerstrack n-ar fi fost atât de absorbit de Visurile sale de glorie și de foloasele pe care i le vor aduce eliberarea lui von Blottwein ar fi ghicit poate adevărul.

De altminteri n-avu mult de așteptat, fiindcă Marcel, în loc să se întoarcă pentru a lua stiloul și carnetul pe care i le întindea germanul, se repezi la dervișii care săpau, îi smulse unuia din mână târnăcopul, îi crăpă capul cu el, sfărâmă țeasta celuiilalt și, învârtindu-l în aer, începu să lovească în dreapta și-n stânga. Alți trei derviși căzură urlând de durere.

Se auzi o detunătură. O văpaie îi luă lui Marcel vederea pentru o clipă și glonțul îi şuieră pe la ureche.

La lumina fulgerătoare a împușcăturii zări pe Immerstrack-Khan cu revolverul fumegând în mână. Ceea ce urmă, nu ținu mai mult decât o clipă. Târnăcopul spintecă fierul. Cu țeasta crăpată în două Immerstrack se prăbuși grămadă la pământ.

Fără să lase, timp dervișilor să facă vreo mișcare, Marcel se năpusti în mijlocul lor. Rămaseră numai cinci. Cinci diavoli înarmați cu pumnale, cu ochii scoși din orbite, cu spume la gură. Târnăcopul plin de sânge al tânărului francez, se abătu peste ei, cu repeziciunea unui fulger. Un derviș căzu cu umărul spintecat. Altul cu brațul în care

ținea pumnalul, retezat de la cot. Un al treilea care se aplecase să înfigă pumnalul în pântelele lui Marcel Dunot fu izbit drept în obraz de tocul cizmei lui și căzu urlând, nebun de durere. Într-o clipă, Marcel îi zdrobi tâmpla și se repezi după cei doi derviși care mai rămăseseră – și care fugeau cuprinși de groază. Dar n-ajunseră departe, spaima le lua puterile.

În câteva secunde, Marcel Dunot îi ajunse și-i doborî și pe ei, apoi se întoarse în luminiș.

— Iertare, nobile Pucheff... îndură-te de robul tău... se tânguia un glas lângă el.

Se uită și dădu cu ochii de Omar. Văzând întorsătura pe care o luau lucrurile, dervișul se pitise atât de bine într-un măraciniș, încât scăpase de ochiul ager al lui Marcel. Acum, văzându-l pe Marcel revenind, socotise că e mai bine să se arate și să ceară iertare decât să fie găsit și ucis.

În picioare, în mijlocul măracinilor, cu fața toată zgâriată, părea atât de caraghios, încât, cu toată situația tragică în care se găsea, Marcel nu-și stăpâni râsul.

— Iertare, viteazule Pucheff! bâlbâia mereu dervișul încurajat de veselie lui Marcel.

— Bine, te iert, ieși din măracini, și vino-ncoa'! zise el, după ce chibzui nițel. Să nu mă înșeli că e vai de tine, m-ai auzit?

Burtosul derviș n-avea niciun chef să-l înșele, de abia se ținea pe picioare de frică. Cu mare greutate ieși dintre măracini și căzu în genunchi în fața tânărului.

— Scoală! îi porunci scurt Marcel.

Omar se supuse.

— Dezbracă repede pe omul ăsta, îi zise el arătând pe Immerstrack-Khan...

— Și... banii...! banii nu-i dezgropi, nobile Pucheff! întrebă dervișul cu ochii la groapa începută de tovarășii

săi.

— Nu e treaba ta, dobitocule! Tu fă ce-ți spun eu ori... zise Marcel, dându-i un picior mai jos de șale.

Fricos era din firea lui bietul Omar, dar de când era el pe lume nu tremurase așa ca acum. În câteva clipe el dezbracă pe Immerstrack și, în râvna lui de a fi pe placul lui Marcel, vru să-i scoată și cămașa.

— Ajunge, jupâne Omar, îl opri acesta. Șezi aici lângă mine și nu te mișca dacă ții la pielea ta.

— Sunt prea plecata ta slugă, viteazule Pucheff! făcu slugarnic dervișul cu glas stins.

— Știu, răspunse Marcel îmbrăcând la repezeală uniforma spionului german cu ochii la „sluga” lui.

Dolmanul de ofițer german a lui Immerstrack-Khan era mult prea larg pentru regele boxerilor, de aceea tânărul nostru îl puse peste haina lui, în care Istif Lakbar pusese pe Omar să coasă în căptușeală mesajul destinat lui Djemil-Pașa.

— Și acum, istețule Omar, zise eroul nostru, vino încoa și bagă bine la cap ce-o să-ți spun. Ne întoarcem în peșteră și...

— La peșteră? îl întrerupse Omar cuprins de spaimă. Au să... să ne...

— Dacă mă mai întrerupi încă o dată îți dau un picior undeva - știi tu unde... Așadar, o să ne întoarcem la peșteră. Tu o să mă însoțești: Gangurile sunt întunecoase și sunt îmbrăcat în uniforma lui Immerstrack, așa că nu o să mă recunoască nimeni, mai ales că o să tac și o să fiu cu tine.

— Când or prinde de veste dervișii, o, nebiruitule Pucheff, că...

În clipa aceea, piciorul lui Marcel izbi în centrul de gravitate - dacă se poate zice așa! - al lui Omar și-i curmă brusc vorba, rostogolindu-l cât colo.

— Hai să mergem, măi palavragiule! zise Marcel și, apucându-l de guler pe derviş îl puse drept în picioare. M-ai făcut și așa să pierd prea mult timp. Haidem!

Îngrozit, tremurând ca varga, burtosul derviş, frecându-și mereu locul unde îl „mângâiasă” piciorul lui Marcel, porni după el fără să mai spună un cuvânt.

Apucară amândoi în tăcere, pe sub copaci și ieșiră, în curând din pădurice, îndreptându-se înspre oraș. Pe măsură ce se apropiau, dervişul, dădea tot mai multe semne de îngrijorare. Se scărpină, clătina capul, se uita la Marcel, ofta din adâncul răunchilor, ridica ochii la cerul întunecat, căutând astfel să atragă atenția groaznicului Pucheff asupra primejdiei care îl aștepta.

Deși lui Marcel nu-i scăpa niciunul din gesturile lui, se făcea că nu observă și grăbea pasul.

Apucară pe ulițele orașului, dar deodată, când ajunseră într-un loc mai întunecos, Marcel se opri și apucă pe derviş de braț.

— Iertare, viteazule! murmură acesta, crezând că i-a sosit ceasul din urmă!

— Ssst! taci și ascultă! Știi ce ți-am spus. Acum mai am de adăugat ceva: după ce vom intra în peșteră, să mă duci la locul unde se află cartușele și praful de pușcă, pe urmă îți voi spune eu ce-i de făcut. Dar să nu te clinești de lângă mine, că te ucid pe loc, ai înțeleș? Acum, haidem!

Bietul derviş gemu înăbușit. Dinții îi clănțăneau, simțea însă ațintită asupra lui privirea de oțel a lui Marcel și ca hipnotizat, urmă fără să murmure pe așa-zisul Pucheff.

Ajunseră în curând la poarta mănăstirii dervişilor. Omul care stătea, de pază, recunoscându-l pe Omar, deschise poarta.

— Dă-ne drumul să intrăm, Ahram, suntem tare grăbiți, zise Omar, căznindu-se să nu-i tremure glasul.

Portarul, nebănuind nimic, îi lăasă să treacă. Cei doi bărbați străbătură curtea mănăstirii, porniră pe scara de cărămizi care ducea la subterană și coborâră aproape în fugă cele 153 de trepte.

— Acum, repede! porunci Marcel care se întreba cu groază ce se va fi ales din prietenii săi.

Tonul cu care fură spuse aceste cuvinte nu admiteau împotrivire și dervișul înțelese acest lucru, căci o luă la fugă ca un nebun urmat de Marcel.

În mai puțin de un sfert de ceas ajunseră la ușa de fier a gangului care ducea la depozitul de muniții.

La vederea lui Omar, cei doi mulatri, care stăteau de strajă, nici nu se sinchisiră de ei și-i lăsară să treacă. Dervișul, asudând și tremurând în același timp de frică, oboseală și furie, ar fi vrut, printr-o clipire de gene sau vreun gest, să facă pe mulatri să înțeleagă cine era omul de lângă el dar Marcel nu-l slăbea din ochi.

Încet, fără grabă, cu Omar alături, străbătu gangul, trecu prin ușa pe care dervișul i-o deschise singur și intră în cripta unde germanii îngrămadiseră tone întregi de pulbere și de cartușe.

Cu toată grozăvia situației în care se afla, tânărul francez scoase un suspin de satisfacție.

— Șezi aici, Omar și nu te mișca! porunci el dervișului arătându-i un loc drept în mijlocul criptei.

Acesta-se tâmpise aproape de spaimă. Nu zise nimic, se așeză jos turcește și începu să depene boabele mătăniilor care îi atârnavă de gât mormăind la rugăciuni, în vreme ce Marcel se apucă de treabă.

Luă o ladă cu dinamită, o deschise cu vârful pumnalului, o așeză pe un butoi de pulbere, căruia îi scoase cercurile de fier și, zărind un fitil Bickfer, vârî un capăt în vrana butoiului.

— Gata! zise el apoi mulțumit.

Desfășură pe urmă câțiva metri de fitil, tăie jos restul și aprinse cu bricheta găsită în buzunarul lui Immerstrack-Khan capătul celălalt.

Fricosul de Omar nu se mai putu stăpâni:

— O să sărim în aer! strigă el îngrozit, frângându-și mâinile.

— De abia peste zece minute, viteazule Omar! Nici mai mult, nici mai puțin de zece minute... răspunse Marcel apucându-l de haină.

Groaza de explozie fu mai mare decât aceea pe care o simțea dervișul pentru regele boxerilor. Cu o smucitură bruscă reuși să scape din mâinile lui și o luă la fugă spre ușă. Marcel îl ajunse din urmă și cu un singur pumn în ceafă îl lăsa leșinat la pământ.

„În sfârșit, am scăpat și de ăsta!” își zise francezul nostru, apoi desfundă un alt butoiaș de pulbere și vârî în el un capăt de fitil, căruia îi dădu foc. Pe urmă, luând butoiașul la subțioară, o zbughi la fugă prin gang, până ce ajunse în peștera unde erau adunați fanaticii.

Aceștia înghesuți în jurul tribunei de piatră, ascultau cu nerăbdare o cuvântare înflăcărată a bătrânului Ali, plină de ocări și amenințări la adresa creștinilor. Erau atât de atenți la ce spunea bătrânul, încât nici nu remarcară intrarea falsului Immerstrack-Khan. O clipă Marcel Dunot rămase nemișcat. Privirea lui se roti peste vasta încăpere. În spatele lui Ali, sus pe tribună, zări pe Ormiloff și Perrin legați, întinși pe rug: la lumina lămpilor aurite, chipurile lor păreau albe ca varul, dar resemnate.

Eroul nostru scoase un suspin de ușurare, așadar trăiau încă!

Încet, cu pași rari, înaintă spre tribună.

Deodată, dervișii îl văzură.

— Te-ai întors, Immerstrack! strigă bătrânul Ali întrerupându-și discursul. Și banii unde sunt!

— Aici! răspunse el arătând butoiașul pe care-l ducea la subțioară.

— Loc! Loc! Faceți-i loc să treacă! porunci Ali.

Dervișii se dădură la o parte. Marcel, iuți pasul. Dintr-un moment într-altul, vreunul din fanatici putea zări fitilul aprins și totul ar fi fost descoperit.

Așa se și întâmplă.

Regele boxerilor ajunsese la numai câțiva metri de scara de marmoră albă, când unul din derviși începu să zbiere:!

— Trădare! Suntem trădați! E un butoi cu pulbere!

Răcnetul era atât de neașteptat, încât dervișii, înspăimântați, șovăiră. Atât i-a fost de ajuns lui Marcel.

Dintr-un salt se repezi la Ali care nu înțelegea încă ce se petrece, îl lungi pe lespedea cu o lovitură de picior și, ridicând butoiașul deasupra capului, îl zvârli în mijlocul fanaticilor.

O detunătură grozavă sfărâmă stalactitele și stalagmitele, în timp ce lămpile se stinseră. Se făcu un întuneric desăvârșit sfâșiat de urletele și gemetele dervișilor atinși de explozie. Marcel Dunot care se lăsase imediat la pământ, se ridică neatins, se apropie pe dibuite de rug și tăie cu pumnalul frânghiile celor doi prizonieri.

— Repede, repede! s-o luăm pe acolo! șopti el, arătând spre o deschizătură care se zărea la slaba lumină ce se strecura de la lămpile din gang.

— Dunot!... Ah! m-au ucis! auzi el glasul lui Ormiloff, Marcel își încleștă pumnii și se opri.

— Ce e, Ormiloff, ce ți s-a întâmplat? întrebă tânărul deznădăjduit.

— Na, ține și tu, câine! răcni în arăbește un glas răgușit.

Marcel recunoscuse glasul lui Ali și în același timp o lamă însângerată alunecă pe lângă uniforma lui de colonel

persan. Scos din fire, regele boxerilor apucă mâna care ținea pumnalul ucigător și oasele trosniră. Un strigăt înăbușit, un horcăit, apoi nimic... Degetele de oțel ale lui Marcel trecură de la mână la gâtul lui Ali și-l sugrumară pe loc.

— Ormiloff e mort! auzi tânărul pe Perrin șoptind.

— Nu se știe!... acum înainte!

Și cu toată primejdia, cu toate urletele fanaticilor rămași în viață, Marcel se aplecă și, luând în spinare trupul neînsuflețit al ofițerului rus, se repezi pe scara de marmură pe jumătate năruită și porni spre ieșirea subteranei, unde o mulțime îngrozită, cu privirea rătăcită, se înghesuia.

Marcel și Perrin, cu pumnalele în mâini, loveau neîncetat în dreapta și în stânga. Dar dervișii erau mulți! Trupurile lor ticsite ca sardelele în cutie umpleau subterana. După ce străbătură câțiva metri, cei doi francezi fură siliți să se oprească.

— Să ne întoarcem, zise regele boxerilor.

— Îndărăt? făcu speriat Perrin.

— Da, am aprins un fitil... Toate munițiile care sunt îngrămădite în peșteră trebuie să explodeze dintr-un moment într-altul.

— Bine, să încercăm, răspunse Perrin.

Dar vai! înapoi era și mai greu de mers decât înainte. Dervișii rămași în peșteră voiau toți să iasă, așa că era cu neputință de trecut... Marcel înțelese acest lucru.

— Nu se poate trece, zise el lui Perrin după câteva încercări, zadarnice. Ia-l dumneata pe Ormiloff în spinare, eu o să încerc să-mi fac drum printre fanatici.

Perrin luă în spate pe rus. Având acum mâinile libere, Marcel se repezi în gloată și trecând de cotul pe care-l făcea gangul în locul acela, se pomeni deodată înaintea unei uși care ducea spre depozitul cu muniții;

Vreo câțiva derviși se trudeau zadarnic să spargă ușa. Nici nu-l simțiră pe Marcel, venind. Fără să le lase vreme să se dezmeticească, regele boxerilor, îi doborî unul după altul. Clipele prețuiau acum veacuri. După ce văzu locul curățat, Marcel se apucă să spargă ușa: Se repezi de câteva ori cu toată puterea în ea, dar degeaba, ușa nici nu se clintea. Regele boxerilor scrâșni din dinți. Dincolo de ușă, fitilul ardea mereu, dacă nu cumva ticălosul de Omar se va fi trezit din leșin și-l va fi stins. Altminteri cine să fi încuiat ușa! Trebuia s-o spargă cu orice preț, altfel totul era pierdut.

Marcel Dunot își încordă toți mușchii, picioarele lui se înțepeniră în pământ ca și când ar fi avut acolo rădăcini, puse umărul, încleștă dinții și împinse cu umărul din toate puterile.

Degeaba.

— Nu pot!... gâfâi el deznădăjduit, tremurând din tot corpul.

Dervișii răcneau, urlau dar nu cutezau să se apropie.

— Suntem pierduți! murmură Perrin. Să ne vindem însă cât mai scump pielea.

— Ah, dervișul acela afurisit! Trebuia să-l ucid fără milă pe ticălosul de Omar! El a încuiat ușa! mormăi Marcel furios... Tre'...

Își curmă vorba. Patru din fanatici, mai curajoși sau mai îndârjiți decât ceilalți, înaintau spre ei la slaba lumină a felinarelor agățate în perete, pumnalele lor sclipeau amenințătoare.

— Oh, or să plătească ăștia și pentru ceilalți... murmură Marcel Dunot.

Apariția acestor patru derviși înfuriase parcă și mai mult pe regele boxerilor. Fără altă armă decât pumnalul său, se repezi la ei. Se auziră țipete scoase din patru piepturi ca dintr-unul singur; Tăișul unui topor fulgeră

deasupra capului eroului nostru, dar toporul se abătu în gol căci Marcel se întinsese la pământ. Dintr-o săritură fu în picioare: dervişul cu toporul se prăbuşi cu pântelele spintecat. Într-o clipă Marcel reteză capul altuia din ei şi înfipse pumnalul în pieptul celui de-al treilea. Al patrulea derviş, încremenit de spaimă, rămăsese nemişcat cu ochii holbaţi la el. Toporul din mâna lui Marcel – pe care-l luase de la dervişul ucis – îi sfărâcă țeasta şi-i risipi creierii.

Cu ochii arzători, Marcel Dunot, groaznic la vedere, privi în juru-i aşteptând un nou duşman. Văzu pe vreo câţiva dervişi adunaţi la capătul gangului, necutezând să se apropie.

— Perrin, strigă deodată tânărul francez, suntem salvaţi! Ia pe Ormiloff în braţe şi vino după mine.

Perrin, care lăsase jos pe rus, vrând să fie mai liber pentru a da ajutor tovarăşului său, ajutor pe care repeziciunea, luptei nu i-l îngăduise, ridică de jos trupul rusului şi-l puse pe umeri.

Marcel Dunot apucă toporul şi, dintr-o săritură, fu, iar la uşă, izbi cu toporul în ea cu atâta putere încât o spintecă dintr-odată. Dădu apoi scândurile la o parté şi făcu o deschizătură cât să treacă un trup de om.

— Ia-o înainte, Perrin! Repede! strigă el tovarăşului său.

Acesta nu aşteptă să-i mai spună a doua oară. Cu toată greutatea pe care o ducea în spinare, trecu pragul urmat de Marcel.

— A, îmi închipuiam eu că aşa o să fie... mormăi acesta văzând că Omar pe care-l lăsase aici leşinat dispăruse. Altă dată o să fiu ceva mai prevăzător.

Alergă la butoiul cu pulbere: fitilul fusese stins.

— Poate că e mai bine aşa... murmură el. Dacă ticălosul acela l-ar fi lăsat aprins, am fi sărit toţi de mult în aer. Perrin, pune jos pe Ormiloff şi ia revolverul ăsta, urmă

el întinzând lui Perrin arma luată de la dervișul ucis în urmă. Dacă vrea cineva să intre, trage!

Marcel se apucă apoi să așeze la loc fitilul și-l aprinse din nou. Tocmai voia să-i spună lui Perrin să ridice pe Ormiloff și să vină după el, când o altă ușă se deschise brusc împinsă de o mulțime înfuriată, care dădea năvală în subterană.

— Înapoi, ori vă arunc pe toți în aer! răzni Marcel în limba arabă.

Dervișii, printre care și Omar, se opriă tremurând de o mânie neputincioasă.

— Perrin! strigă apoi, regele boxerilor, a cărui liniște avea ceva care te înspăimânta, vino încoace și la un semn al meu, descarcă revolverul în butoiul cu pulbere.

Deși cuvintele acestea fuseseră spuse în franțuzește, dervișii le ghiciră înțelesul, văzându-l pe Perrin întinzând revolverul spre butoiul desfundat.

— Și-acum, ascultați la ce vă pot spune eu, câini răioși ce sunteți, zise Marcel dervișilor în limba arabă. Sunteți toți în mâinile mele. Mai întâi să-mi predați pe Omar. El e acela care v-a trădat, întâi pe voi, pe urmă pe mine.

— Minciună sfruntată, fraților! Sunt nevinovat... jur... strigă nemernicul cu glas tremurător de spaimă.

— Vă dau răgaz până ce voi număra aste zece degete de la mâini, adăugă Marcel. Pe urmă, vom pieri cu toții.

Îngheontit, bătut, pălmuit, nenorocitul Omar fu împins de zeci de mâini și se prăbuși la picioarele lui Marcel. Acesta se opri din numărătoare, și ridică de jos pe dervișul verde de Spaimă.

— Iertare! Iertare, o, nobile Pucheff... bolborosea el tremurând ca o vargă.

— Vom vedea noi mai târziu, deocamdată nu te

mișca dacă ții la viața ta.

— Uite, stau neclintit ca o stâncă, viteazule Pucheff, îngăimă nemernicul căzând în genunchi.

— Taci! îi strigă Marcel măsurând cu ochii lungimea fitilului care avea să arunce în aer munițiile nemților adunate acolo. Încă vreo zece minute... murmură el, e vreme... Ascultați! începu iar cu glas tunător, tânărul întorcându-se spre derviși. Vă cer să mă lăsați singur zece minute cu ticălosul ăsta de Omar, ca să-l pedepsesc după cum merită, pe urmă mă dau viu în mâinile voastre, dacă-mi făgăduiți să nu mă omorâți.

— Predă-te numaidecât, tâlharule!

— Predă-te, câine!

— Nu poți să mai scapi, fecior de scroafă! zbierau fanaticii în culmea furiei.

Marcel înălță din umeri.

— Dacă nu vă țineți gura, tună el cu glas puternic, dau foc, ați înțeles, ticăloșilor? Hai plecați, să nu mă faceți să-mi ies din fire...

Tăcu, dar brațul lui întins spre butoaiile cu pulbere și lădițele cu explozibile îi întregi fraza.

Fanaticii se dădură înapoi.

Într-o clipă, regele boxerilor trânti ușa după ei și trase zăvoarele pe dinăuntru.

— Așa! făcu el ușurat, apropiindu-se de derviș. Acum, între noi doi, jupâne Omar.

— Iertare! bâigui nemernicul, târându-se la *picioar* rele tânărului francez.

— Scoală-te, dobitocule și ascultă ce vreau să-ți spun, mormăi Marcel.

Ochii lui Omar luciră de bucurie: dacă Pucheff îi zicea dobitoc, însemna că n-avea de gând să-l omoare. Se ridică tremurând.

— Uite ce vreau de la tine, începu fără ocol, Marcel.

Peștera trebuie să mai aibă o ieșire. Nu se pot aduce atâtea lăzi și butoaie prin gangul atât de îngust... De altminteri, te-am văzut zâmbind când ți-am spus acest lucru. Deci, ieșirea există. Să ne duci numaidecât acolo și vom putea fugi împreună, altminteri vei muri și tu aici cu noi sub dărâmături, fiindcă de data asta nu vei mai putea stinge fitilul. Dar grăbește-te, căci peste cinci minute va fi prea târziu.

Dervişul se înfioră. Ochii lui se întoarseră instinctiv spre fitil și-l văzu arzând cu o repeziciune înfiorătoare. Omar nu mai șovăi.

— Bine, vă scot de aici, dar îmi făgăduiți să nu mă omorâți? șopti el.

— Dobitocule! Dacă aș fi vrut să te omor, te omoram până acum. Poartă-te bine, și-ți dăruiesc viața. Dar grăbește-te, căci fitilul se isprăvește.

Omar nu-i răspunse, se urcă pe o ladă în dosul căreia se vedea o bucată mare de tablă și o dădu la o parte lăsând vederii, o lespede de piatră, în care era o verigă de fier...

— Aici e, zise el, dar lespede e foarte grea.

Nu-și isprăvi vorba, căci Marcel apucase veriga și trase cu putere de ea. Lespedea se dădu la o parte și în golul rămas văzu o macara care cobora într-un fel de puț cilindric.

— Pe-acolo se aduc munițiile, vru să explice Omar.

Marcel însă nu-l ascultă. Timpul zbura. Încă vreo câțiva centimetri și fitilul va ajunge la pulbere provocând explozia.

— Vino încoa, Perrin, strigă Marcel. Nu slăbi din ochi pe prizonier, pe Ormiloff o să-l duc eu.

Perrin, veni în fugă. Marcel luă în spinare, pe rus și se urcă pe ladă.

— la un felinar și lasă pe prizonier să coboare

înainte. Ține însă revolverul întins și dacă încearcă să fugă, împușcă-l.

Perrin îl ascultă. Desprinsese din perete un felinar și porunci lui Omar să coboare. Acesta nu se lăsă rugat. Știa că explozia era de neînlăturat. Se lăsă repede pe scărișica fixată de peretele puțului, ținând între dinți felinarul, urmat de Perrin și Marcel.

Ajunseră la un gang lung, al cărui capăt nu se zărea.

— Acolo... zise Omar arătând cu mâna.

N-apucă să-și termine vorba și o bubuitură grozavă, asemenea unei descărcări a zeci de tunuri cutremură bolta, urmată de altele înăbușite repede unele după altele. În jurul fugarilor pereții se crăpară și blocuri mari, de piatră se prăbușiră peste gura puțului pe unde coborâseră. Munițiile îngrămădite de nemți explodaseră, distrugând totul în jurul lor.

Fugarii care fuseseră trântiți la pământ de zguduitură se ridicară de jos. Pereții stâncii erau numai crăpături, bolta de asemenea, amenințând să se prăbușească din clipă în clipă. Din fericire felinarul care-l ținea acum Perrin în mână, nu se stinsese, așa că putură să-și dea seama de primejdie...

— Trebuie să ieșim cât mai repede de aici dacă nu vrem să ne strivească sfărâmurile, auzi Omar? strigă Marcel. Mai e mult până la ieșire?

— Nu, răspunse dervișul, amețit încă de explozie.

— Atunci la drum! porunci Marcel luând iar în spinare pe Ormiloff.

Cu toată graba lor, cei trei fugari înaintau anevoie căci grozava explozie năruise o mulțime de bucăți de stâncă smulse din boltă. Pe alocuri pământul se crăpase făcând gropi adânci, pe care ei trebuiau să le sară cu riscul de a-și frânge gâtul la fiecare pas. În sfârșit, după mari efortări, ajunseră la capătul gangului și zăriră deodată

cerul plin de stele.

— Ei, Omar, stinge felinarul! Nu mai avem nevoie de lumină, zise Marcel. E pericol să ne vadă cineva. Și bagă bine la cap: dacă faci vreo mișcare, prietenul meu are ordin să te împuște, ai înțeles?

— O, viteazule, Pucheff, cum poți să-ți închipui așa ceva! răspunse ticălosul, indignat că ar putea fi bănuțit.

Stinse felinarul.

Ajunseră numaidecât la un grilaj enorm de fier, ascuns între tufe și care astupa ieșirea din subterană.

— Cheia trebuie să fie la tine, nu-i așa, Omar? zise Marcel în șoaptă dervişului.

— Cred că... da... răspunse dervişul tremurând și scotocindu-se în buzunare.

— Hai, grăbește-te! îl zori Marcel.

— Nu... nu... e... la mine... am lăsat-o la chilia mea... se tângui Omar.

— Ai lăsat-o în chilie ai? Știai că nu-i la tine, vicleanule! Ne-ai mințit, deci trebuie să mori...

— Iertare! îndurare! Uitasem... bâigui dervişul îngrozit.

Marcel ridică din umeri. Fără să spună un cuvânt puse jos trupul lui Ormiloff, se apropie de grilaj, se apucă cu mâinile lui puternice de doi din drugii groși de fier, se înțepeni bine pe picioare și începu să clatine ușa din balamale. Grilajul era solid dar forța lui, sporită de primejdie, era acum și mai grozavă.

— Încet, drugii se îndoiră, făcând între ei un loc să poată trece un om.

— Cred că ajunge, zise tânărul francez ștergându-și sudoarea de pe frunte. Ei, mă, nu te grăbi așa! strigă el lui Omar care vru s-o ia înainte. îl apucă de guler și-l trase îndărăt cu atâta putere încât dervişul căzu jos.

— Perrin, șopti el prietenului său, treci mai întâi

dincolo trupul lui Ormiloff, pe urmă dumneata și după dumneata vin eu. Repede însă că nu-i timp de pierdut.

Perrin făcu întocmai: trecu pe Ormiloff printre drugii grilajului și se strecură și el.

— Acum e rândul tău, jupâne Omar, zise regele boxerilor. Cu o sprinteneală de necrezut la grăsimea lui, se strecură printre gratii, dar în loc să-stea pe loc, o luă La fugă și pieri printre tufele de mărăcini.

— Dunot, dervișul a fugit! strigă speriat Perrin.

— Ah! ticălosul! Era de așteptat... Trebuie să-l prindem cu orice preț.

— Era ușor de zis, dar greu de făcut. Fugarii se aflau acum în mijlocul unui câmp plin de pietroaie și mărăciniș. În întunericul care-i înconjurau, nu vedeau nici la doi pași de ei. Marcel înțelese că truda le-ar fi zadarnică.

— În orice caz, trebuie să ne îndepărtăm cât mai repede de aici, zise el, ridicând în brațe trupul neînsuflețit al lui Ormiloff.

Cei doi prieteni porniră în tăcere printre bolovanii și tufele țepoase împrăștiate în jurul lor.

— Să ne oprim nițel, fu de părere Marcel după ce meraseră câțva timp. Trebuie să ne facem datoria față de Ormiloff.

Zicând acestea, regele boxerilor puse jos trupul sărmanului rus.

— În tăcere cei doi francezi se apucară să sape cu pumnalele lor o groapă în care așternură la odihnă de veci pe prietenul și tovarășul lor. Pe urmă, rostiră în gând o scurtă rugăciune și acoperira groapa cu pământ și bolovani.

Nu sfârșiseră însă bine de îndeplinit această pioasă datorie, când Marcel se îndreptă deodată și șopti lui Perrin:

— St! Nicio vorbă!

I se păruse că aude un zgomot slab, ca și când

cineva ar fi lovit o piatră cu piciorul. Rămase câteva momente cu auzul încordat.

Nu se înșelase. Pașii se apropiau, îi auzea deslușit. Totuși nu se clinti; voia să se încredințeze că nu era o părere. Un murmur de glasuri ajungea până la ei.

— Aici... nu, acolo sunt.

Era cât se poate de limpede. Dervișii care scăpaseră cu viață și fuseseră înștiințați de Omar, erau acum în căutarea fugarilor.

— Perrin, pregătește-ți revolverul, vino după mine... șopti Marcel.

Porniră amândoi în tăcere, unul în urma altuia. O împușcătură detună în liniștea nopții. Marcel întoarse capul și văzu pe Perrin cu revolverul încă fumegând în mână lângă un derviș rănit care horcăia de moarte.

— Era pitit după bolovanul de colo și a sărit la mine cu pumnalul. Am tras și...

Nu-și putu încheia vorba, căci răcnete grozave se auziră în preajma lor și dervișii își descărcară la întâmplare revolverele. Prin întuneric însă nu puteau ținti și gloanțele treceau pe lângă fugari fără să-i nimerească.

— Înainte, Perrin! Ia-te după mine! strigă Marcel Dunot repezindu-se spre un fel de trecătoare îngustă deasupra căreia stâncile se împreunau ca o boltă.

Tânărul socotea, că folosindu-se de această fortăreață naturală, va putea ține mai multă vreme piept năvălitorilor. O întindere mare de apă se vedea jos la picioarele stâncii.

— Lacul de la Urmiah! murmură el.

Marcel tresări. Se întoarse și văzu pe prietenul său rezemat de stâncă și apărându-se cu disperare împotriva a trei derviși care năvăliseră peste ei.

Se repezi cu ajutorul lui Perrin. Pumnalul lui se înfipse cu putere în ceafa unuia din ei. Luna ieșise din nori

și lumina câmpul de luptă. Marcel scoase un răget de furie văzând pe Omar printre derviși.

— A, ticălosule, acuma nu-mi scapi tu, fii pe pace! răcni el și ridică pumnul.

Dar arma spintecă umărul altuia; Omar, viclean și laș cum era, văzând primejdia, împinsese înainte pe unu din tovarășii săi. Această ultimă mârșăvie scoase din fire pe regele boxerilor, care se aplecă, ridică mai sus d brâu pe nemernic și-l izbi cu capul de stâncă. Cu țeasta făcută terci, ticălosul căzu fulgerat la pământ.

Răcnete ca de fiare sălbatice izbucniră din piepturile dervișilor. În jurul lui Marcel gloanțele cădeau ca grindina. Unele trecură atât de aproape încât îi pârliră părul. Situația devenea din ce în ce mai gravă. Luna lumina ca ziua, așa că fanaticii puteau ochii în voie.

— După mine, Perrin! strigă regele boxerilor. Defileul se sfârșea după cum am spus, cu o platformă îngustă care domina lacul de la o înălțime de vreo douăzeci de metri. Marcel Dunot se codi o clipă; soarta lui atârna de adâncimea pe care o avea apa înlocul acela. Dacă, lacul era destul, de adânc, fugarii puteau să scape. Dacă nu aveau să-și zdrobească oasele de stâncă.

— Acum, la noroc! zise el lui Perrin și se aruncă în gol.

Lacul avea o adâncime de aproape douăzeci de metri, așa că Marcel ieși repede la suprafață și începu să înoate din răsputeri spre larg. Dar nu apucă să se îndepărteze bine și gloanțele începură să plouă în jurul lui. Întoarse capul și-l văzu pe Perrin la câțiva metri în urma lui și pe derviși sus pe platformă trăgând mereu.

— Lasă-te la fund! strigă el tovarășului său și urmând sfatul pe care-l dădea lui Perrin se lăsă și el în apă.

Înotă astfel vreo cincizeci de metri, apoi scoase capul afară ca să răsuflă, și se lăsă iar la fund.

Mulțumită acestei stratageme, cei doi fugari reușiră să iasă din bătaia gloanțelor, fără să fi fost atinși.

Totuși situația în care se găseau nu era mai puțin gravă. Nu puteau pluti așa, la nesfârșit, pe apă, iar când vor ieși, la mal, locuitorii, preveniți de derviși îi vor ataca fără îndoială.

Cei doi prieteni reușiră să se apropie unul de altul. Și plutiră vreun ceas pe spate, schimbând rareori câte un cuvânt. Răceala apei îi pătrundea până la oase și le clănțăneau dinții de frig.

Marcel se hotărî în cele din urmă, oricare ar fi fost primejdia să iasă la mal ca să nu înghețe, când auzi pe cineva cântând:

— O barcă! strigă Perrin.

— Da o barcă de pescari, răspunse Marcel Dunot. St! nu face gălăgie: Trebuie neapărat să punem mâna pe barca asta. Înoată în urma mea și cât mai încet cu putință; dacă ne vād înainte de-a ajunge până la ea, suntem pierduți!

Și, alunecând pe apă, regele boxerilor se îndreptă spre o pată întunecoasă, pe care o zărea la Vreo sută de metri de el. Era, nu mai încăpea îndoială, o barcă de pescari. Câți oameni să fi fost oare. Într-însa? Probabil că nu numai unul, judecând după cântec. Amănuntul acesta nu-l îngrijoră pe Marcel, care înotă tot mai aproape de barcă. Văzu doi indivizi. Aceștia vâsleau cântând, pe când un al treilea așezat în capătul bărcii privea în gol.

Marcel începu să înoate după barcă, o ajunse și se agăță de cârmă fără să fi fost simțit.

Pescarii se opriseră din cântat și stăteau acum la taifas. Vorbeau turcește și Marcel putu înțelege ce spuneau.

— Și măcelul câinilor de creștini, nu numai că va fi plăcut lui Alah, zicea unul, dar o să ne procopsească pe

toți, fraților! O să ne întoarcem cu barca încărcată de bogății. Lasă că o să-i jefuiesc de tot ce-or avea pe ei, dar nu mă las până nu omor cu mâna mea măcar zece câini spurcați de ăștia!

Vâslașii încuviințară cuvintele lui printr-un mârâit.

Marcel Dunot auzise destul... Se apucă de marginea vasului și sări în barcă lângă cârmaci. Acesta întoarse capul. Dar până să aibă vreme să-și dea seama de ce se petrece, Marcel îl apucă de umeri și-l aruncă în lac. Omul scoase un țipăt răgușit și pieri în unde.

Vâslașii înțelegând situația, se repeziră spre Marcel cu lopețile ridicate.

Regele boxerilor se aplecă repede; lopata căzu peste stinghia care mărginea barca și se făcu țândări.

Marcel sări la unul din vâslași și-i puse mâna în beregată. Gâtuit, omul se prăbuși moale în fundul bărcii. Tânărul smulse apoi lopata din mâna celui alt sfărâmându-i țeasta.

— Nu te lăsa, Dunot, că iaca vin și eu! strigă Perrin agățându-se de barcă.

— Prea târziu, dragă, s-a isprăvit! răspunse Marcel râzând. Acum, așază-te la lopeți și vâslește, vreau să văd dacă mai răsuflă vreunul din indivizii de colo.

— Nu e vina mea că vin de-abia acum, răspunse Perrin. cam jignit-Individul pe care l-ai aruncat în apă a ieșit la suprafață și a vrut să mă strângă de gât. de abia am scăpat de el, înjunghiindu-l.

— Dar bine băiatule, cum poți să crezi că m-am în doit măcar o clipă de curajul tău! strigă Marcel strângându-i mâna. Nu trebuie să te superi că n-ai de ce. Văd că fără să vreau i-am omorât și eu pe ăștialaltii doi. De altminteri n-am de ce să mă căiesc. Bandiții se duceau la oraș să ucidă și să jefuiască pe creștini. Și-au meritat soarta, după cum vezi.

— Ei, și acum încotro? Întrebă Perrin.

— Mergem la Tabriz, dragă Bredko! Al uitat că avem o însărcinare din partea excelenței sale Reza-Djemi-Pașa pentru excelența sa generalul Ibrahim Luftir?

— Bine, dar dervișii?

— Cred, probabil că ne-am înecat. O să ne îmbrăcăm, îndată cu hainele pescarilor și vom încerca să tragem cât mai repede la mal.

— Cu barca ce-o să facem?

— O s-o scufundăm.

— Lasă-mă pe mine să fac cum cred de cuviință și tu vâslește înainte.

Perrin se supuse și puse mâna pe lopeți, în vreme ce Marcel se apucă să dezbrace pe pescari. Când vru să-și schimbe hainele lui de colonel persan cu acelea de pescar, văzu că nu-l încăpeau, mai ales surtucul. Se mulțumi atunci să-și pună numai șalvarii unuia din ei, care era mai voinic.

— Noroc că mi-am lăsat pe sub dolman haina mea, își zise el bucuros.

Așadar întâmplarea-vroia ca să nu se despartă nici acum de mesajul lui Istif Lakbar...

Regele boxerilor se duse pe urmă și luă locul lui Perrin la lopeți, pentru ca acesta să-și poată schimba și el hainele. După asta, aruncară cadavrele turcilor în apă.

— Și acum, dragul meu, să ne grăbim! Trebuie ca până la ziuă să fim dincolo de lac.

În zori, zăriră malul oriental al lacului Urmiah. O lumină sură se lăsa pe coama dealurilor. În câteva minute barca fu la vreo sută de metri de mal. Fugarii se opriră din vâslit, sparseră fundul bărcii care se duse la fund (avea niște pietroaie mari înăuntru) și tinerii noștri începură să înoate spre mal unde ajunseră tremurând de frig.

Locul era pustiu. Câteva tufe rare de papură

răsăreau din prundiș. Ceva mai departe se vedeau o pădure de stejari iar în stânga, la marginea lacului, un Sat.

— Și acum ce facem? Vrei să te odihnești sau să mănânci? întrebă Marcel.

— De ce mă întrebi?

— Fiindcă, dacă vrei să mănânci, ne ducem în sat.

— De unde bani?

— Am punga prea cinstitului Immerstrack și portofelul lui la mine. Deși nu m-am uitat încă în ele, bănuiesc că sunt pline doldora.

— Drept să-ți spun, mi-e cam foame... mărturisi sincer Perrin.

— Foarte bine, atunci să mergem să mâncăm, dar ceva mai pe urmă. Deocamdată să ne ascundem în pădurea de colo, ca să ne uscăm hainele de pe noi. Nu trebuie să bănuiască nimeni de unde venim. La drum, deci, s-o luăm la fugă, ca să ne mai încălzim puțin.

În vremea asta, se luminase bine de ziuă. Se opriră într-un luminiș, așternut cu un strat de frunze uscate, și se întinseră pe jos. Norii se risipiseră și, cu toate că era iarnă, soarele strălucea pe cerul senin. Datorită acestei împrejurări hainele de pe ei se uscară destul de repede, dar bieții fugari erau atât de osteniți încât li se făcură somn.

Marcel Dunot se trezi cel dintâi. Socoti că amiaza trebuie să fi trecut de mult.

— Perrin, ei Perrin! șopti el la urechea prietenului său.

— Ce... ce... ce e? mormăi acesta buimac, cu ochii închiși.

— Scoală băiatule!

— S-a întâmplat ceva? întrebă Perrin speriat.

— Nimic, numai că trebuie să fie ceasurile unu și n-ar strica să îmbucăm ceva.

— Unu? nu se poate! făcu Perrin ridicându-se într-o rână.

— Ba se prea poate, căci mi-e o foame.

Bietul Perrin, se frecă la ochi și sări în picioare. Marcel Dunot scoase din buzunar portofelul găsit în buzunarul lui Immerstrack pe care avusese grijă să-l păstreze când îl dezbrăcase și în afară de alte hârtii pe care voia să le cerceteze mai târziu, găsi opt bancnote de câte cinci lire turcești, și, două de câte o liră.

— Cu atâta bănet, putem s-o ducem multă vreme, zise Marcel râzând.

Porniră grăbiți spre satul care se afla la vreo doi kilometri de pădure și peste un sfert de ceas ajunseră la marginea satului. Casele erau niște cocioabe sărăcăcioase făcute din bolovani și lut. Era vremea prânzului și satul pustiu.

După ce străbătură vreo sută de metri, văzură niște bătrâni în zdrențe șezând jos turcește în fața uneia din cocioabe și fumând din niște narghilele ciudate.

— Aici e de noi, zise Marcel Dunot. Cocioaba asta e o cafenea restaurant și o să găsim de mâncare.

Într-adevăr regele boxerilor nu se înșelase. Cocioaba era singurul birt al satului.

În hainele ponosite, fugarii nu treziră nicio bănuială când intrară în așa-zisa cafenea.

Interiorul era aidoma cu exteriorul: o încăpere mare cu câteva mese, adică niște scânduri așezate pe câte patru țăruiși bătuți în pământ. De grinzile tavanului atârnav niște coroane de ceapă și usturoi uscat și pe vatră ardea un foc de vreascuri.

Marcel și Perrin se așezară la o masă. Un bătrân cocoșat, semănând mai mult a maimuță decât a om, cu un turban de stambă pe cap, veni să întrebe pe cei doi effendi (boieri) ce doresc.

— Să mâncăm, îi răspunse Marcel în turcește.

Dar vai! birtașul se tângui că n-are decât niște pește uscat, căci trecuseră acum câteva zile kurzii pe acolo și-i luaseră tot.

— Dă-ne ce ai, și nu-ți fie frică, avem cu ce-ți plăți: îi răspunse Marcel, arătându-i o bancnotă de o liră.

Vederea banului făcu minuni.

— Ah, effendi, strigă cocoșatul, mi se pare... mi se pare că mi-a mai rămas o găină în coteț... o țineam și eu, martor mi-e Alah, ca să-mi ouă la primăvară. Dar dacă vreți, o s-o tai să nu vină iar kurzii să mi-o ia. Ce-i trebuie unui biet moșneag ca mine ouă!

— Bine, frige găina, și fă rost și de câteva ouă, ți le plătim bine, făcu foarte, serios Marcel.

— O, văd eu că sunteți boieri adevărați! zise birtașul ai cărui ochi luceau lacomi la vederea lirei.

Cei doi prieteni mâncară pe săturate. Cocoșatul, care la început zicea că n-are ce le da, le puse dinainte o mâncare de pește prăjit, berbec cu mazăre și, în urmă, găină pe orez. Bieții fugari, lihniți de foame cum erau, linseră farfuriile.

La urmă, Marcel Dunot, aruncă mărinimos lira pe masă și nu mai vru să ia restul.

Băură și câte o ceșcuță de cafea, un rachiu și plecară sătui. O luară spre Tabriz în lungul fluviului Hagi-Sei.

Din cercetările pe care Marcel le făcu pe ocolite, află de la birtaș că se aflau acum la miazăzi de peninsula Sallii și la nici cincizeci de kilometri de Tabriz unde se găsea generalul persan Ibrahim Luftir, aliatul turco-nemților. Din cele ce știa Marcel de la Immerstrack-Khan și din scurtul timp cât stătuse în peștera dervișilor, Ibrahim Luftir, căruia Istif Lakbar îi făgăduise 200.000 de krani, n-aștepta decât un ordin, ca să ia parte la măcelul rușilor, și englezilor care se aflau în Tabriz și să se îndrepte apoi spre Susa, pentru a

nimici mica armată care își avea acolo garnizoana. Marcel, care știa toate acestea, urmărea să împiedice trădarea, dar pentru a reuși, trebuia să lucreze repede și fără greșală.

Cu toată explozia depozitului de muniții care distrusese mănăstirea dervișilor, fanaticii nu muriseră toți. Câțiva dintre ei vor fi pornit imediat la Tabriz, pentru a înștiința pe Ibrahim Luftir de evenimentele survenite, ceea ce va face poate pe aliatul germanilor să-și grăbească executarea planurilor.

De aceea, tinerii noștri meraseră toată ziua fără să se oprească o clipă din drum.

De-abia pe înserate se opriră să se odihnească și să mănânce o bucată de mălai rece, cumpărat într-un sat din apropiere, apoi porniră mai departe. Pe la miezul nopții nu mai erau decât la câțiva kilometri de Tabriz, ale cărui minarete se zăreau în depărtare. Se întinseră pe niște răchite uscate, ca să se odihnească, dar vântul rece, care sufla dinspre apă, îi pătrunse până la oase, așa că nu putură dormi.

În sfârșit, o geană de lumină la răsărit vesti zorile.

— La drum! strigă Marcel.

Deși frânți de oboseală, fugarii porniră spre marele oraș persan, unde ajunseră chiar la răsăritul soarelui.

Meșteșugarii și zarzavagii se duceau care la lucru, care la piață și umpleau străzile înguste ale capitalei Azerbadjanului. Pe șoseaua plină de praf, oameni și animale, măgari, cămile, catâri, derviși, lucrători, cerșetori se încrucișau și-și vorbeau sau se înjurau între ei.

Marcel Dunot și tovarășul său, intrară în centrul orașului.

— N-ai putea tu, o viteazule, să-mi spui unde locuiește neînfrântul, nebiruitul general Ibrahim Luftir?

Întrebă, Marcel pe un soldat care trecea fudul și

îngâmfat pe dinaintea lui.

— Și ce treabă ai tu cu excelența sa, calicule? întrebă soldatul privind cu dispreț la zdrențele cu care era îmbrăcat regele boxerilor.

— Nu cumva ești tu neînvinsul Ibrahim Luftir? făcu Marcel Dunot fără să se tulbure.

— Nu! Dar...

— Păi atunci cum vrei să-ți spun ție ce am de spus excelenței sale? Hai, du-mă la el și o să te cinstesc cu un bacșiș.

Soldatul se uită iar lung la el. Într-adevăr, cei doi prieteni nu erau de fel arătoși în hainele lor sărăcăcioase dar în Orient ca și aiurea de-altminteri, nu trebuie să judeci oamenii după îmbrăcăminte, și apoi Marcel vorbise cu atâta hotărâre în glas, încât soldatul nu se mai codi.

— Bine, haidem, răspunse el, și o luă înainte urmat de cei doi francezi.

Ajunseră numaidecât la un palat micuț de marmură albă în trei caturi, a cărui fațadă împodobită cu coloane înalte, avea o terasă în felul celor italiene.

— Aici locuiește excelența sa generalul Ibrahim Luftir, zise soldatul arătând spre palat.

— Voi, vorbi despre tine nebiruitului, zise Marcel foarte serios. Cum te cheamă?

— Ismail Larbi Hebbal.

— Umblă sănătos, Ismail Larbi Hebbal! Viitorul ți-e asigurat de-acum încolo... încheie regele boxerilor și întoarse spatele soldatului care plecă cu gândul la norocul ce-l așteaptă.

— Aș da bucuros pielea a zece turci, ba chiar a o sută de nemți să știu dacă ne-a apucat-o înainte vreunul din dervișii de la Urmiah... murmură Marcel Dunot. În sfârșit ca să aflăm, trebuie să ne ducem să vedem. Haidem! Revolverul ți-e încărcat, Perrin?

— Da, numai că s-ar putea să se fi stricat gloanțele de umezeală.

— O să știm și asta, dacă vom avea nevoie de el. Ține și pumnalul meu; dacă nu poți face nimic cu revolverul, să ai cu ce te apăra.

— Dar tu, Dunot?

— Eu, dragă, am pumni zdraveni, și n-au putrezit în apă, fii sigur... la pumnalul și să mergem.

Perrin, știind că orice împotrivire ar fi zadarnică, vârî pumnalul la brâu, Marcel Dunot, fără să șovăie o clipă măcar, se apropie de soldatul persan care păzea la ușa palatului. Santinela, un băiat zdravăn și voinic, întinse baioneta.

— Cheamă pe vreunul din camarazii tăi și spune-i să anunțe pe nebiruitul general Ibrahim Luftir că nevrednicul său servitor Pucheff îi cere o audiență în numele prea venerabilului Munir Glaub, îi zise Marcel.

Soldatul fluieră. Pe o ușă laterală a subsolului palatului apăru un soldat într-o uniformă jerpelită.

— Acum soarta noastră se va pecetlui, șopti Marcel lui Perrin. Dacă dervișii, din Urmjah ne-au luat-o înainte...

— Ne vom vinde scump pielea, zise acesta.

— Haidem, uite că ne face semn soldatul, zise Marcel.

Soldatul, după ce vorbește cu santinela, făcu semn celor doi fugari să se apropie. Îi trecu prim ușa pe care ieșise ei și intrară într-o încăpere strâmtă și întunecoasă, scundă în tavan, unde în jurul unui lighean cu mangal, patru soldați ședeau jos turcește.

Era corpul de gardă.

De aici trecură într-un gang boltit, care ducea la o scară întortocheată. Urcară scara, pășiră într-un vestibul și de acolo într-o sală mare, mobilată cu scaune de abanos sculptat, încrustat cusidef, argint și fildeș unde se aflau

vreo zece ofițeri, care mai de care mai decorat, mai galonat și mai important.

Unul din ei, un bătrân buzat, cu chip de maimuță, făcu imediat semn soldatului care venise cu cei doi francezi să se apropie. În vremea asta Marcel și Perrin se uitau cu coada ochiului la ofițerul persan. Îl văzură tresărind la cele ce-i spunea soldatul.

— Hait! I-a pomenit pesemne de Munir Glaub, murmură Marcel.

— Țsta să fie generalul Ibrahim? întrebă Perrin.

— Nu cred. Poate aghiotantul, sau așa ceva. Eu...

Regele boxerilor își întrerupse vorba. Soldatul după ce salută umil pe superiorul său venea acum spre ei.

— Dacă poftiți, effendi, vă voi duce la excelența sa, zise el.

Soldatul le vorbea acum cu mare respect. Numele lui Munir Glaub își produsese se vede efectul.

— Ia seama! A sosit momentul... șopti Marcel aplecându-se spre prietenul său.

Perrin clipi din gene în semn că e pregătit la orice.

Traversează sala în urma soldatului și intrară într-un salon oval, cu două divane față în față.

— Binevoiți să așteptați aici, effendi. Excelența sa va veni îndată, zise soldatul și ieși din salon.

Cei doi francezi rămaseră singuri. Avură răgaz să cerceteze cu luare-aminte încăperea. O altă ușă, perpendiculară pe divane se afla în fața aceleia prin care intraseră ei. Nicio fereastră. Un candelabru de aramă cu multe lămpi lumina încăperea.

— Ciudată ca... începu Perrin.

Cu un ghiont care era cât pe aci să-l dea jos, Marcel îi făcu semn să tacă.

Ușa se deschisese fără zgomot și în prag apăru un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat europenește în

redingotă neagră, cravată albă și pantofi de lac. Numai fesul și pintenii subțiri de aur, dovedeau în același timp calitatea lui de musulman și cavalerist.

Cu capul sus, mototolind în mână niște mănuși galbene omul se opri în mijlocul camerei și uitându-se țintă la cei doi străini, le zise rar în turcește:

— Sunt, generalul Ibrahim Luftir... Dumneavoastră cine sunteți?

— Eu sunt Ivanovici Pucheff din serviciul comitetului „Uniune și Progres”, răspunse Marcel Dunot înclinându-se, iar dumnealui, prietenul și compatriotul meu Bradko.

— A, sunteți bulgari? Și veniți din partea veneratului Munir-Glaub?

— Nu chiar trimiși de el, lămuri Marcel fără să se tulbure, ci am fost însărcinați împreună cu el cu o misiune pentru dumneavoastră de către excelența sa Djemil-Pașa.

— Ce misiune?

— Să vă aducem trei cufere.

— A! A! și unde sunt? strigă Ibrahim cu ochii lucitori.

— Ne-au fost furate de...

— Cum? De cine? tresări generalul.

— De căpetenia dervișilor din Urmiah, Istif Lakbar, A voit să ne asasineze dar am putut scăpa cu fuga și am venit la dumneavoastră.

Ibrahim Luftir se făcuse alb ca varul la față.

— Era de așteptat, șuieră el printre dinți. Și tâlharul de Munir Glaub s-a înțeles cu el, nu e așa? întrebă Ibrahim, după ce se gândi nițel.

— Noi nu putem ști, excelență. Din momentul când am intrat în mănăstirea dervișilor, nu l-am mai văzut pe Munir Glaub.

— Se înțelege! Și când ați plecat din Urmiah?

— Acum două zile. Fuseserăm închiși într-o subterană împreună cu niște germani.

— Germani?

— Da, cu un căpitan și colonelul Immerstrack și încă unul al cărui nume nu mi-l mai amintesc.

Ibrahim Luftir nu mai știa acum ce să creadă. Se plimbă câteva momente cu pași rari prin cameră, cu capul în jos, meditănd. Se opri în sfârșit în fața lor și le vorbi câțva timp într-o limbă pe care ei n-o înțelegeau.

Nu era nici turcă, nici persană, nici germană, nici franceză, nici engleză și nici arabă.

Marcel Dunot se uită uluit la Perrin și Perrin la el.

Nerăbdător, Ibrahim Luftir mai spuse o frază mai scurtă, dar tot atât de neînțeleasă ca și cea dinainte.

Deodată Marcel ghici: era bulgărește.

— Spioni nemernici! strigă cu glas tunător generalul în turcește. Voi nu sunteți bulgari! M-ați mințit!... O să pun îndată să vă închidă!

Zicând aceste cuvinte se apropie de perete și trase cu putere de un șnur de lanț ascuns printre cutele covorului.

Ochii lui Marcel scăpărară o clipă, dar rămase pe loc oprind cu un gest pe Perrin care scosese pumnalul de la brâu. În același timp, Ibrahim Luftir duse mâna la buzunar unde își avea revolverul.

— Liniștiți-vă, domnule general, zise Marcel în limba germană. Adevărat, nu suntem bulgari, dar nici dumneavoastră nu sunteți persan, nici măcar turc; ce fac e spre binele serviciului.

Efectul cuvintelor lui fu fulgerător: Ibrahim rămase înmărmurit, cu sprâncenele încruntate, cu gura căscată.

Dar ușa se deschise și în prag se iviră doi grenadiri, kurzi, care priveau amenințători.

— Porunciți acestor oameni să aștepte în camera de alături, zise Marcel fără să-și piardă cumpătul. Avem de vorbit și ceea ce vreau să vă spun, e în interesul nostru al

tuturor.

— Stați aici! porunci generalul kurzilor aruncând o privire bănuitoare străinilor. Și dumneata, spune ce ai de spus urmă el în nemțește lui Marcel Dunot, oamenii aceștia nu înțeleg. Mai întâi, cine ești dumneata?

— Sunteți dumneavoastră sigur, domnule general, că mi-e îngăduit să vă spun cine sunt? Nu sunt altcineva decât un om atașat serviciului de informații al ambasadei germane la Constantinopol. Cred că ajunge, nu?

— Trebuie să și dovedești.

— Oh, domnule general, nu vă închipuiți, cred, că voi purta asupra-mi hârtii care să dovedească adevărata mea identitate... Aș fi prea naiv.

— De ce nu mi-ai spus din capul locului cine ești?

— Nu mi se dăduse acest ordin, domnule general, și dacă m-ați fi lăsat să vorbesc până la sfârșit, în loc să vă răstiți la mine, ați fi aflat până acum multe lucruri interesante și urgente. Cât privește misiunea pentru care am venit la dumneavoastră, ea se mărginește la a vă transmite instrucțiunile excelenței sale baronului de Wagenheim cu care a fost însărcinat maiorul von Huckmehrt.

— Unde sunt?

— Sunt instrucțiuni verbale, domnule general, și de aceea sunt aici, ca să vi le comunic.

— Foarte bine, dar mai înainte trebuie să știu exact cine ești și să am dovezi despre adevărul spuselor dumitale, mormăi Ibrahim Luftir bănuitor.

Marcel Dunot se înclină. Își dăduse seama de la început că i se vor pune aceste întrebări și-și pregătise răspunsul în timp ce vorbea.

— Numele meu domnule general, e Karl Bruck, atașat la serviciul de informații. Dovada celor spuse de mine e următoarea: am fost câteva luni însărcinat cu

supravegherea clubului „Uniune și Progres” de către excelența sa baronul von Wangenheim, sub numele unui spion bulgar Pucheff, care Pucheff a fost suprimat de mine și căruia i-am luat actele.

Așa s-a făcut că Djemil Pașa, președintele comitetului m-a însărcinat să însoțesc împreună cu prietenul meu Bradko – aici de față – pe Munir Glaub la Urmiah și să ne ducem apoi, la Tabriz pentru a preda cele trei cufere cu turbanele pe care era scris cu cerneală simpatică mesajul, care trebuia să apară îndată ce se presăra deasupra un praf chimic.

— Mai era și altceva în cufere? mormăi Ibrahim Luftir.

— Da, domnule gêneral, 150.000 de lire turcești în bancnote franțuzești! în același timp cu lăzile, trebuia să vă comunic ordinele baronului von Wangenheim. Din nenorocire și fără știrea mea, Munir Glaub cunoștea și el conținutul cuferelor. Ajunși la Urmiah, le-a adus la Istif Lakbar, ca să fie în siguranță – zicea el. Ce putem face noi, înconjurați de fanatici? Am izbutit totuși să mă furișez în chilia unde se aflau cuferele, dar vai, banii dispăruseră!

— Cu toate acestea, încercarea mea n-a fost zadarnică deoarece am putut pune mâna pe pulberea chimică prin care dervișii puteau citi, ce scria pe turbane și afla astfel că era un ordin semnat de Șeicul Islam, ca să se propovăduiască războiul sfânt în Persia și să fie masacrați toți europenii, bineînțeles și germanii care sé află în țară. Dumneavoastră erați pus în capul listei, împreună cu domnul colonel Immerstrack-Khan și herr Schwartzisel, consulul Germaniei.

Se poate zice cu drept cuvânt că turcii ne-au tras pe sfoară. Firește că am aruncat imediat pulberea și am înlocuit-o cu nisip pentru ca dervișii să nu poată citi ce scria pe turbane. Pe urmă, în înțelegere cu tovarășul meu,

am hotărât să venim la Tabriz pentru a vă aduce acestea la cunoștință. Istif Lakbar însă, ca și Munir Glaub au simțit ceva, căci ne-au arestat și ne-au închis într-o criptă a mănăstirii împreună cu herr Schwartzzeisel și colonelul Immerstrack. Am reușit să fugim omorând în luptă pe gardieni, luptă în care din nenorocire, a fost ucis atât colonelul cât și consulul nostru, și cu mare greutate am putut ajunge până la dumneavoastră.

Sfârșind această povestire în care adevărul și minciuna se împleteau cu atâta artă, Marcel Dunot suspină și tăcu.

Ibrahim Luftir nu răspunse numaidecât; ceea ce auzise îl puna pe gânduri. Câteva momente rămase nemișcat, chibzuind.

— Cunoști numele meu adevărat, spune drept! zise el lui Marcel privindu-l drept în ochi.

Regele boxerilor nici nuclipi.

— Ar trebui să știți, domnule general, că noiăștia de la serviciul secret, trebuie să ne facem că nu cunoaștem nimic din ce nu e în legătură directă cu misiunea noastră.

Ibrahim Luftir făcu un gest de nerăbdare.

— Sunt colonelul von Wigenburg din Statul Major austriac, zise el.

— Foarte bine, domnule colonel.

— Și așteptai să-ți spun, ca să-mi comunici misiunea cu care ai fost însărcinat de excelența sa \$

— Oh, domnule general, ați văzut doar că v-am spus numaidecât... protestă Marcel.

— Da, de frică să nu pun să te aresteze! De altminteri cunosc consemnul. Care zici că sunt instrucțiunile pe care ți le-a dat excelența sa pentru mine?

Regele boxerilor păru că se codește.

— Sunteți sigur, domnule, colonel, că soldații aceștia nu înțeleg limba pe care o vorbim noi acum? întrebă el

apoi.

— Ei sunt kurzi și de abia dacă pricep turcește.

— Eu zic, domnule colonel că nu strică să fim noi mai prevăzători, zise Marcel foarte serios.

Von Wigenburg înălță din umeri.

— Plecați! porunci el soldaților, care ieșiră numaidecât.

— Aveți ordin, domnule colonel, începu Marcel când îi văzu plecați, să porniți peste opt zile trupele din Luristan spre Sușa. Garnizoana din Erzeum comandată de generalul von Blottwein vă va ieși înaintea pentru a tăia retragerea fugarilor ruși. Asta e tot, domnule colonel.

În ce privește mănăstirea dervișilor, e plină cu munițiile care au fost îngrămădite acolo și n-ar fi rău să trimiteți un detașament de oameni de încredere...

— Tocmai la asta mă gândeam și eu... mormăi pretinsul Ibrahim Luftir, care căzu iar pe gânduri.

După cum vedem, Marcel Dunot, amestecase iar adevărul și minciuna; instrucțiunile date de la Constantinopol porunceau într-adevăr pseudogeneralului persan să pornească spre Sușa dar Marcel le transmisese adăugând: „peste opt zile”, răgaz în care regele boxerilor va avea timp să dea de veste armatelor rusești.

— Și dumneata ce ai de gând să faci acum? întrebă deodată von Wagenburg privindu-l țintă.

— Să rămân aici dacă, bineînțeles, nu hotărâți dumneavoastră altfel, răspunse el foarte calm. Excelența sa, generalul von Blottwein, vă așteaptă la Erzerum și, deoarece armatele dumneavoastră se îndreaptă într-acolo...

— Bine. Veți rămâne deocamdată aici. Vă e interzis să ieșiți din casă, e mai prudent așa, fiindcă nu se poate ști ce se poate întâmpla cu afuriștii ăștia de turci. Voi da ordin să fie imediat arestați vreo câțiva fanatici și...

— Eu zic, domnule colonel, că e mai bine să n-o faceți, ca să nu treziți bănuiele.

Von Wagenburg tresări.

— Așa e, murmură el mușcându-și buzele. Sunt de treizeci de ani aici și toată lumea mă crede persan.

— Nu toată lumea, domnule colonel, știți doar și dumneavoastră...

— Așa e. Bine, voi vedea eu ce-i de făcut. Ah, am să pun să ucidă sute și mii din acești ticăloși.

Marcel Dunot tăcu. Câtva timp, Ibrahim Luftir se plimbă în lung și în lat, prin cameră mormăind cuvinte neînțelese. Era vădit că tot ce aflase îl tulbura. El care se credea atotputernic și stimat de toți vedea acum că pusese ră la cale să-l ucidă și, mai ales că adevărata lui identitate era cunoscută de persani (ceea ce nici nu era în realitate), ci o născocire de-a lui Marcel Dunot. Era chinuit de griji și presimțiri rele. și apoi, pierderea celor 150.000 de lire pe care le aștepta ca să aibă cu ce plăti soldații, avea de ce-l pune pe gânduri. Se întrebă cu spaimă cum au să se sfârșească toate acestea.

— Da, da, era de așteptat... mormăi el printre dinți. Mă întreb ce-o să răspund eu ofițerilor mei când îmi vor cere bani... Și Immerstrack e mort... Schwartzzeisel de asemenea.

Se opri brusc din mers.

— O să vă duc într-o cameră unde o să vă simțiți bine, zise el lui Marcel. Nu o să vă mișcați de aici din casă. Camera e lângă apartamentul meu; o să-mi fie mai lesne să vin să vă vorbesc, fără să fiu văzut de cineva. Deocamdată trebuie să chibzuiesc bine la ce mi-ai spus.

Cei doi francezi porniră după el și ieșiră, pe ușa din fața aceleia prin care intraseră la venire și, după Ce străbătură un culoar lung, ajunseră într-o încăpere mică mobilată cu două paturi de campanie și așternută cu o

rogojină, fină pe jos. Atâta tot. Avea o singură fereastră, care răspundea într-o grădină cu copaci despuiați de frunze.

— Vă va fi foarte bine aici, zise falsul Ibrahim Luftir. Ordonanța, mea vă va aduce de mâncare. De prisos să-i vorbiți, e mut. Pe mâine.

După ce zise acestea, colonelul plecă.

Marcel se duse și închise ușa în urma lui.

— Am scăpat ca prin urechile acului, șopti Perrin. Credeam că s-a isprăvit cu noi... Dar de unde știai că Ibrahim nu e persan?

— Nu era prea greu de ghicit. Cam înțelesesem eu ceva din cele ce-mi spusese Immerstrack. Totuși aveam încă îndoieli, dar când l-am văzut însă intrând pe ușă, am fost sigur. Bine, Perrin, n-ai văzut ce mutră are? Seamănă leit cu Bismarck – drept e că pe ăsta nu l-am cunoscut, dar i-am văzut poza. De aceea, când mi-a spus că nu suntem bulgari, i-am zis și eu ce mi-a trăsnit prin minte.

Știam eu venind aici, că n-osăne pierdem vremea degeaba. Mai întâi, am aflat că Ibrahim e neamț – e bine să se știe – pe urmă, i-am băgat frica în Oase cu măcelul care amenință pe europeni și e și asta ceva... Acum nu-i mai iese din cap.

— Ce o să fie mai greu acum, e să plecăm din Tabriz, zise Perrin. Părerea mea e să nu zăbovim prea mult fiindcă dervișii pot sosi din moment în moment.

— Mă tem și eu. Dar să nu ne speriem degeaba. Plecăm chiar la noapte, și nu singuri.

— Cum, nu singuri?

— Nu. Luăm și pe Ibrahim Luftir cu noi, tot așa cum l-am luat și pe Blottwein.

— Vrei să-l răpești? strigă Perrin speriat.

— Ba bine că nu! Și să-l ducem la Sușa. Tot trebuie el să se ducă, așa ajunge mai repede și au să câștige timp

rușii în vremea asta.

Perrin nu-i răspunse. Planul lui Marcel i se părea mult prea îndrăzneț, dar la urma urmei din cele ce văzuse că era în stare regele boxerilor, nu i se mai părea nimic cu neputință.

De altminteri, Marcel nu mai scoase niciun cuvânt. Se întinse în pat și adormi numaidecât.

Perrin făcu la fel, dar somnul nu se lipea de el, deși pica de oboseală.

Pe la amiază auziră bătând în ușă. Era ordonanța generalului Ibrahim Luftir, un negru voinic, îmbrăcat într-o uniformă de postav roșu cu verde și cu un turban de mătase albă pe cap.

Puse jos o tavă cu o sticlă cu apă și vreo șase feluri de mâncare: pui fript, pilaf de orez, mazăre, smochine și brânză.

— La masă! strigă Perrin lui Marcel zguduindu-l de umeri, după ce ieși-negrul.

Regele boxerilor căscă, se întinse și sări jos din pat.

— Și mi-e o foame! zise el văzând tava cu mâncare.

Se apucară să mănânce și cât ai clipi, nu mai rămase nimic în farfurii.

Acum să dormim, fiindcă o să avem o noapte foarte agitată, zise el după ce se sătură.

Perrin îi urmă sfatul și se întinseră amândoi în pat.

Dormiră toată după-amiaza, fără să-i supere cineva. Seara auziră bătând la ușă. Era negrul, care venea să le aducă cina și să le aprindă felinarul agățat în perete. Mâncară la repezeală, apoi Marcel zise lui Perrin:

— Acum, dragul meu, nu mai avem mult de așteptat.

Timpul ți se pare lung când aștepți ceva de caré atârnă viața ta. Marcel și Perrin avură acum prilejul să se încredințeze.

În câteva rânduri, Perrin, mai puțin răbdător decât

prietenul său, propuse să se apuce de treabă.

— Nu băiete, îl potoli Marcel, nu e vorba să lucrăm în pripă ci cu folos. E sigur că Ibrahim Luftir nu-și pe trece sérile singur, de aceea trebuie să așteptăm până ce-și concediază musafirii, pe urmă vom vedea noi ce-i de făcut. Deocamdată să avem răbdare.

Prin pereții subțiri ai camerei străbătea, până la ei zgomotul de pași, murmure nedeslușite, ceea ce dovedeau că lumea mai forfotea încă în palatul fostului colonel germano-austriac. În sfârșit, se făcu liniște.

— E timpul! zise Marcel cu glas scăzut. Unde ți-e pumnalul-Perrin?

— La mine.

— Atunci, haidem, dar fără gălăgie.

Încet, ca o pisică, regele boxerilor se îndreptă spre ușă și o deschise. Culoarul era pustiu. După ce trecu pragul Marcel se opri, șovăind: în ce parte să fie apartamentul pretinsului Ibrahim Luftir? își zise însă că nu poate fi decât în partea opusă salonașului.

— Vino după mine! șopti el lui Perrin care aștepta în spatele lui.

Pășind în vârful picioarelor, cei doi tineri străbătură repede culoarul și ajunseră la o ușă lăcuită în alb înaintea căreia ardea o lampă cu geamuri colorate.

— Ia seama și fii gata, zise încet, Marcel tovarășului său.

Puse mâna pe clanță și deschise ușa.

O umbră uriașă se ivi în fața lui. Într-o străfulgerare tânărul recunoscă pe negrul care le adusese mâncarea și care întindea acum mâna ca să-l apuce.

Se aplecă. Sări la o parte și, ridicându-se, brusc, izbi cu pumnul lui de fier, obrazul arabului. Omul se prăbuși cu falca sfărâmată.

Marcel făcu semn cu mâna lui Perrin să-l urmeze și,

pășind peste trupul nemișcat al negrului, intră într-un fel de anticameră, mobilată cu un divan acoperit cu un covor de Caramani și luminată de o lampă de noapte. Trecu fără să se oprească până la o ușă pe care o văzu în fața lui și care răspundea într-un salon mobilat foarte luxos în stil arab: fotolii încrustate cu sidef, argint și fildeș, canapele cu spătar înalt, măsuțe sculptate, iar pe lespedea de marmură, un covor mare de Smirna. De tavan atârna un policandru aurit cu nenumărate lămpi. Câteva din ele erau, aprinse și luminau îndeajuns încăperea.

— Frumos, n-am ce zice! făcu Marcel întorcându-se spre Perrin. Asta trebuie să fie sala de recepții.

— Așa cred și eu. Dar n-ar fi bine să ascundem undeva pe negrul de afară? Dacă dă cineva peste el?

— N-am timp, dragă! Trebuie să ne grăbim. Până să-l găsească, noi o să fim cine știe unde, fiindcă...

Un zvon îndepărtat de voci îl întrerupse:

— St! vine cineva, șopti Marcel.

Glasurile se apropiau.

— După perdea! făcu el, arătând spre un paravan înalt de lemn sculptat, așezat în dreptul uneia din ferestre.

Într-o clipă fură în dosul paravanului. Era și timpul! O ușă se deschise și doi inși intrară în salon. Unul era Ibrahim Luftir, celălalt herr Schwartzisel, consulul Germaniei la Tabriz, pe care Marcel Dunot îl credea îngropat de mult sub dărâmăturile mănăstirii de derviși din Urmiah.

Cei doi germani vorbeau foarte agitat în nemțește.

— Ești sigur de ce spui, Schwartzisel? bombăni Ibrahim Luftir.

— Mă mai întrebi, generale! zise rânjind consulul german din Tabriz. Uită-te la capul meu! Mi-a smuls o ureche explozia și mă întreb cum de-am scăpat cu viață!

— Nu mai înțeleg nimic, pe onoarea mea! Știi și

dumneata, ca și mine că întreg comitetul „Uniune și Progres” mă crede persan, însuși Immerstrack era convins că sunt musulman. Numai vreo câțiva înalți funcționari din serviciul nostru de informații din Berlin și dumneata cunoașteți adevărata identitate a mea. Nu pot crede că...

— Uiți pe Wigenheim, ambasadorul nostru la Constantinopol, știe și el cine ești, generale!

— Dar nu vei fi bănuind pe Excelența sa, Schwartzisel.

Consulul german la Tabriz se lăsă într-un fotoliu.

— Nu bănuiesc pe nimeni, mormăi el în vreme ce pretinsul Ibrahim Luftir se așeză în fața lui. Nu bănuiesc pe nimeni și nimic, dar îți spun că aceia pe care dumneata îi crezi germani, nu sunt altceva decât niște spioni francezi. Cel mai înalt dintre ei, acela care-și zise Pucheff, i-a spus lui Immerstrack „neamțule”. Banditul e înzestrat cu o putere uimitoare. A omorât, nu numai pe Munir Glaub, după cum ți-am spus, dar a răpit și pe Excelența sa generalul von Blottwein din mijlocul câmpului de luptă de la Erzerum și de atunci nu se mai știe nimic de el. Și ticălosul acesta, care-și zice Putcheff, nu s-a mulțumit cu isprava asta, a pus mâna pe cuferele cu bani și turbanele scrise cu cerneală simpatică, a aruncat în aer depozitul nostru de muniții de la Urmiah, a provocat moartea lui Istif Lakbar și a lui Immerstrack și ne-a distrus prestigiul în fața dervișilor. Nu mă așteptam să aibă îndrăzneala să vină și aici. Ne cunoaște toate secretele. Dar nerușinarea lui o să-i vină acum de hac. Trebuie să-l arestăm imediat ca și pe tovarășul lui, și să-l silim să mărturisească ce a făcut cu von Blottwein.

— Și cuferele... îl întrerupse Ibrahim Luftir.

— Bineînțeles. La nevoie să-i facem să ne spună în numele cui lucrează.

— Mă însărcinez eu cu asta. Am mai făcut așa ceva

unor oameni, ca să le iau averile. Afurisiții ăștia sunt foarte zgârciți... Acum să mergem, Schwartzisel. O să trimit să-mi cheme vreo câțiva soldați kurzi. Indivizii noștri dorm probabil fără grijă. O să isprăvim repede cu ei.

— O, nu-i nevoie să vă deranjați, domnule colonel, sunt aici!

Și Marcel Dunot ieși de după paravan și se înfipse în fața celor doi germani.

Apariția lui fu atât de neașteptată, încât aceștia au rămas o clipă înmărmuriți și muți, părându-li-se că visează.

— Mâinile sus! Acum... îndată! se răsti regele boxerilor cu glas amenințător.

Germanii se supuseră.

— Perrin, leagă-i! Dar zdravăn... urmă Marcel în franțuzește.

Schwartzisel și Ibrahim Luftir se uitară cu înțeles unul la altul. Așadar nu se înșelaseră, inamicul lor era francez.

Perrin rupse șnururile de la perdele și se apropia de ei. Dar în momentul când vru să-l lege pe Ibrahim Luftir, acesta se ridică brusc, împinse cu piciorul fotoliul, puse piedică tânărului și-l trânti jos, apoi alergă spre ușă, răcnind:

— Ajutor! Ajutor!

Marcel Dunot scoase un muget înăbușit și vru să se repeadă după el. Atât îi fu de ajuns lui Schwartzisel care scoase un revolver din buzunar și ridică brațul să tragă. Căzu însă grămadă cu șira spinării ruptă, izbit de pumnul grozav al regelui boxerilor.

Pe urmă, fără să se mai sinchisească de ei, Marcel Dunot se repezi după Wagenheim. Văzând că va fi ajuns, acesta trase pumnalul de la brâu și izbi cu el pe Marcel. Tânărul fiind cu spatele la perete, nu putu feri lovitura. Reuși totuși să dea la o parte brațul falsului Ibrahim. Lama

îi atinse umărul, dar avântul cu care se repezise germanul, îl făcu să se poticnească. Într-o clipă, Marcel fu peste el.

— Mă predau! Mă predau! gemu Ibrahim, încercând să se scoale.

— Bine, aruncă pumnalul, tună Marcel.

Ibrahim Luftir se supuse.

— Ia seama! Kurzii! strigă Perrin care reușise să se ridice de jos.

Marcel întoarse capul și văzu câțiva soldați alergând în pas gimnastic spre ușă.

Regele boxerilor sări la o parte tocmai când Ibrahim Luftir, care ridicase de jos pumnalul voia să i-l înfigă în pântece.

— Ah, tâlharul e! Ți-ai căutat-o! răcni regele boxerilor, scos din fire. Apucă pe german de păr și-l izbi cu capul de perete.

Omul căzu grămadă cu țeasta sfărâmată.

— Repede, Perrin! zise el. Ține bine scaunul!

Perrin avea atâta încredere în Marcel încât, deși nu înțelegea ce vrea să facă, îl asculta orbește. Marcel, sprinten ca o maimuță, se sui pe spătarul înalt al fotoliului, apoi, apucând enormul policandru cu amândouă mâinile, îl smulse din tavan și îl aruncă peste soldații care intrau în momentul acela pe ușă.

Răcnete de furie și durere se amestecară cu zgomotul pe care-l făcură lămpile spărgându-se. Striviți, zdrobiți, arși, kurzii care mai rămăseseră în picioare se dădură înapoi.

— Să fugim... Perrin... pe fereastră... strigă Marcel sărind de pe spătarul fotoliului. În cameră se făcuse întuneric. Fără să mai stea pe gânduri, Marcel sparse un geam și ieși pe terasă, trecu balustrada și se lăsă în jos pe burlan urmat de Perrin. Țipetele kurzilor se auzeau până în stradă. Noroc că noaptea era întunecoasă și luna ascunsă

în nori.

— În galop! șopti Marcel tovarășului său. Dar n-apucă să facă douăzeci de pași și gloanțele trase prin ferestrele palatului începură să le șuiere pe la urechi. Întinericul nopții îi ocrotea însă, așa că putură ieși repede din bătaia armelor. Apucară pe o ulicioară apoi pe alta, cotiră când la dreapta, când la stânga, până nu mai auziră pe urmăritorii lor.

Gâfâind, de-abia trăgându-și sufletul, se opriră într-o uliță îngustă unde balcoanele caselor aproape se împreunau deasupra capetelor.

— Și acum... ce ne facem? întrebă Perrin.

— Ieșim din oraș și ne ducem să informăm pe ruși cei așteaptă, răspunse Marcel.

— O să fie cam greu...

— Tot ce se poate. Acum...

Un țipăt de spaimă îi curmă vorba.

— E cineva în primejdie de moarte! strigă Perrin.

— Aici, în cocioaba asta... zise Marcel arătând spre o casă cu pereții scorojiți, la vreo douăzeci de metri de ei. Hai să vedem.

Și Marcel Dunot alergă spre casa de unde auziseră țipetele, cu Perrin după el.

Din câțiva pași fură în fața casei. Era o dărăpănătură cu două etaje ale cărei ferestre înguste îi dădeau un aspect Sinistru. Poarta era de stejar și dădea într-un gang. Nicio lumină la ferestre, zăvoarele erau închise pe dinăuntru.

— O să fie greu de deschis, șopti Marcel.

— N-ar fi mai bine să ne vedem de drum? zise Perrin prudent.

Marcel Dunot nu-i răspunse. Lipise urechea de poartă părându-i-se că aude zvon de glasuri omenești, dar nu deslușea nimic. Deodată se auzi din nou țipătul de groază.

— Fie ce-o fi, eu sparg ușa!

Și zicând acestea se înțepeni bine în picioare ca să-și facă vânt. Dar în clipa aceea se auzi un zăngănit și cineva trase zăvorul. În spatele lui se zăreau, niște umbre nedeslușite, care păreau că duc opovară.

Marcel Dunot și Perrin se traseră la întuneric. Individul ieși în stradă și privi în juru-i să vadă dacă nu e nimeni pe acolo.

Era un bărbat voinic îmbrăcat cu șalvari și cojoc scurt de oaie. Cu tot frigul de afară, era desculț și pe cap purta un turban al cărui capăt îi atârna pe umeri. La brâu îi luceau niște pistoale cu patul bătut în argint.

Ceea ce trebuie să se întâmple, se întâmplă; întorcând capul, omul îi zări pe cei doi francezi. Duse mâna la brâu ca să scoată pistolul, dar Marcel, i-o luă înainte și-l apucă de gât. Omul era gata să cadă grămadă la pământ sugrumat și cu beregata sfărâmată, dacă nu-l sprijinea Marcel, în vreme ce Perrin îi luă felinarul din mână.

Marcel îl lăasă binișor jos. Apăru atunci un alt individ îngrijorat probabil că nu-l vede pe celălalt întorcându-se. Regele boxerilor îl apucă brusc de braț și-l trase afară din gang. Omul era atât de înspăimântat încât nici nu țipă măcar, sau mai bine zis nici n-apucă să țipe, căci Mar cel îl pocni cu pumnul între sprâncene și-l culcă lângă tovarășul său.

Individul avea la șold o baionetă. I-o smulse repede și-i șopti lui Perrin:

— Dă încoace felinarul, ține pumnalul în mână și urmează-mă.

Perrin îl ascultă.

Cu felinarul într-o mână, cu baioneta în cealaltă, Marcel intră în gang. Se îngrozi când văzu patru kurzi, care duceau, doi câte doi, două femei legate de mâini și de picioare, atârnată de prăjini groase pe care le purtau pe

umeri. Femeile erau, una tânără, cealaltă bătrână; părul lor despletit ajungea la pământ. Rochiile pe ele erau sfâșiate, fața plină de sânge, și gura astupată cu căluș.

— Dă iama în ei, Perrin! strigă Marcel. Străpunse cu baioneta pe cei care îi veneau mai la îndemână.

Doi din ei căzură la pământ, cu femeile după ei. Ceilalți doi scăpară prăjina din mână și o luară la fugă pe scară, unde se puteau apăra mai bine.

— Perrin, vezi de femei și încuie poarta, strigă regele boxerilor prietenului său; puse apoi jos felinarul, apucă prăjina și se repezi pe scară. Kurzii, văzând că aveau a face numai cu doi inși, își mai veniră în fire. Cu pumnalele în mână așteptau să se apropie francezii.

Văzând însă pe Marcel cu prăjina ridicată, vrură să dea înapoi. Prea târziu!

Marcel sări câte trei trepte dintr-odată și izbi pe unul din kurzi cu prăjina în creștet cu atâta putere, încât îi sfărâmă țeasta. Omul se prăbuși grămadă la picioarele tovarășului său, Acesta cuprins de spaimă, vru s-o ia la fugă, dar Marcel îl ajunse din urmă și cu o lovitură îi rupse șira spinării.

— Cred că-i ajunge... zise regele boxerilor, aruncând Jos prăjina.

În vremea asta, Perrin încuiase poarta și tăiase legăturile femeilor. Marcel veni și el.

— Ar trebui să aflăm de la ele ce s-a petrecut, zise tânărul. Tu, Perrin, știi bine turcește, ia întreabă-le.

— Nu-i nevoie, domnule, vorbim destul de bine franțuzește, zise cea mai tânără dintre ele. Suntem siriene din Beyrut. Numele meu e Nebib. Sunt născută, însă la Tabriz unde părinții mei locuiesc de peste douăzeci de ani. Tata făcea negoț cu covoare, adică le cumpăra aici și le trimitea în toată Europa. Trăiau cât se poate de liniștiți, dar a venit războiul. Mama voia să ne refugiem în Rusia,

tata însă zicea că Persia e o țară neutră și n-avem de ce ne teme. Dar vai! guvernatorul din Tabriz ține cu turcii și șeful armatelor din Azerbeidjan, generalul Ibrahim Luftir e și el tot omul lor. Soldații săi nu mai respectă nimic. Au masacrat până acum o mulțime de locuitori pașnici ai orașului și le-au luat femeile și fetele ca să le vândă ca sclave. Știam, dar ce puteam face? Azi-noapte kurzii au venit și la noi. Au intrat pedindos, prin grădină. Tata și frate-meu au fost uciși după o luptă crâncenă.

Eu și cu mama am încercat și noi să ne împotrivim, dar ne-au bătut până la sânge. Când ați venit dumneavoastră, tocmai voiau să ne ducă, știe Dumnezeu unde! Mă tem însă, domnilor, că devotamentul dumneavoastră nu va folosi la nimic. Când vor vedea camarazii acestora pe care i-ați ucis că nu se mai întorc, vor veni să-i caute aici.

— Nu-ți fie frică, domnișoară, nu vom lăsa noi să vă ia, zise Marcel zâmbind. Te voi ruga numai să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Cum să nu, cu plăcere, domnule... domnule.

— Mă numesc Marcel Dunot, zise regele boxerilor înclinându-se. Așadar, ai putea dumneata să-mi spui cam câți erau agresorii dumneavoastră.

— Cinci sau șase, pare-mi-se... Nu opt, adăugă tânăra fată, după ce se gândi puțin. Fratele meu a ucis doi, iar dumneata patru, au mai rămas doi.

— N-a mai rămas niciunul. Sunt și ei morți, afară în stradă, sau, dacă n-au murit, nici mult nu le lipsește, zise Marcel. Acum, altceva. Cai aveți?

— Am avut destui, domnule, dar ni s-au luat... adică au fost rechiziționați.

— Are vecinul, strigă bătrâna care reușise să se ridice ajutată de Perrin. Mozaffert... bogătașul... turcii i-au lăsat caii.

— Cine e Mozaffert ăsta? întrebă Marcel căci amănuntul acesta îl interesa.

— Un negustor de mătăsuri; e prieten cu generalul Ibrahim Luftir, care venea deseori pe la el.

— Într-o stradă murdară ca asta? întrebă mirat Marcel Dunot.

Cu toate durerile pe care le simțea - era snopită în bătaie - femeia zâmbi.

— Așa sunt toate străzile în Tabriz, zise ea. Dar fațada casei lui Mozaffert răspunde într-o altă stradă mai largă și mai frumoasă ca asta.

— Înțeleg. Suntem în timp de război, generalul Luftir era austriac.

— Cum era? întrebă Myriam Nebib nedumerită.

— Am zis era, fiindcă acum e mort... L-am omorât eu. Mai departe: prietenii prietenilor noștri sunt și prietenii noștri, deci cu dușmanii e același lucru. Așadar, Mozaffert e dușmanul nostru și am tot dreptul să-i rechiziționez caii, ceea ce o să și fac de altminteri. Perrin, tu rămâi aici cu dumnealor, mă întorc și eu îndată.

— Merg și eu cu dumneata, altfel n-o să nimerești, zise fata încercând să se scoale.

— Nu, draga mea, mă duc eu, făcu bătrâna ridicându-se de jos și arătă lui Marcel o ușă mică lângă scară, adăugând: mergem pe aici. Trebuie să știi însă, domnule Dunot, că grajdurile lui Mozaffert se află într-o grădină împrejmuită cu un zid înalt.

— Nu face nimic, o să trec peste zid. A, să nu uiți. Ascultă Perrin; aș fi de părere să târăști în gang pe cei doi indivizi pe care i-am lăsat în stradă. S-ar putea să treacă pe acolo cineva și să-i vadă.

— N-ar fi mai bine să-i duc undeva, mai departe?

— Fă cum crezi, dragul meu. Eu o șterg și mă întorc numaidecât. La revedere.

— Noroc, Dunot! îi ură Perrin.

Marcel porni cu bătrâna siriană alături. Intrară într-o bucătărioară unde toate erau răvășite, dovada luptei care avusese loc.

Trecură printr-o altă ușă și ieșiră într-o curte care se sfârșea cu un zid.

— Acolo e... făcu bătrâna arătând spre dreapta. Eu...

Se opri auzind pași în urma lor. Era fata care venea cu o sapă în mână.

— Unde te duci? îi strigă maică-sa.

— Să sap o groapă, mamă, ca să îngrop pe tata și pe frate-meu, răspunse fata cu glas sugrumat.

— Bine, o să-ți ajut și eu zise bătrâna.

Mișcat, Marcel se înfioră. Durerea acestor femei îi strângea inima.

— La revedere, șopti el.

— Dumnezeu să-ți ajute, fiule. Dacă recunoștința unei mame are o astfel de putere, atunci să știi că vei reuși.

— Sper, răspunse Marcel stăpânindu-și emoția.

Alergă la zid. Trecu repede dincolo și se pomeni într-o grădină mare cu cedri; zări la capătul ei o clădire frumoasă. Trei din cele șase ferestre de la primul etaj erau luminate.

Pășind cu băgare de seamă, ca să nu facă zgomot, se îndreptă spre casă. Cu toate că era întuneric, ochiul lui ager zări o casuță despărțită de cea mare printr-o aleé largă. Își zise că aici trebuie să fie grajdul domnului Mozaffert. Printre crăpăturile ușii străbătea puțină lumină. Marcel se apropie și văzu că ușa era închisă. Pipăi cu mâna, dar ușa era încuiată pe dinăuntru.

Ușile și ferestrele erau zăvorâte. Rămânea acoperișul de țiglă aplecat nițel spre față. În câteva secunde, fu pe acoperiș. Întins pe pânțele scoase încetișor câteva țigle.

Prin deschizătura făcută, o duhoare caldă îl izbi în față. Printre bârnele tavanului zări lumină dar, cu toate că avea o vedere foarte ageră, nu putu să-și dea seama ce era înăuntrul grajdului. Cai desigur, mirosea doar a bălegar, dar mai erau și oameni acolo? Scoase pumnalul de la brâu, îl apucă între dinți și se lăsă ușor prin deschizătura făcută de el. Se uită printre grinzi. Zări un felinar aprins pe pământ, altceva nu putu desluși.

„Înainte!” își zise el cu nepăsarea lui obișnuită în fața primejdiei.

Se târî cu băgare de seamă până la capătul grinzilor și se lăsă în gol.

Căzu ca un bolovan pe ceva moale; acel ceva se scutură cu putere scoțând un răget de groază.

Era un turc pe care-l deșteptase din somn.

— Ajutor, fraților! Dracu'... răcni turcul ridicându-se. Cu greu, căci trupul lui Marcel aproape îl strivise.

Acesta sărise imediat în picioare și văzu lângă victima sa alți doi indivizi somnoroși.

— Aha, nu sunt decât trei... atunci o să meargă... murmură mulțumit regele boxerilor.

„Merse” într-adevăr – după cum își spusese Marcel. Nevoind să se slujească de pumnal, apucă o furcă de fier, o împlântă în pieptul turcului care se repezise la el. Vru să facă același lucru și celorlalți doi, dar aceștia căzură în genunchi strigând:

— Iertare... fie-ți milă de noi, effendi...

— Să nu crâcniți, ticăloșilor, le zise Marcel în turcește, că vă ucid, ați auzit?

Cei doi oameni încremeniră cu mâinile ridicate. Marcel îi legă zdravăn cu căpestre de mâini și de picioare, apoi luă felinarul de jos și se apucă să cerceteze caii. Alese trei din ei – pe cei mai voinici – și-i sculă din somn.

— Mi-ar trebui o căruță, unde e șopronul? întrebă el

pe turci.

— Afară... pe dreapta, răspunse unul din ei.

Marcel trase zăvorul și ieși în grădină. Găsi repede șopronul, care se afla, de altminteri în aceeași clădire. Era însă mai greu de scos o căruță decât un cal.

Alese o căruță cu un coviltir de mușama și o trase afară; alergă, la grajd, scoase doi cai și-i înhămă la căruță. Se întoarse pe urmă iar la grajd, înșăuă un cal și-l legă de căruță.

După ce termină, luă pe cei doi grăjdari și-i aruncă în căruță.

— Să nu țipați că vă omor! le zise el printre dinți. Acum să-mi spuneți unde e poarta, dar băgați bine de seamă la ce vă spun: dacă mă mințiți, s-a isprăvit cu voi - m-ați înțeles?

Tremurând ca varga, unul din turci îi dădu toate lămuririle. La pas, căruța ieși pe poarta din dos într-o șosea pustie. Marcel se orientă repede și găsi ulicioara în care era casa sirienilor. Se îndreptă într-acolo. Văzu pe Perrin așteptându-l în poartă.

— Eu sunt, Perrin... șopti el; Unde sunt femeile?

— În grădină; își îngroapă morții.

— Du-te și, le spune să se grăbească fiindcă nu-mi prea miroase a bine pe aici... Aș vrea să fiu la o sută de poște de meleagurile astea!

Perrin plecă și se întoarse peste cinci minute cu cele două femei. Bătrâna ținea în brațe o casetă.

— Sunt giuvaiericalele noastre, domnule. Ni le luaseră bandiții, dar le-am găsit... la... vru ea să-i lămurească dar Marcel îi tăie scurt vorba.

— Bine, bine, zise el căci astfel de fleacuri nu-l interesau. Urcați-vă în căruță și să plecăm. Știți pe care drum putem ieși din oraș?

— Cum să nu! Dar nu se poate ieși noaptea din oraș

fără permis. Poate că ar fi mai bine să ne ascundem peste noapte în ruinele geamiei Moharrem unde vom fi...

— Nu, nu, doamnelor! strigă regele boxerilor, m-am săturat de Tabriz. Și apoi, am o misiune de îndeplinit. Trebuie neapărat să ieșim din oraș.

Căruța în care se afla Marcel se îndepărtă repede de locul unde se petrecuse drama.

Perrin o urmă călare.

Regele boxerilor dădu hățurile bătrânei și se lăsă în genunchi lângă cei doi turci întinși, legați fedeleș în fundul căruței.

— Ascultați cu luare-aminte la ce o să vă spun, începu el cu glas șoptit. Vreau să ies din oraș și fără permis. Voi trebuie să știți vreun mijloc. Dacă reușim, vă voi dăruia Căruța și caii pe care să-i împărțiți între voi, dacă nu, vă gătui. Alegeți.

— Santinelele mă cunosc, zise el. Dacă le-om da un bacșiș gras, ne lasă să trecem.

— E departe de aici mahalaua asta?

— Nu, răspunse bătrâna, care auzise tot ce vorbiseră ei. În câteva minute ajungem.

Marcel dezlegă repede mâinile turcului și-l așează lângă el arătându-i vârful pumnalului.

Se zărea acum poarta boltită a mahalalei Kerşau. După sfatul nemților, turcii, care erau tari și mari în Tabriz, îi pusese răpăștii groase de fier unde păzea un pluton de soldați adăpostiți într-o baracă de scânduri. Probabil că auziseră tropot de cai, căci doi soldați cu fes pe cap și mantale făcute din saci vechi le ieșiră înainte. Marcel opri caii.

— la seama la ce ți-am spus... șopti el turcului atingându-l ușor cu vârful pumnalului.

— loc! răspunse turcul înfiorându-se.

Soldații se apropiară.

— Cine sunt ăștia? Întrebă unul din ei.

— Ia, niște lucrători cu nevestele lor pe care îi duc la El-Haban, răspunse turcul.

— Ai pornit-o cam devreme, râse soldatul.

— Ce să-i faci! Stăpânului îi plac oamenii harnici...

— Hai, treceți!

Le deschise poarta. Când se văzură dincolo, fugarii dădură bice cailor și o luară în galop.

— Ei, efendi ți-a plăcut cum i-am tras pe sfoară? Nici măcar nu mi-au cerut bacșiș! făcu triumfător turcul.

— Ești dat dracului; râse Marcel, dar găsi că nu strică să-i lege iar mâinile.

Merseră astfel până dimineața. Cerul era senin, dar un vânt rece sufla cu putere. La răsăritul soarelui ajunseră la un sat. Cele două femei aveau aici rude apropiate și rugară pe Marcel să le lase să coboare.

Marcel n-avea nimic de zis. Miriam Nebib și mama ei mulțumiră încă o dată salvatorilor lor și se dădură jos din căruță. Fugarii își văzură de drum. Fără măcar să se oprească să mănânce. De amândouă părțile șoselei, câmp pustiu, dar rarele căruțe împrăștiat aici-colo erau neatinse, semn că turcilnu ajunseseră încă până aici.

Pe măsură ce înaintau, turcii din căruță păreau tot mai neliniștiți.

În cele din urmă, cel care trecuse cu atâta dibăcie căruța pe sub nasul soldaților nu se mai putu stăpâni.

— Efendi începu el.

— Ei, ce vrei? îl întrebă Marcel.

— Ne-ai făgăduit căruța și caili. Nu-ți cerem atât. Dă-ne numai drumul și suntem mulțumiți.

— De ce vă grăbiți așa?

— Păi... ne e frică să nu ne îndepărtăm prea mult și...

Marcel zâmbi. Arătă cu mâna munții Caucazului, care se vedeau în zare și răspunse:

— Știu eu de ce! Vă temeți că o să vă predau rușilor. N-aveți dreptate. Eu sunt francez și cuvântul unui francez e sfânt. Pe de altă parte, nu mă pot lipsi încă de cal. Vreți să vă dau căruța și un cal?

— O, efendi, ești mărinimos ca un calif?!

— Se opriă și după ce deshămară unul din cai, Marcel încălecă.

— Rămâneți sănătoși, băieți și noroc! zise el turcilor dezlegându-i.

Porni apoi cu Perrin, călări amândoi spre miazănoapte.

— Eu i-aș mai fi ținut încă o bucată de vreme... făcu Perrin îngândurat.

— La ce bun! Unde vrei să se ducă? Și apoi, cred că la noapte vom fi la granița rusească.

De data asta însă Marcel se înșelase.

Pe la ceasurile șase seara, ajunseră - caii abia se mai puteau târîs de oboseală - la cele dintâi contraforturi ale Caucazului și apucară prin defileul Mehled, care duce la orașul de frontieră Opdubad.

În juru-le, tăcere adâncă și pustiu.

Drumul, îngust și desfundat, ducea prin locuri pustii și sinistre, între dealuri acoperite cu pini și cetini. Se înserase.

Deodată calul lui Marcel se ridică în două picioare și se opri.

— Hi, murgule! strigă el înfigându-i călcâiele în coapse.

Dar animalul nu vru să se urnească din loc. Atenția lui

Marcel fu atrasă în clipa aceea de un eveniment neașteptat; din brădetul care mărginea șoseaua se ivi un ofițer turc călare care-i strigă în franțuzește:

— Stai! Dacă faci un pas, trag!

Cei doi francezi tresăriră văzând de ambele părți ale drumului, pe jumătate ascunși după copaci, două rânduri de soldați.

— Ai avut dreptate, Perrin... murmură Marcel.

Opriră caii.

Ofițerul le ieși înaintea.

— Descălecați domnilor, le zise el cu asprime. Știu că sunteți spioni francezi. Vă declar arestați.

Era limpede ca ziua: cei doi grăjdari din Tabriz îi denunțaseră.

— Bine, răspunse în turcește Marcel care înțelese că orice împotrivire ar fi zadarnică, ne supunem.

Cât pentru cele ce spui dumneata, te asigur că te înșeli. Soldații îi înconjură din toate părțile.

— Mă veți însoți acum la Burluz, spuse ofițerul, iar mâine dimineață veți fi trimiși la Tabriz, unde va trebui să dați seama de furtul pe care l-ați făcut.

— N-am furat nimic, răspunse Marcel și de altminteri, fă ce poțști. Te avertizez însă că eroarea dumitale te va costa cam scump.

Spuse cuvintele acestea cu un glas atât de serios, încât ofițerul se tulbură oarecum.

— Să vină reclamanții! porunci el soldaților.

Marcel și cu Perrin văzură pe cei doi grăjdari, care, apucaseră pe un drum mai scurt, ajunseseră înaintea lor la post și-i denunțaseră. Cel mai vârstnic dintre ei, povesti ce știa despre furtul cailor și al căruței. Dar Marcel, cu gând să câștige timp, strigă indignat:

— Oamenii ăștia mint cu nerușinare! Eu și prietenul meu am fost trimiși cu o misiune secretă.

— Ce fel de misiune? întrebă ofițerul.

— Dacă ți-aș spune-o, n-ar mai fi secretă.

Persanul ridică din umeri.

— Perchiziționați pe acești doi spioni! porunci el

soldaților.

Într-o clipă, buzunarele le fură întoarse pe dos. Nu găsiră în ele decât lucruri cât se poate de obișnuite și câteva țigări, revolvere ruginite și o pungă cu vreo zece lire turcești.

Dar deodată plutonierul care-l scotocea pe Marcel, scoase o exclamație: pipăise între haină, și căptușeală bucata de stofă verde pe care Istif Lakbar pusese pe Omar să i-o coasă cu câteva zile în urmă, fără știrea lui Marcel.

Stofa aceasta conținea, după cum ne-aducem aminte, un mesaj de-al lui Istif Lakbar pentru Seic-Ui-Islam.

Cum citi ofițerul primele rânduri, îngălbeni:

— Pune stofa la loc, câine! Cine ți-a spus să te atingi de ea, nemernicule! se răsti el la plutonier.

Apoi salutând respectuos pe fugari bolborosi rușinat:

— Vă rog să mă iertați, efendi. Acum vă cred. Nu puteam... n-aveam cum să știu. A fost o greșeală... Voi pune să li se dea ticăloșilor ăștia care m-au înșelat atâtea lovituri de băta cât să nu le poată duce. Vă rog încă o dată să mă iertați, efendi...

— Te iertăm, făcu Marcel mărinimos de-abia putându-și stăpâni mirarea. Cât pentru idioții ăștia, dați-le fiecăruia dintre ei câte cinci sute de bețe - cred că ajunge.

— Ei, efendi, la patru sute mor...

— Atunci dă-le numai patru sute, zise regele boxerilor îngăduitor. Și acum, te rog să ne lași să ne vedem de drum. Trebuie neapărat să ajungem încă în astă seară la Podubad.

— Doriți să vă dau calul meu, efendi? E mai puțin ostentat ca al dumneavoastră, întrebă ofițerul, vrând să-și îndrepte ceea ce credea el că e o mare greșeală.

— N-ar fi rău, dar mi-ar mai trebui unul și pentru prietenul meu.

— Îndată, efendi, îndată!...

Marcel Dunot primea surprizele bune sau rele, cu aceeași stăpânire. Ținu deci să fie la înălțimea noii sale situații; Serios și demn, încăleacă pe calul ofițerului, în vreme ce acesta, palid și agitat, alegea dintre Căile inferioare săi pe cel mai iute, ca să-l dea lui Perrin.

Și totuși Marcel se grăbea să se vadă cât mai departe de aici. Din moment în moment putea să se ivească vreo întâmplare potrivnică. Turcii plecați din Tabriz în urmărirea lor, trebuiau să fie pe-aproape și cu niciun preț nu trebuiau să-i găsească aici.

— Te iertăm din inimă pentru cele întâmplate, zise el ofițerului cu cea mai mare seriozitate. Și ca să ți-o dovedesc îți voi da câteva rânduri pe care să le trimiți la Stambul pentru a-ți înlesni avansarea.

— Oh, efendi, ești prea bun! Nu mai știu ce să spun... bolborosi turcul în culmea bucuriei.

— Sunt fericit că pot răsplăti pe un credincios al sfintei noastre legi! zise Marcel și ceru un stilou de la ofițer, ca să scrie recomandarea. Se întrerupse însă ca să întrebe;

— Mă rog, cum te cheamă pe dumneata?

— Căpitanul Izbek Larduf.

— Mulțumesc.

Și Marcel scrisese repede următoarele rânduri, pe care ofițerul le citi încântat:

Certific prin aceasta că am fost pe deplin mulțumit de ajutorul pe care mi l-a dat căpitanul Izbeh Larduf, pentru a putea trece, eu și prietenul meu, Kylas, frontiera rusească. Rog deci nobilul comitet „Uniune și Progres” să răsplătească după cum merită pe acest viteaz ostaș, procurându-i înalta distincție de care e vrednic.

Semnat: „PUCHEFF”.

— Pucheff e numele sub care sunt cunoscut de comitet, lămurii ofițerului Marcel foarte serios.

— Știu, am citit în document. Adică nu... n-am citit nimic... se întrerupse el repede. Vreau să spun că...

— Bine, bine, făcu Marcel cu îngăduință, să nu mai vorbim... Vezi să nu pierzi certificatul. Cu el, ți-ai asigurat viitorul.

— Oh, efendi, dumneavoastră îmi sunteți tată, dumneavoastră îmi sunteți mamă, zise emoționat căpitanul și, ca să-i dovedească și mai bine devotamentul său, îi strecură în mână - după moda turcească - o pungă plină cu bani pe care Marcel o băgă în buzunar distrat, ca și când i s-ar fi convenit de drept.

— Rămâi sănătos nobile Izbek Larduf! repetă Perrin de-abia stăpânindu-și râsul!

Căpitanul, răspunse închinându-se adânc și ducând mâna la frunte, în vreme ce francezii noștri se îndepărtau în pasul cailor.

— Grozav sunt de curios să știu cine ți-a cusut documentul acela în haină, zise Perrin, după ce-i pierdură pe turci din vedere.

— Nu poate fi altul decât Istif Lakbar, sau Munir Glaub, în orice caz ne-au salvat fără să vrea. Când vom ajunge la ruși, vom vedea noi ce-i cu el.

— Știu că l-am aranjat bine pe căpitan. Când o arăta certificatul pe care i l-am dat, o să fie vai de capul lui!

— Parcă i-ai făgăduit o situație înaltă... zise Perrin zâmbind.

— O s-o aibă, fii pe pace, fiindcă au să-l spânzure numaidecât, așa cum voia să facă el cu noi.

Dar știi că punga e doldora de bani! făcu Marcel vesel, examinând punga pe care i-o strecurase turcul. 27 de napoleoni, 14 lire sterline. Cu banii ăștia nu mai murim noi de foame.

— Cred că nu mai suntem departe de frontiera rusească!

— Să sperăm, răspunse Marcel dând pîteni calului. Perrin făcu asemenea.

Vreme de un ceas, cei doi fugari nu scoaseră un cuvânt.

Drumul, numai gropi, urca muntele bolovănos împădurit cu brazi și stejari desfrunziți. Căii își încetîniră mersul. Pe măsură ce înaintau, frigul era tot mai pătrunzător.

Deodată se pomeniră în fața lor cu patru soldați călări, care cum îi văzură puseră pușca la ochi.

— Franța! strigară într-un glas fugarii văzând cazacii.

Aceștia, în hărțuielile lor cu turcii, deveniseră neîncredători așa că înconjurară imediat pe cei doi drumeți. Noroc că subofițerul, care comanda patrula, știa puțin franțuzește, așa că Marcel îi putu spune ce și cum.

Prin poteci întortocheate îl conduseră la fortul care domina defileul. Maiorul Basonoff, comandantul fortului, se încredință repede că are de-a face într-adevăr cu oameni de bună credință. După ce povesti întâmplările prin care trecuseră, regele boxerilor, informă pe maior despre cele puse la cale de nemți și despre planul turcilor de-a masakra pe europenii din Persia.

— Moartea generalului Ibrahim Luftir va întîrzia întrucâtva executarea planului, totuși s-ar putea să nu fie așa, zise Marcel Dunot.

— Voi telegrafia imediat la Tiftis, făcu maiorul îngrijorat. În același timp voi cere pentru dumneata și prietenul dumitale, Crucea Sf. Gheorghe. Nici când, domnule Dunot, o decorație nu v-ați împodobit piepturi mai viteze ca ale dumneavoastră.

Mișcat, Marcel și Perrin mulțumiră călduros ofițerului rus, pe urmă, regele boxerilor scoase din căptușeala hainei bucata de stofă verde care-i fusese de atîta ajutor la trecerea frontierei. Maiorul cunoștea mai toate dialectele

persane; traduse lesne ceea ce scria pe stofă. Era o scrisoare de-a lui Istif Lakbar adresată comitetului „Uniune și Progres” la Constantinopole și în care căpetenia dervișilor din Urmiah comunica junilor turci că forțele germane în Persia erau neînsemnate și se adunau forțe, pentru a-i ucide pe toți la cel dintâi semn începând cu Immerstrack-Khan.

— Pe acesta din urmă, am avut eu grijă să-l ucid, murmură Marcel, zâmbind.

Scrisoarea se termina cu lista tuturor germanilor din Persia, listă pe care Istif Lakbar o trimitea comitetului, pentru’ a-i comunica cu cine să înceapă.

— Și se mai zice că lupii nu se mănâncă între ei! strigă Basonoff când isprăvi de citit. În sfârșit, iată o scrisoare care ne va fi de folos în viitoarele operațiuni... Fiți încredințați, domnilor, că Majestatea Sa ȚARUL va afla faptele voastre de măreție. Dar nu v-am întrebat încă ce aveți de gând. Vă întoarceți în Franța probabil.

— Negreșit, domnule comandant, răspunse Marcel Dunot. La datorie, și cât mai repede cu putință.

— Desigur, încuviință ofițerul. O să vă dau oameni să vă ducă mâine dimineață la Elisavetopol, de unde vă veți duce la Tiflis cu trenul și de acolo veți traversa Rusia pentru a vă înapoia în Franța prin Norvegia și Anglia. E cam lung drumul, dar altul nu e.

Cei doi prieteni mulțumiră din nou maiorului. Acesta, după ce porunci să li se dea câte un rând de haine – cele de pe ei erau numai zdrențe – îi pofti la masă împreună cu alți ofițeri ai fortului. Se închinară în onoarea armatelor aliate și în sănătatea celor doi francezi.

A doua zi, dis de dimineață, Marcel și Perrin escortați de un detașament de soldați (bande de turci jefuiau ținutul) se îndreptară spre apus. Merseră trei zile încheiate și ajunseră la Elisavetopol, iar de acolo cu trenul la Tiflis.

Guvernatorul Transcaucaziei, anunțat de trecerea lor, ținu să-i cunoască și să-i felicite, și el, apoi îi sfătui să se ducă la Poti, de unde să se poată îmbarca pentru Odesa, ceea ce le va scurta mult din drum. Cei doi francezi hotărâră să-i urmeze sfatul.

După patru zeci și opt de ore ajunseră la Poti, unde găsiră un vapor, *Riony*, care pleca a doua zi spre Odesa. Mulțumită recomandației pe care o aveau de la guvernatorul din Tiflis, li se dădu câte un loc pe vapor.

În zori Riony, ridică ancora. Era un vapor de 2000 de tone, vechi de peste patruzeci de ani.

— De-abia în două zile vom putea ajunge la Odesa, zise Marcel lui Perrin. Vaporul ăsta merge ca racul.

— Ce să-i faci! Răbdare și iar răbdare... făcu Perrin cu filosofie.

Marcel clătină capul. Așa e, îi trebuia răbdare însă să ajungă în Franța. Pe de-o parte îi părea bine să se vadă alături de frații lui în lupta dreaptă, pe de alta îi părea rău că pleacă din Orient fără să se fi răfuit mai întâi cu Thylsen, căpitanul yachtului-spion al Crucii Roșii. Ce se va fi făcut *Thor*? Amphoux o mai fi trăind oare? Iată întrebări la care regele boxerilor nu găsea răspuns.

De aceea, toată ziua nu scoase o vorbă. Trântit într-un fotoliu lângă coșul vaporului, privea când la apa cenușie, când la călătorii de pe vapor – în mare parte negustori din Datum și Caucaz – foarte puțin vorbăreți, căci grijile îi frământau și pe ei: marea nu era deloc sigură. Cu toată supravegherea flotei ruse, câteva submarine germano-turcești cutreierau marea și puteau torpila din moment în moment vaporul.

Cei doi marinari care stăteau în permanență la proră, cel cocoțat pe catargul de misenă, ca și ofițerul care nu lăsa din mână occeanul, cercetând mereu apa, dovedeau că pericolul nu era închipuit.

De asta, 'nu-i păsa lui Marcel. Întâmpinase el altele și mai și... Perrin, înfășurat în mantaua lui nu scotea o vorbă, fumând țigară după țigară ca să-i mai treacă de urât.

La ora șase seara, clopotul de la bord chemă pe călători la cină. Marcel și Perrin se sculară și ei și porniră după ceilalți spre sala de mese. Când ajunseră însă la câțiva pași, auziră un strigăt răgușit scos de marinarul care stătea la proră.

O comandă scurtă, dată de ofițerul de cart, o auzi toată lumea.

— Babord, Periscop la babord! strigă ofițerul.

Trecură trei secunde. Călătorii înțelegeau că se petrece ceva. Încremeniseră, galbeni și tremurând.

Marcel Dunot alergă la parapet. La nici trei sute de metri de vapor, zări un fel de burlan răsărind din apă și-și dădu seama că e periscopul unui submarin.

În juru-i apa clocotea ridicând bășicuțe albe și bășicuțele acestea se apropiau cu o mare viteză de vapor. *Riony* nu mai putea ocoli submarinul.

— Bara la dreapta! Bara, începu să țipe iar ofițerul.

Dar n-apucă să-și termine vorba. O smucitură ușoară și vaporul se zgudui din încheieturi. Explozia!

Se auziră țipete.

— Un submarin! Un submarin!

— Să scape cine poate!

— Lăsați bărcile la apă!

Într-o învălmășeală grozavă, bărbați, femei, copii se repeziră spre bărcile de salvare fără s-asculte de ofițerii și marinarii care voiau să-i coboare în ordine. Dar aproape imediat țipetele de spaimă deveniră răcnete de groază. Sub năvala apei care intra prin spărtura făcută de torpilă, vaporul se aplecă într-o parte.

Marcel și Perrin alergaseră să dea ajutor marinarilor la coborârea bărcilor pe mare. Dintr-o aruncătură de ochi,

văzură dezastrul: câteva clipe și Riony avea să se răstoarne.

— Săriți în apă! răcni el cât putu.

Nimeni nu-l auzi.

— Perrin! Repede... în mare... zise el prietenului său și, apucând de mijloc pe o bătrână care alerga ca nebună, trecu parapetul și sări în apă.

Ieși la suprafață după vreo zece secunde; scoase un țipăt deznădăjduit. Vaporul se răsturnase. Nu se mai vedea din el decât carena, în jurul căreia, vreo câțiva naufragiați se luptau cu valurile.

— Perrin, răcni el, înotând din răspuțeri, pentru a se îndepărta cât mai mult de vapor.

— Aici sunt Dunot! Dunot! Privește! strigă Perrin lângă el. Marcel întoarse capul și văzu vaporul pierind într-un vârtej de spumă, trăgând după el pe pușinii supraviețuitori care pluteau în juru-i.

De-abia dacă scăpară vreo cinci sau șase inși, agățați de vreo sfărâmatură de vas.

Dar Marcel nu văzuse tot. Abia acum zări, la lumina slabă a amurgului, un fel de platformă lungă din mijlocul căreia se ridica o turelă conică. Era submarinul-pirat care se ridicase la suprafață. Pe punte, câțiva indivizi, cu ochenele în mână, priveau, mulțumiți de isprava lor.

Deodată, de la turelă izbucni o văpaie, mitraliera țacăni. În jurul naufragaților gloanțele biciuiau apa.

Ca să nu scape niciunul din martorii faptei lor nemernice, ticăloșii împușcau pe naufragiați.

Fiind cei dintâi care săriseră în apă, Marcel și Perrin erau acum departe, așa că nu putuseră fi văzuți de pe submarin, care se îndepărta în grabă spre apus.

Marcel Dunot și prietenul său rămaseră singuri pe marea pustie.

— Nu vezi nimic? întrebă el pe Perrin.

— Nu, nimic... uscatul trebuie să fie foarte departe de aici.

— Nu asta vreau să spun. Oamenii... naufragiații de pe Rion, nu vezi niciunul?

— Din nenorocire, nu.

— Nici eu. Vor fi murit toți, dar nici nouă nu ne lipsește mult, nu-i vorbă... Pământul cel mai apropiat e la o sută de mile la sud și acela e pe coasta Asiei-Mici.

— Dacă am avea ceva, vreo bucată de lemn, o scândură pentru a ne ajuta, tot ar fi bine, murmură Perrin, care începuse să obosească. Îți spun drept, Dunot, că multă vreme nu mai merge, am înghețat de tot!

— Curaj, dragă! Nu te lăsa. Dacă ești obosit, dă-te pe spate și ține-te de mine. Ce dracu', nu te sperii tu de o baie rece! Cât mai e scânteie de viață în om, trebuie să spere.

— Bine, să sper... murmură Perrin fără convingere.

Se întunecase de tot. Un vânt rece încrețea undele; stelele scânteiau pe cerul senin, dar cât cuprindeai cu ochii nu se vedea nimic decât marea. Numai cer și apă, nici pământ, nici vapor. Ceasurile treceau lungi și nesfârșite. Perrin și Marcel se lăsară pe spate și pluteau așa, la voia întâmplării, cu dinții clănțănind de frig. Rareori scoteau o vorbă, ca să se încredințeze că nu s-au rătăcit unul de altul.

În sfârșit, se ivi o geană de lumină vestind răsăritul soarelui.

Astrul zilei începu, să-și împrăstie razele aurii deasupra valurilor. Marcel și tovarășul său erau' sfârșiți: n-ar fi putut spune dacă mai mult de frig sau de oboseală. Răceala apei îi pătrundea până la oase, înțepându-le membrele.

— Dunot! Adio! Mă scufund! spuse Perrin, a cărui figură se făcuse violetă.

— la mai lasă mofturile! îi strigă Marcel, care din trei mișcări fu lângă dânsul și-l apucă de braț. Sprijină-te de mine, băiete, și n-avea teamă! mai am încă putere! Și apoi, vreau să înot puțin ca să mă mai încălzesc. Soarele e cam palid azi.

Perrin nu-i răspunse. Coccoțat în spatele lui Marcel se lăsă dus de acesta. Marcel Dunot își purta sarcina cu eroism. De fapt și el era descurajat. Își dădea seama că numai norocul îi mai putea salva. Mai curând Sau mai târziu, frigul și oboseala își vor desăvârși opera. Dar, chiar dacă ar fi rămas numai o singură șansă, Marcel Dunot își spunea că pentru a-i da prilej să se producă, trebuia să reziste cât mai mult timp posibil – până la capăt.

Și șansa aceasta se ivi. Ea se prezentă sub înfățișarea unui nor de fum care se încolăci deodată pe cerul limpede.

Ochiul neconținut trează al lui Marcel, îl zări imediat.

— Perrin! Un vapor! Semn bun! strigă el, îndreptându-se spre punctul de unde pornea norul de fum.

— Ești sigur, Dunot? întrebă sărmanul băiat cu vocea slabă.

— Așteaptă puțin, dragul meu. Îmi pare că vine chiar repede. Se vede de-acum unul din cele trei catarge!

Într-adevăr, vaporul necunoscut înainta cu mare viteză. După câteva minute silueta sa se vedea în întregime: era un bastiment lung și îngust, de cu'oare cenușie și cele patru coșuri scui-pau nori groși de fum.

— Un contra-torpile! spuse Marcel. Numai de-ar fi rusesc – cel puțin – și de ne-ar vedea.

Prima din aceste două dorinți primi o dezmințire imediată: vaporul apropiindu-se, Marcel Dunot zări fâlfâind deasupra lui un pavilion roșu împodobit la mijloc cu o semilună albă.

— Mii de bombe! e turcesc! făcu regele boxerilor.

— Atunci mai bine să ne înecăm! spuse Perrin, de abia mai putând vorbi...

— O clipă, băiete! Graba strică treaba. Ceea ce aveam nevoie noi e să fim primiți de vreun vapor. Altfel ne-am dus pe copcă. Bineînțeles că aș fi dorit mai curând să fie rusesc, dar aici nu suntem pe cheiul din Havre, ca să alegem! Principalul e să fim luați la bord.

— Dar, ne vor omorî, ne vor spânzura! mai bine să ne înecăm!...

— Nu fi atât de pesimist, băiețele dragă. Gândurile astea negre îți vin pentru că te găsești pe... Marea Neagră! Suntem pe jumătate înecați, dar numai pe sfert spânzurați, dragul, meu. Ah! ne-au văzut! Iată-i că vin!...

De pe contra-torpilor, ofițerul de cart zărise probabil pe naufragiați, căci nava de război își modifică brusc ruta, îndreptându-se spre cei doi prieteni.

— Eu... vru să spună Perrin.

— Fără mofturi, tinere! Și ascultă bine aici. Avem tocmai timpul. E vorba să nu stricăm ceva. Deci, să-ți între bine în cap: *suntem turci!* Tu, tu ești... să zicem Ismail Bedduk, negustor de... ei, zi-i tu, ai locuit doar în Turcia! Ce dracu' vând negustorii pe-acolo?

— Mătase, legume, spuse Perrin, întrebându-se unde vrea să ajungă prietenul său.

— Foarte bine! Deci, ești negustor de mătase: e mai șic decât de legume. Eu... eu sunt căpitanul Mahmud Larfag... comandam o goeletă turcească... pe care tu ai fost pasager cu întreaga ta familie și alți turci de treabă. Și, noaptea trecută, un mizerabil de submarin rusesc ne-a făcut fasonul.

— Sunt sigur, dragă Perrin, că îndrugându-le toate astea, turcii nu vor bănuî nimic. Dar fii atent! Ești Ismail Bedduk, iar eu căpitanul Larfag. Să nu cumva să faci vreo confuzie!

— Am înțeles! spuse Perrin! căruia nădejdea salvării îi dăduse noi puteri.

— Ah! Uitasem! Numele goeletei! Așteaptă! Ma... Ma... Me... Mesuedieh! E numele unui vaporeș turcesc pe care l-am...

Marcel se întrerupse, contra-torpilor tocmai stopase la vreo trei sute de metri de naufragiați și o balenieră se desprinsese din trupul său îndreptându-se cu viteză spre cei doi prieteni.

— Să nu mai suflă niciun cuvânt franțuzesc! spuse Marcel. Și aruncă repede în mare pașapoartele rusești. Repede! N-avem timp! Dă-le încoa. Repede! Repede!

Adunându-și puterile, Perrin izbuti să-și scoată portofelul din buzunar, Marcel îl luă imediat; îl puse la un loc cu al său în batistă și, atârând ca greutate punga plină cu aur, dădu drumul pachetului în apă.

Era și timpul: baleniera nu mai era decât la cincizeci de metri.

— Cine sunteți? strigă la ei un subofițer de pe puntea micului vas.

— Sunteți ruși? Nu vă fie teamă!

— Alah! Suntem adevărați fii ai Profetului! Ajutați-ne, suntem prăpădiți! imploră Marcel Dunot într-o turcească fără cusur.

— Vai vouă dacă mințiți! le strigă otomanul.

Câteva clipe mai târziu, cei doi prieteni, erau îmbarcați pe balenieră. În timp ce pluteau spre contra-torpilor, marinarii turci începură să-i percheziționeze cu de-amănuntul. Datorită precauțiilor lui Marcel, nu găsiră nimic la dânșii. Regele boxerilor și Perrin, care îi cunoșteau bine pe turci, se lăsară cercetați fără să crâcnească. O dată percheziția terminată, Marcel Dunot, cu o voce tunătoare, se adresă ofițerului-comandant, care asistase impasibil la această scenă.

— Domnule căpitan, oamenii dumitale nu prea se poartă frumos cu fii Profetului! Jur pe Preafericitul Ali, că dacă nu au găsit nimic la noi, e pentru că rușii – pe care Alah să-i pedepsească până la unu! le-au luat-o înainte. Dacă le-ar fi stat în putință, mizerabilii aceștia ne-ar fi luat și cămășile de pe noi.

— Cine sunteți? De unde veniți? Întrebă turcul bănuitor.

Marcel Dunot îl satisfăcu imediat. Întreruptă de interjecții, de strigăte de indignare și disperare el povesti cum s-a desfășurat pretinsul atac a cărei victimă a fost vaporul *Mesuedieh*, în noaptea trecută.

— Nimic nu trebuie să vă surprindă din partea acestor mizerabili de moscoviți! afirmă turcul, foarte serios. Dar flota noastră sublimă, ajutată de aceea a mărinimoșilor noștri aliați din Berlin, va isprăvi în curând cu stârpirea acestor bandiți din cuprinsul Mării Negre! Să torpilezi un vapor pașnic, lipsit de apărare! E infam!

— Și încă fără avertisment! observă Marcel, care se amuza într-atâta încât uită de oboseală și de tot.

— Alah! exclamă ofițerul, e grozav! Turcii n-ar fi în stare să făptuiască asemenea ignominii.

— Nici germanii – toată lumea o știe! afirmă regele boxerilor cu un aer atât de serios, încât l-ar fi invidiat cel mai fin diplomat.

— Alah fie lăudat! Acum sunteți în siguranță, scumpii mei compatrioți. Și când te gândești că v-am luat drept ruși! Comandantului nostru îi place mult să „pescuiască” ruși, știți! îi spânzură imediat, cu chip să-i mai usuce... E o plăcere să privești!

— Cred și eu! întări Marcel, ascunzându-și cu greu scârba și indignarea.

Ofițerul – dacă se poate da numele de ofițer unor călai – ar fi continuat, desigur, cu povestirea faptelor sale

mărețe, dar baleniera tocmai aborda la scara pilot a vaporului de război otoman.

Ajutați de marinari, Marcel și Perrin urcară pe bordul contra-torpilorului, al cărui comandant, pus la curent, ținea să-i vadă imediat.

Spre marea lor surprindere, cei doi prieteni fură aduși în fața unui om gras, roșu ca un rac, cu mustăți mari, ochi rotunzi și albaștri și care, cu tot fesul ce-l purta pe cap, trăda cea mai pură origine nemțească.

— Salutați! le spuse ofițerul balenierei, care-i însoțise. Sunteți în fața căpitanului von Plastrock-bey, comandantul acestui vas.

Marcel Dunot și Louis Perrin se înclinară. Neamțul, după ce-i privi cu atenție, porunci lui Marcel să-i istorisească cum a fost torpilat vaporeșul, de către submarinul rus. Fără să se lase rugat, regele boxerilor povesti pentru a doua oară istoria, mai adăugând și alte detalii, senzaționale coapte la repezeală.

Căpitanul von Plastrock-bey era în culmea entuziasmului.

— Ah! Kolossal! Admirabil! Minunat! Trebuie să telegrafiem asta agenției „Wolf”! Locotenent Cherbeub! Du-te și caută-l pe secretarul meu, ca să facă raportul. Și dați presiune cazanelor, căci vreau să fiți mâine la Samsun, ca să telegrafiez vestea aceasta în lumea întreagă! Ce brute rușii ăștia! Să înece sute de oameni fără apărare! E îngrozitor!

— Îngrozitor, nobile, căpitan /întări și Marcel Dunot.

— Vei depune mărturie mâine în fața Căpitanului german din Samsun! reluă neamțul! Să nu uiți nimic din crimele rușilor, ai înțeles, căpitane Larfag?

— Înțeles, stimate domnule comandant! Dar, pentru moment, am fi foarte recunoscători Excelenței Voastre dacă ați dispune să ni se dea ceva de mâncare și un loc de

odihnă.

— Da, firește, imediat! se grăbi să răspundă căpitanul von Plastrock-bey.

La ordinul său, Marcel și Perrin fură conduși într-o cabină unde își schimbă zdrențele ude de pe dânșii, cu niște uniforme de marinari turci. Apoi, un chelner îi duse în sala de mese a ofițerilor unde le fu servit un dejun îmbelșugat. Când terminară, marinarul turc pus la dispoziția lor îi conduse înapoi în cabină, ca să se odihnească.

— Ei, Perrin, acum ce mai zici? Așa-i că am avut dreptate când ți-am spus să nu-ți pierzi curajul?

— Da! Dar ceea ce mă neliniștește este ce va urma de-acum încolo! mărturisi cu nevinovăție sărmanul Perrin.

— Ce va urma! Iau asupra mea totul! După cum spunea neamțul vaporul nu va sosi decât la noapte la Samsun; avem deci tot timpul să dormim. Restul, îl vom vedea.

Din moment ce Marcel lua totul, asupra lui, Perrin care avea cea mai mare încredere în prietenul său, nu mai insistă... Și apoi, era și rupt de oboseală. Se întinse pe unul din cele două paturi din cabină și adormi imediat. Marcel făcu la fel.

Regele boxerilor se trezi cel dintâi. Deschizând ochii, el constată că era noapte. Sări jos din pat și rămase surprins dându-și seama că nu mai aude zgomotul mașinilor.

— Ce s-o fi întâmplat? suntem oare în pană? se întreabă dânsul.

Dar imediat începu să râdă de el însuși, zărind prin fereastră un șir de lumini, nu departe de vapor. Era simplu! Contra-torpilorul stopase, pentru bunul motiv că ancorase în portul Samsun.

— Perrin! Ai dormit destul! la scoală-te! murmură el

la urechea prietenului său.

Sărmanul Perrin începu să caște, se întinse, gemu puținel, dar în cele din urmă, văzând că n-are încotro, se dete jos din pat.

— Dar ce-i asta? întrebă el, încă mahmur.

— Asta e că am ajuns la Samsun, scumpul meu și că a sosit momentul să ne luăm rămas bun de la turci și de la nemți. E trecut de miezul nopții și nu'mai putem zăbovi, pricepi?

— Debarcăm?

— Cam așa! Dar înainte de asta, vom face o vizită neamțului ăla gras, chipurile ca să-i distrugem iluziile asupra rușilor și asupra noastră. Ia vino!

Fără să mai întrebe ceva, Perrin ieși din cabină împreună cu amicul său. Urcară pe punte și făcură constatarea că, contra-torpile era ancorat în centrul unui golf larg, la vreo opt sute de metri de un oraș ale cărui case cubice se desenau sub cerul limpede.

Puntea era pustie. Numai o santinelă – și ăsta pe jumătate adormit – veghea în ghereta lui. Ofițerii și marinarii dormeau. De ce aveau să se teamă? Vaporul lor era ancorat în fundul radei din Samsun, la adăpostul forturilor, și vremea era frumoasă. Niciun pericol, deci!

— Sunt cel puțin șaiszeci de metri! adâncime aici! Merge! murmură regele boxerilor.

Nemaiînțelegând sensul acestei observații, Perrin nu răspunse. Pe tăcute, furișându-se pe lângă conductele de aer, lansatoarele de torpile și bărcile de salvare se îndreptară spre cabina căpitanului von Plastrock-bey, situată în spatele vaporului.

Ajunseră fără nicio piedică la deschizătura de pe punte, și coborâră scara cu treptele căptușite cu plăci de cauciuc. Dar, când ajunseră jos, Marcel Dunot se opri brusc zărind prin crăpătura de jos a ușii o rază de lumină.

Neamțul nu dormea.

Fără să se mire prea mult, Marcel Dunot se aplecă și-și lipii ochii de gaura broaștei. Ceea ce văzu era probabil, de natură să-l liniștească, căci se ridică și bătu cu degetul în ușă.

— Intră! se auzi din interior.

Marcel apăsă pe mâner și păși pragul, urmat de Perrin.

În cabină se aflau doi oameni: căpitanul von Plastrock-bey i un individ mic, blond, cu ochelari pe nas și îmbrăcat cu o redingotă neagră.

La vederea celor doi „naufragiați” turci von Plastrock se ridică din fotoliul în care stătea și spuse, înfuriat și uimit, în același timp:

— Ce înseamnă asta! Ce dorești la ora asta căpitane!

De abia sfârși vorba, că Marcel Dunot și ajunsese până la o masă, Pe care se afla un pistol automat și puse mâna pe el.

— Doresc să ridicăți mâinile și cât mai repede! răspunse el în nemțeasca cea mai pură.

Surpriza celor doi nemți când auziră vorbind limba lor fu atât de mare, încât rămaseră nemișcați, fără să poată articula un cuvânt.

— Ei? nu s-aude! urmă Marcel Dunot, nerăbdător. E cazul să sfărâm capul unuia dintre voi pentru ca celălalt să ridice mâinile! O pot face și pe asta, fiți fără grijă!

Cei doise priviră unul pe altul, ezitând.

Von Plastrock se hotărî cel dintâi; căci pistolul era îndreptat asupra lui.

— Ridică mâinile, Borchaupt! spuse el, ridicându-le pe ale sale.

— Ah! în sfârșit, bine că v-ați hotărât! spuse Marcel. Perrin, du-te și închide ușa. Pune și zăvorul.

Fraza aceasta din urmă fusese rostită în franceză.

Auzind-o, cei doi nemți tresăriră: numitul Borchaupt se făcu verde ca lămâia necoaptă. Fața lui von Plastrock deveni galbenă.

— Perrin, spuse Marcel, fără să-și ia o clipă ochii de pe cei doi teutoni - smulge firele electrice din jurul pereților ca să-i legăm pe domnii cu ele. N-ai nevoie să te grăbești, avem timp, slavă Domnului!

— Ei! dar ce aveți de gând să faceți? Cine sunteți voi? izbucni von Plastrock, pe care ideea de a se vedea legat îl scotea din sărite. Vă fac atenți că făptuiți un act de piraterie și de bridandaj. Luați seama! Veți fi spânzurați!

— Liniște, moșulică! Vei răspunde când vei fi întrebat. Altfel, am eu ac de cojocul tău!

În culmea furiei, neamțul își mușcă buzele groase, dar nu mai suflă o vorbă: țeava pistolului lui Dunot era la vreo jumătate de metru de țeasta lui.

În câteva minute, Perrin, legă pe cei doi nemți. Marcel Dunot îi înmână pistolul cu recomandarea să se servească de el la cea mai mică mișcare suspectă, apoi apropie un fotoliu de cei doi nemți.

— Cu cine am onoarea să stau de vorbă? întrebă el cu o politețe exagerată, pe acolitul lui von Plastrock.

— Herr Doktor Heinrich Dorshaupt, consilier aulic și consul al Germaniei la Samsun! răspunse întrebatul, cu ton arogant. Sunt sub scutul imunității diplomatice și vă somez să-mi dați drumul imediat.

Marcel se înclină:

— Sub scutul cui ziceai, că ești?

— Al imunității diplomatice! Sunt consul!

— Așa! Eu credeam că-i vorba de altceva! Dar s-o lăsăm pe asta!

Doctorul îi aruncă o privire plină de ură.

— Îndrăzneala asta te va costa scump, mizerabile! izbucni dânsul.

— Ei, domnule consul, calitatea dumitale de diplomat ți-ar impune mai multă politețe, observă Marcel Dunot fără să se tulbure. Dar ți-o iert. Face fiecare ce poate!

Doctorul se pregătea să replice, dar von Plastrock îi făcu semn cu privirea să se abțină. El tăcu, deci, afectând o atitudine demnă și disprețuitoare.

— Ei, acum să ghicești ce ne-a adus aici, căpitane Plastrock, reluă Marcel Dunot, ia ghici! Să ți-o spun eu, mai bine! Ca să evit să comiți erori în raportul pe care vrei să-l faci... Căci ne-am înșelat puțin când v-am povestit istoria cu naufragiul nostru: vaporul pe care ne aflam nu era turcesc, ci rusesc, și submarinul care l-a scufundat în mod laș și a tras asupra supraviețuitorilor n-a fost deloc rusesc, ci nemțesc! Afară de asta, restul corespunde adevărului. În ceea ce privește persoanele noastre – după cum ați ghicit probabil –, *suntem francezi*. Oricare este datoria unui francez, când întâlnește un vapor nemțesc? Să-l scufunde! Ceea ce vom și face!

— Aș vrea să știu cum? răcni von Plastrock, ai cărui ochi injectați de sânge părea ai unei fiare prinse în capcană.

— N-aveți nicio grijă în privința asta, nobile căpitan. Știm noi cum să procedăm. Înainte, însă, rămâne să îndeplinim o mică formalitate. Ba chiar două formalități: percheziție și rechiziție! Așa-i războiul! În calitatea mea de comandant al armatei franceze formată din mine și prietenul meu, voi proceda la această operațiune. Atenție, Perrin! Dacă domnii fac vreo mișcare sau încearcă să strige câteva alice în cap!

— Asta-i nerușinare! Nerușinare! N-aveți dreptul... izbucni ofițerul neamț.

— Protestez cu toată tăria! spuse și Borchaupt, în franceză.

Fără să le răspundă, Marcel își începuse de-acum

„operațiunile”. Cât ai clipi din ochi, biroul lui von Plastrock și dulapurile care mobilau cabina fură deschise și conținutul lor aruncat în mijlocul încăperii.

Marcel Dunot nu se atinse de uniforme nemților și se mulțumi să aleagă numai două livrete-matricole, aparținând marinarilor echipajului și pe care von Plastrock, în calitatea sa de căpitan, le păstra în cabina lui.

Pe fiecare din ele, Marcel scrisese în grabă, în nemțește, câteva cuvinte, menționând că titularul era trimis în permisie la Smirna. Puse ștampila contratorpilorului și zâmbi satisfăcut.

— Iată-ne și cu acte de identitate! spuse el lui Perrin, băgând în buzunar cele două livrete. Ne mai lipsesc ceva bănișori și putem pleca.

— Nu vor trece nici două ceasuri și veți fi arestați și spânzurați! izbucni von Plastrock, furios. Asta s-o știți de la mine! Dacă ar fi să vă dau un sfat...

— Nu primim sfaturi. Păstrează-ți-le! răspunse Marcel, disprețuitor.

Apoi se apropie de von Plastrock, îi descheie tunica și-i scoase din buzunar de la piept portofelul.

— Lasă-l acolo! Lasă-l acolo! urlă neamțul în culmea furiei.

— Liniște dragă, sau de nu... făcu Marcel.

— Nu vreau să...

— Vâră-i un căluș în gură, Perrin! porunci repede regele boxerilor.

Von Plastrock se ridică deodată. Și cum Perrin își pusese jos revolverul pentru a, rupe o fâșie din perdea, din care avea de gând să facă un căluș, neamțul, aplecând brusc capul, se năpusti cu el în stomacul francezului. Amețit, Perrin se prăbuși la pământ.

Marcel se repezi atunci la neamț și pumnul său greu se abătu asupra lui. Von Plastrock căzu pe podea, suflând

ca o vită.

Apoi regele boxerilor alergă la Perrin, și-l ajută să se ridice. Lovitura, îi tăiasse respirația. Marcel îl așează pe un scaun.

— Ei, las-o mai încet! zise el deodată, întorcându-se.

Heinrich Borchaupt se ridicase încetișor și încerca să apese cu cotul butonul unei sonerii electrice. Din trei pași Marcel fu asupra lui. Dar nu mai avu nevoie să intervină, căci doctorul își abandonă planul și se așează la loc.

— Ei! nu mai începi! îi zise simplu regele boxerilor, care supraveghindu-l din ochi, deschise portofelul lui Von Plastrock pentru a-l examina. Scoase dintr-însul o sută de lire turcești, în bilete ale Băncii Imperiale Otomane, precum și un carnețel legat în marochin roșu.

Marcel îl deschise și Citi aceste rânduri:

„7 ianuarie: Percheziționat și scufundat vaporul rusesc *Volga*. Prada: argintărie, două pendule de onix din vremea Catherinei II, 4700 ruble, trei perechi de cizme din piele rusească. Mitraliat supraviețuitorii. Afacere bună.

18 ianuarie: Percheziționat și torpilat goeleta grecească *Aghios-Georgios*. Prada: 140 drahme și câteva bijuterii de argint fără valoare, dar interesante, și care vor face plăcere Minei.

24 ianuarie: Torpilat un vas-spital rusesc; n-am avut vreme să-i vedem numele, deoarece apăruse un crucișător.

Urmau apoi alte câteva nume de vapoare prăduite și scufundate de către contra-torpilorul în cauză.

Plin de curiozitate, Marcel întorcea paginile. Deodată, păli. Rândurile jucau pe dinaintea ochilor săi în litere de foc.

4 februarie: Aruncat ancora în fața lui Haldat-Pașa și transbordat următoarele obiecte pe bordul lui *Thor*, care va avea grijă să le facă să ajungă în mâinile soției mele:

Șaptesprezece pendule, dintre care una cu cadranul crăpat.

Opt duzini tacâmuri de argint.

Două cutii sigilate, conținând bijuterii.

Patru cufere cu lenjerie feminină și broderii rusești. Predat domnului Thylsen opt cutii cu caviar și o casetă cu' argintărie, în schimbul sprijinului său pentru a mi se conferi Crucea de fier clasa-I.

7 februarie: înecat mai multe bărci de pescari la Batum, după ce am rechiziționat peștele care era excelent. Pescarii înecați, ca de obicei”.

Marcel nu mai citi. Hazardul, care-ți vine în ajutor uneori cu atâta mărinimie, îl pune acum pe urmele yachtului-spion, unde avea motive să creadă că nemții rețineau pe bunul său prieten Amphoux, de care voiau să se servească în cine știece scopuri misterioase. Dar unde se afla acum *Thor*?

— Thylsen! îl cunoști pe Thylsen, banditul! se adresă el lui von Plastrock, vârându-i sub nas carnetul cu bucluc. Îmi vei spune imediat unde se află *Thor*, sau, de nu... Oh!

Un zgomot de oase Sfărâmate și un horcăit sinistru: von Plastrock izbutise să-și dezlege mâinile, scoase un pumnal din buzunar și-l ridicase pentru a-l împlânta în regele boxerilor. Marcel, surprinzând mișcarea, își repezi cu toată puterea pumnul asupra capului neamțului. Cu tâmpla sfărâmată, von Plastrock se prăbuși, în agonie.

Marcel Dunot făcu un gest de nemulțumire.

— Am lovit prea tare! A murit probabil, sau nu mai are mult! De la el nu voi afla nimic. Dar rămâne celălalt... Ei, doctore, auzi? se adresă el lui Heinrich Brochaupt, care era verde la față. Să-mi spui unde pot da de urma lui *Thor* și a echipajului său - sau te așteaptă soarta tovarășului tău.

Diplomatul neamț avu o clipă de ezitare:

— S-a întors în Germania! spuse el apoi.

Marcel își recăpătă sângele rece și înțelegea prea bine că n-avea niciun mijloc să verifice afirmația doctorului. Fără să-i răspundă, se apropie de Perrin, care se afla tot în fotoliul unde fusese așezat la început.

— Ți-e mai bine, dragă? îl întrebă el.

— Da. Sunt oarecum restabilit, dar știu c-a fost lovitură, nu glumă. Credeam că m-a lovit un obuz în stomac. Acum, slavă Domnului!

— Foarte bine, căci trebuie să plecăm. Am întârziat prea mult. Ne vom...

— Dunot! Atenție! întoarce-te! exclamă deodată Perrin, ridicându-se.

Marcel se întoarse repede și nu mai avu decât doar timpul să facă o săritură înlături pentru a evita să fie străpuns de lama unei spade pe care o mânua Heinrich Borchaupt. Doctorul izbutise să scape din legături și apucând spada lui von Plastrock, așezată alături de el, se năpustise asupra lui Marcel cu intenția să-i reteze capul. Cu riscul de a-și tăia degetele Marcel apucă lama spadei și cu o smucitură violentă o trase din mâinile diplomatului.

— Îndurare! Milă! imploră neamțul, căzând în genunchi. Mă predau! Mă predau!

— Așa! încerci să mă asasinezi și te predai atunci când nu mai poți face altfel, lașule! Fii fără grijă, nu te voi ucide. Leagă-l Perrin! apoi vâra-i un căluș în gură. Dar știi, vârtos!

— Ce vreți să-mi faceți? întrebă neamțul cu glas plângăreț.

— Nu te vom atinge deloc; nu vreau să ne murdărim mâinile! răspunse Marcel care ajută lui Perrin să lege mâinile neamțului și să-i vâre un căluș în gură.

După ce termină operațiunea se adresă din nou

doctorului:

— Întrebai ce avem de gând să-ți facem? Absolut nimic! Dar vasul va fi scufundat și tu împreună cu dânsul. Vom evita astfel ca să se comită alte piraterii, iar tu nu vei mai avea prilejul să-ți continui nefasta operă de trădător... Bună seara! Haide, Perrin!

Și fără să dea atenție ochilor holbați de groază pe care neamțul îi îndrepta asupra lui, Marcel Dunot ieși din cabină împreună cu prietenul său.

— Du-te și m-așteaptă la cupeu¹ îi spuse Marcel lui Perrin, atunci când ajunseră pe puntea pustie. Mai am treabă vreo douăzeci de minute. Vom vedea pe urmă cum debarcăm pe uscat.

— Unde te duci? întrebă Perrin, fără să priceapă.

— Ei, unde! să dau la fund vaporul: e simplu, cred! Privește coșurile: niciunul din ele nu fumegă. Asta înseamnă că focurile sunt stinse. Deci, nu se află nimeni la cazane; vreau să mă folosesc de faptul acesta pentru a deschide supapele. Într-un ceas cel mult, contra-torpilorul va fi la fund.

— E riscant ceea ce faci! Poți fi surprins! obiectă Perrin.

— E adevărat. Dar face să-ți riști pielea pentru a scufunda un vapor care valorează vreo trei milioane. Eu nu valorez atâta, orice ai zice!

Operația pe care voia s-o înfăptuiască Marcel era îndrăzneată și ar fi fost irealizabilă pe un vapor de război european. Dar, în timpul șederii sale scurte pe bordul contra-torpilorului turcesc, regele boxerilor își dăduse seama de neglijența care domnea acolo. Obligați să fie veșnic la pândă, de teamă să nu fie surprinși de vreo escadrilă rusească, marinarii turci, o dată ajunși într-un port, nu mai aveau decât un singur gând: să se

¹ Deschizătură în peretele unui vas.

odihnească, în sfârșit. Cât privește pe ofițerii nemți de la bord, oricât ar fi avut ei respectul disciplinei, nu îndrăzneau să reacționeze, de teamă să nu se trezească pe neașteptate cu niscaiva gloanțe... Și apoi ce primejdie ar fi putut amenința contra-torpilor în rada golfului Samsun, pe care-l apărau câteva șiruri de mine flotante?

Iată de ce Marcel și Perrin nu zăriseră pe nimeni pe punte. Noaptea era răcoroasă și onorabilii turci stăteau la căldurică în cabinele lor.

În vreme ce Perrin se îndrepta spre cupeu, Marcel, cu pași liniștiți, ajunsese în fața ușii de fier care ducea la mașini. Ușa era deschisă. Marcel trecu pragul și văzu în fața sa scările de oțel care duceau la cazane. Câteva lămpi de miner împrăștiu o lumină gălbuie. Văzându-le Marcel se mai liniști; din moment ce fuseseră aprinse lămpile cu ulei, era o dovadă în plus că nu mai erau în funcțiune cazanele; altminteri ele ar fi acționat dinamurile care produc lumină electrică.

Încurajat de constatarea aceasta, Marcel începu să coboare fără zgomot scările de fier. În jurul lui domnea o liniște desăvârșită. După câteva clipe, ajunsese la cazane, care nu erau încă stinse dar, focurile – din motive de economie, erau acoperite cu cenușă; cărbunele era scump și greu de găsit în Turcia în timpul războiului. Pe podeaua de tablă câțiva fochiști, pe jumătate dezbrăcați, dormeau greu.

Marcel zâmbi. După ce au contribuit la înecarea atâtor nevinovați, pirații, la rândul lor, vor cunoaște și ei plăcerile unei băi reci, pe nepusă masă – își zise el.

Regele boxerilor trecu printre cele două rânduri de cazane și pătrunse în sala mașinilor. Vasta încăpere era și ea pustie. La lumina firavă a lămpilor cu ulei, bielele și pistoanele de oțel, manometrele de aramă, luceau cu scilpiri fantastice. Dar Marcel nu vedea nimic din, toate

acestea. El se grăbi să găsească Kingstonurile – supapele care comunicau cu marea – pe care era de ajuns să le deschizi pentru a provoca scufundarea lentă, dar sigură a vaporului. De obicei, ele servesc în caz de incendiu, când bastimentul se găsește în vreun port. Când nu se poate veni de hac focului, se scufundă vasul, chit că mai târziu va fi scos la suprafață.

Fără să stea mult pe gânduri, Marcel Dunot, apucă manivela care dădea drumul apei. Se auzi un gălgâit repetat de patru ori: marea invadea contra-torpilorul.

— S-a făcut! murmură Marcel.

Cu pași de lup se îndreptă apoi spre ușa ce da la cazane. Tocmai ajunsese, când avu, deodată senzația că este urmărit. Se întoarse la vreme ca să evite o lovitură de măciucă, pe care i-o pregătea un individ uriaș, care venea în urma lui. Lovitura, dată în gol, izbi cadranul unui transmițător de ordine, care se făcu praf.

— *Gott verdammt!* (Blestemat să fiu) mârâi individul, furios.

Marcel recunoscu într-însul pe unul din ofițerii-mecanici ai contra-torpilorului. Fără să-i mai lase timp să zică și alte blesteme, se năpusti asupra lui și-l apucă de beregată. Surprins, omul se dădu trei pași îndărăt până la condensator, de care se sprijini cu spatele pentru a-și conserva puterile. Dar neamțul era solid. Printr-o smucitură formidabilă el izbuti să scoată din buzunar o pilă triumfiulară. La vederea instrumentului acesta, Marcel Dunot își simți puterile dublându-se. El desfăcu mâna din beregata neamțului, îi apucă mâna cu stânga, în vreme ce, cu dreapta, îi aplică în bărbie unul din acele swinguri teribile, în care era maestru necontestat. Capul teutonului descrie un semicerc. Cu coloana vertebrală frântă el se prăbuși, scăpând din mână pila.

— Hermann, tu ești? se auzi o voce în germană.

— Ja! răspunse Marcel, târând într-un colț întunecos trupul moleșit al proaspătului său adversar.

Aproape imediat se auzi un zgomot de pași.

— Ah, Hermann! reluă vocea. Auzi gălgâitul ăsta?... Trebuie să vină de la condensator. Probabil că s-a lăsat tubul deschis. Trebuie văzut!

Dacă Hermann nu auzise, Marcel, în schimb, auzea foarte bine - și încă cu bucurie! - murmurul apei sub vapor.

Întorcându-se el văzu un individ vânjos cu o uniformă ale cărei aurării sclipeau în întuneric.

— Hermann! răcni individul. Vino încoa! Vreau să te văd! Repede!

Marcel, după ce luă pila de jos, merse spre noul venit.

— Ah! Cine ești tu? făcu străinul. Eu...

Recunoscând deodată pe căpitanul Larfag, trase un revolver de la brâu și ridică brațul... Dar mai mult nu apucă să facă. Marcel, cu o singură mișcare, îi străpunse pieptul cu pila. Neamțul se prăbuși, scăpând arma din mână.

Fără să se mai ocupe de el, Marcel se duse spre camera cazanelor. Gălăgia apei sporea pe fiecare clipă. Între plăcile de fier ale parchetului, apa țâșnea prin crăpături. Un tremur scurt agita contra-torpilorul.

— Ce-i asta? îl întrebă un fochist care, pe jumătate adormit, nu-l recunoscuse.

— Nimic! răcni Marcel fără să se oprească.

Urcă, apoi repede scara și ajunse pe punte. Vaporul începuse să se aplece sub greutatea apei care năvălea în el.

Cu pași repezi, regele boxerilor se îndreptă spre cupeu. Deodată zări un om care-i ieșea înaintea. Cu arma în mână se pregătea de luptă. Precauțiunea era inutilă însă:

era Perrin.

— Ai reușit? Îl întrebă acesta, în șoaptă.

— Da! Am mai expediat și doi nemți pe lumea cealaltă. Acum însă s-o ștergem! Dintr-un moment într-altul oamenii se pot trezi. Sentinela doarme?

— Nu! S-a trezit acum vreo zece minute. Eu m-am ascuns, așa că nu m-a văzut.

— Există o șalupă la scară?

— Da. Dar sunt vreo doi oameni în ea...

— Nu face nimic. Înainte!

Cu stiletul ascuns în mânecă, Marcel, se îndreaptă spre santinelă.

— Vrei o ceașcă de ceai, camarade? Întrebă el pe individul care stătea în picioare, cu carabina la umăr.

— Du-te dracului cu ceaiul tău, mormăi omul, în nemțește. Dacă ai ceva rachiu sunt amator...

Marcel tresări: vasăzică și santinela era neamț. După cum se vede ofițerii contra-torpilorului nu prea aveau încredere în aliații lor turci.

Marcel luă repede o hotărâre. Într-o clipă, scoase stiletul din mânecă și-l înfipse în santinelă. Minutele erau prețioase.

Lovit de moarte, militarul își pierdu echilibrul și se prăbuși peste balustradă. În același timp, se auziră murmure de furie; cei doi marinari care dormeau în șalupă și deasupra cărora căzuse neamțul, se treziră brusc și-și manifestau zgomotos surpriza.

— Perrin! Vino! strigă Marcel, zbughind-o pe scară.

Sări în barcă, în clipa când cei doi oameni se treziră.

Fără să le dea răgaz, el dădu unuia un pumn în falcă, apucă pe celălalt de picioare și-i făcu vânt în apă, apoi deznodă frânghia care reținea șalupa.

— La mal, Perrin, și dă-i drumul! spuse el prietenului său.

Acesta începu să vâslească de zor. Marcel, aruncă repede în mare cele două trupuri rămase în barcă și-l ajută pe Perrin la vâslit.

Dar de-abia' străbătură o sută de metri, când, se auziră de pe contra-torpilor țipete, ordine, fluierături stridente.

— Asta-i muzica ce-mi place! făcu regele boxerilor radios. Nu te lăsa, Perrin! Dă-i înainte! Trebuie să ajungem înainte de a se da alarma.

Contra-torpilorul intrase adânc în apă. Câteva minute și va fi înghițit. De la locul său, Marcel zărea umbre negre – marinari și ofițeri – care se agitau, înnebuniți, simțind cum vaporul dispare sub picioarele lor. În jurul bărcilor de salvare, mai ales, era o îmbulzeală tragică cu toate urletele și înjurăturile ofițerilor care se sileau să restabilească ordinea.

Contra-torpilorul, sub greutatea apei care năvălea în el, se răsturnase. Timp de câteva clipe carena atinse în treacăt suprafața apei, apoi dispăru cu desăvârșire.

În locul vaporului, Marcel și Perrin zăriră o barcă mare în jurul căreia înotau vreo douăzeci de supraviețuitori.

Cei doi prieteni, vâslind cu putere, atinseră în curând cheiul. Câțiva bătrâni, treziți de împușcături, se apropiau. La vederea uniformelor de marinari pe care le purtau Marcel și Perrin, ei se îndepărtară în grabă. În Turcia, soldații și marinarii se transformă foarte adesea în bandiți.

Regele boxerilor și tovarășul său debarcară, îndreptându-se apoi spre una din numeroasele străduțe care dădeau în port. Câteva minute înaintară repede, fără să schimbe o vorbă. În jurul lor străzile erau din ce în ce mai înguste și mai murdare. Deodată, Marcel Dunot se opri și scoase o exclamație de ciudă:

— Idiot ce sunt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Perrin.

— Portmoneul lui von Plastrock! L-am lăsat în cabină. Și n-avem un ban în buzunare.

— Ce ne vom face acum? murmură Perrin, disperat. Dar Marcel Dunot se reculesese de-acum.

— Vom aranja noi lucrurile, fii pe pace! Principalul e să ne îndepărtăm de aici. Supraviețuitorii contratorpilorului l-ar fi eliberat pe Borchaupt – pe care ar fi trebuit să-l omor, de altfel – și el s-o fi pus în urmărirea noastră. Dacă vreun marinar ne recunoaște, suntem pierduți. Trebuie să fie ceasul două: mai avem până la ziuă. După aceea vom vedea.

— Dar ar fi fost mai bine dacă am fi avut bani! observă Perrin.

— Bani nu aduc fericirea! La drum, băiete!

Cei doi prieteni o luară la picior și în curând trecură de ultimele case ale Samsunului. Înaintea lor se întindea un ținut pustiu. Apucară la întâmplare pe un drum plin de urme de roți.

Merseră toată noaptea fără întrerupere. La primele raze ale soarelui pătrunseră într-o pădure care mărginea drumul și se aciuară într-un desiș de ramuri uscate unde se odihniră până la amiază.

Zgomotul produs de o trupă de călăreți îi trezi.

— Suntem căutați! murmură Perrin. Sunt soldați!

— Nu mișca; mă duc să văd! zise Marcel furișându-se din desiș.

Deodată tresări: călăreții se opriră și patru dintre ei pătrundeau în pădure.

„Lucrul devine serios”! gândi regele boxerilor, rămânând nemișcat.

Evenimentele luau o întorsătură serioasă, într-adevăr. Prin ramurile copacilor despuiați de frunze, regele boxerilor deosebea perfect patru călăreți kurzi: indivizi

osoși, dar puternici, cu fețele tăbăcite, arse de soare și cu ochi negri ce străluceau fioros. Erau îmbrăcați sumar, cu uniforme cafenii. Dar armamentul lor te băga în sperieți: pumnal și pistoale la brâu, carabină la umăr și lance cu vârful ascuțit.

Kurzii înaintau încet, în șir indian, unul în spatele celuilalt. Cel care mergea în frunte nu se mulțumea să privească numai în jurul său, ci cerceta și prin tufișuri cu vârful lăncii sale.

Mai puțin de o sută de metri îi despărțea de tufișul unde se afla Marcel Dunot. Trebuia luată, deci, o hotărâre și cât mai repede. Și regele boxerilor era fără arme!

Totuși, se pregăti de luptă. Rotindu-și ochii în jur, descoperi o creangă groasă pe care o smulse dintr-odată.

Când kurdul din fruntea călăreților trecu prin fața lui el sări din ascunzătoare și îl izbi pe asiatic cu toată puterea. Călărețul se prăbuși la pământ, unde rămase nemișcat. Marcel smulse un revolver de la brâu, cu un salt de tigru, se urcă pe calul lui și trase de trei ori.

Doi din cei trei kurzi care veneau în urmă, se prăbușiră la pământ atinși de gloanțe. Singurul supraviețuitor, crezând că se găsește în fața unei trupennumeroase, se întoarse repede și fugi. Dar Marcel Dunot nu voia să-l lase să-și înștiințeze tovarășii. Împingând în tufiș cadavrul kurdului, pe care-l omorâse, el începu să alerge în urmărirea fugarului, pe care-l ajunse într-un luminiș: un glonte țâșni și kurdul, cu țeasta găurită, căzu la pământ, în vreme ce calul o luă la goană, înnebunit.

În pădure domnea acum tăcere: se auzea doar nechezatul cailor ai căror stăpâni fuseseră omorâți de Marcel. Fără să se mai ocupe de kurdul pe care-l omorâse, regele boxerilor se duse să-l găsească pe Perrin. Acesta auzise împușcăturile și se întreba îngrijorat dacă nu cumva

Marcel fusese o victimă a lor.

— Sunt teafăr, n-ai grijă! Îl liniști el. Vino după mine! Vei-lua un cal și arme câte poțști! Și apoi la drum!

În câteva clipe, cei doi ajunseră la locul unde Marcel omorâse pe kurzi. Căii nu se mișcaseră din loc și pășteau iarba rară, alături de cadavrele stăpânilor lor.

— Vom lua armele și hainele lor! propuse regele boxerilor. Repede.

Schimbarea se făcu în doi timpi și trei mișcări. Apoi, pentru ca tovarășii celor morți să nu-și poată da seama de substituie, îmbrăcără cadavrele cu uniformele lor și le împinseră în frunziș.

— Acum cred că nu ne vor da de urmă atât de ușor! spuse Marcel.

Încălecară și, înarmați până în dinți, cei doi prieteni ieșiră din pădure.

Înaintea lor se desfășura șoseaua pustie.

Toată după amiaza galopară spre sud. După ce străbătură un lanț înalt de munți, ajunseră spre seară în orașelul Amasia.

— Ne vom opri aici, Perrin! propuse Marcel Dunot.

Trebuie să-ți spun că mi-e o foame...

— Parcă mie nu! Nu mai pot, de lihnit ce sunt! Dar de unde luăm bani? Am scotocit toate buzunarele hainelor și am găsit trei *parale*.

— Eu am o *medgidie*! răspunse Marcel. Dar nu face nimic! Spune-mi, te rog, ce suntem noi?

— Ce suntem! Nu pricep!

— Kurzi, băiete, kurzi!

— Că bine zici!

— În cazul acesta, știi bine că domnii kurzi nu plătesc, ceea ce consumă. Vei vedea de altfel!

Și Marcel își îmboldi din nou calul. Împreună cu Perrin, ajunse în curând în fața' unui han cu înfățișare

destul de arătoasă. Patronul, un turc, bleg tot atât de gras pe cât era de înalt, întrărepede în casă, când îi văzu pe cei doi, pe care îi luă drept kurzi. Dar Marcel îl făcu să se oprească.

— Ei, măgarule! Te ascunzi în fața servitorului profetului? Se vede că ai ceva pe conștiință!

— Allah! Ali și Fatma să mă trăsnească, boierilor! Casa mea vă stă deschisă și vă rog să intrați! E o cinste mare pentru mine să...

— Bine, bine! declară Marcel, descălecând. Du-ne caii în grajd și vezi să fie bine îngrijiți. Căci suntem în avangardă și mâine trebuie să sosească tovarășii noștri. Să dea Domnul să nu fii bun patriot! Acum, să ne dai ceva de mâncare! Dar vezi ca bucatele să fie demne de noi, că de nu...

— Ah, stăpâne, vă voi îngriji ca pe copiii mei! spuse turcul, care tremura ca o frunză.

Cu glas poruncitor, el își chemă servitorii. Aceștia luară repede în primire caii lui Marcel și Perrin, în vreme ce prietenii intrau în han.

Hangiul nu se lăudase degeaba făgăduind „oaspeților” săi că-i va îngriji ca pe copiii săi. Cu toată foamea și capacitatea enormă a stomacului său, Marcel Dunot, după ce înghiți un sfert de oaie, o rață, vreo trei porumbei, două farfurii cu salată, o bucată enormă de brânză și un coșuleț cu smochine, trebui să se declare bătut...

Sorbi apoi o cafea excelentă pe care hangiul o prepară singur. Apoi, cei doi prieteni se duseră să se odihnească în cea mai frumoasă odaie din han.

Din precauție, totuși, Marcel Dunot, înainte de a se culca, baricadă ușa și-și așează revolverul la îndemână.

Petrecură o noapte minunată, fără să fie deranjați. Când se lumineă de ziuă se treziră și, intrând în sala

hanului, găsiră pe stăpân care începu să le facă plecăciuni, întrebând pe cei doi *effendi* când urma să sosească tovarășii lor.

— În timpul zilei, probabil, căci nu sunt departe, îl informă Marcel. Vom merge chiar acum în întâmpinarea lor.

Hangiul se scărpină în cap și aruncă o privire prin sală. Aceasta era goală. Liniștit din partea aceasta, el privi apoi, pe rând pe Marcel și Perrin și examenul fu desigur, favorabil, căci deodată se hotărî:

— Effendi... effendi... dacă ați binevoi, ați putea face un mare bine unui servitor credincios al Profetului...

— Și care este acest servitor al Profetului? întrebă Marcel, impasibil.

— Eu, effendi! Vărul unchiului fratelui nevestei mele este imam (*preot musulman*) la Diarbekir. Vă mărturisesc că sunt un om pios!... Sunt tată de familie...

— Așa?

— Da... Din nenorocire, copii mei au murit... Sunt sărac. Și Profetul este prietenul săracilor! Dacă vreți, effendi, veți fi, ca și Profetul! Și vă voi fi recunoscător... recunoscător!... Nu va trebui decât să spuneți tovarășilor dumneavoastră să nu vină la Amasia... să le spuneți că nu se găsește nimic de mâncare acolo... nici de băut... să le spuneți că alți onorabili kurzi au trecut pe acolo și au luat totul.

— Asta-i minciună, declară Marcel sever. Hangiul se făcu roșu ca racul.

— Allah! Suntem cu toții săraci aici, effendi! gemu el. Și eu sunt cel mai sărac dintre toți.

— Atunci bogătașii or fi la Amasia! spuse Marcel. Hangiul își mușcă buzele.

— Ah, effendi, mult mai bogați, oameni sunt la Mersivan și dacă tovarășii dumneavoastră se vor îndrepta

într-acolo vor... profita mai mult!... Eu vă voi da... o sută de lire... atâta am.

Și în timp ce vorbea, turcul scoase din buzunar un teanc de bancnote de câte cinci lire.

Marcel puse mâna pe ele și zise:

— E puțin!

— Allah! Iată încă douăzeci. Dar asta-i tot ce am, credeți-mă!

— În sfârșit, mă voi mulțumi cu atâta! spuse regele boxerilor, cu un gest de mărinimie. Acum nu-ți mai rămâne decât să dai aceeași sumă prietenului meu.

La auzul acestor cuvinte, turcul se clătină pe picioare. Dinții începură să-i clănțăne, ochii i se holbară și îi fixă pe cei doi kurzi cu o privire rătăcită.

— Grăbește-te, căci n-avem vreme și tovarășii noștri ne așteaptă, îi spuse Marcel.

La gândul că cele 120 de lire pe care le dăduse puteau să fie aruncate în zadar și că trupa de kurzi tot va veni să-i prade casa, el se hotărî:

— Așteptați, effendi! Măi întorc îndată.

Și dispăru într-o încăpere vecină, de unde reveni imediat cu alte 120 de lire pe care le întinse lui Perrin, zicând:

— Allah mi-e martor că sunt ruinat!

— Camarazii noștri se vor, îndrepta spre Mersi van. Fii sigur de asta, stimabile hangiu îl consolă Marcel Dunot, în vreme ce Perrin vârî în buzunar bancnotele.

Hangiul respiră ușurat. Sacrificiul pecare-l făcuse era desigur mare pentru el, dar în sinea lui le era recunoscător celor doi „kurzi” că n-au cerut mai mult și mai ales că nu i-au percheziționat casa. Își manifestă această recunoștință, servi „oaspeților” săi două cești mari de cafea cu lapte și niște cornuri proaspete. Cei doi tovarăși cu stomacul și punga pline, părăsiră hanul asigurând o dată mai mult pe

turc că niciun kurd nu va mai trece prin Amasia.

După câteva clipe, Marcel și Perrin erau departe de oraș și galopau spre sud.

— Acum că avem bani, spuse regele boxerilor tovarășului său, restul e ușor... în patru sau cinci zile vom fi pe coasta de sud a Asiei Mici. Vom rechiziționa o luntre în vreun sat de pescari și ne vom îndrepta spre insula Cipru, care aparține Angliei. Și cred, chiar, că nu va fi nevoie să mergem până acolo, ci vom întâlni vreun vapor aliat, dintr-acelea care supraveghează Mediterana orientală. Voi povesti echipajului ceea ce știu despre *Thor* și – cine știe! poate voi da de urma yachtului-spion.

Din cele ce-am citit în carnetul lui von Plastrock – comandantul contra-torpilorului din Samsun – *Thor* se afla la Constantinopol acum câteva zile; sunt, deci, șanse ca să fie încă în apele Mediteranei.

— Numai dacă n-or fi trecut în Marea Neagră! obiectă Perrin.

— Nu cred, căci în cazul acesta banditul de Plastrock nu l-ar fi însărcinat pe Thylsen, comandantul *Thorului*, să transmită nevestei sale obiectele furate de el.

După părerea mea, *Thor* trebuie să se fi îndreptat sau spre Germania, sau spre vreun port neutru... De altfel, o vom afla în curând. Și acuma, când flotele aliate vor ști ce se ascunde în realitate sub masca „Crucii Roșii”, yachtul nu va mai naviga mult timp, aprovizionând submarinele nemțești.

— Să sperăm!

— Ceea ce nădăjduiesc mai cu seamă e să-l regăsesc în viață pe amicul meu Amphoux. Sărmanul băiat! În sfârșit, cine va trăi, va vedea, încheie regele boxerilor.

În tot cursul zilei cei doi prieteni galopară spre sud. La prânz se opriră într-un sat, aproape de Zilleh, și spre marea mirare a locuitorilor, care nu văzuseră niciodată

kurzi cinstiți, plătiră tot ce consumară.

Spre seară, Marcel și Perrin ajunseră la Kara Maghara unde petrecuseră noaptea. În zorii zilei plecară mai departe și după o zi întreagă de mers, ajunseră către seară aproape de Kalsarieh – vechea Cesareea – cea mai puternică fortăreață turcească din Asia Mică. Erau adunate acolo numeroase trupe și Marcel nu găsi cu cale să se aventureze în oraș. După ce-și odihniră caii câteva ore aproape de lacul Indjeh-Su, cei doi prieteni își reluară drumul spre miezul nopții. Dimineața, ajunseră la fluviul Zamanlia, unde făcură popas până la amiază.

— După vreo șase ceasuri de galop erau în orașelul Sio, unde își petrecuseră noaptea.

Plecară din nou la răsăritul soarelui, umblară toată ziua, și pe la ceasurile cinci seara zăriră în depărtare o întindere nesfârșită de apă, pe care ultimele raze ale soarelui o făceau să lucească ca o placă de metal încălzit la roșu...

— Mediterana! strigă Perrin.

— Golful din Alexandretta! preciză Marcel.

Entuziasmați de tabloul din fața lor, cei doi amici își îmboldiră caii extenuați. După un ceas, ajunseră la malul mării și, în depărtare, spre răsărit, văzură îngrămădeala de case albe care formau orașul Alexandretta.

Soarele apusese când ajunseră în oraș. După ce străbătură un șir de străduțe înguste, cu clădiri ce-și împreunau acoperișurile, ei se văzură deodată în port.

În aceeași clipă, Marcel scoase o exclamație înăbușită și-și opri calul.

Emoția lui Marcel Dunot era justificată: în mijlocul radei era ancorat yachtul *Thor*. Da, *Thor*.

Vasul-spion nu se prea schimbase., Același bastiment elegant, cu linii fine, de culoare albă, coșul mare vopsit în galben, păstrau aceeași înfățișare de curățenie

desăvârșită. Nemții de la bord trebuiau să se simtă în cea mai deplină siguranță, căci neglijaseră cele mai elementare precauțiuni. Dar de ce aveau ei să se teamă în acest golf închis?

Marcel Dunot rămase tăcut: ce căuta *Thor* la Alexandretta? Căpitanul Thylsen mai era la bord?

Cu câteva săptămâni în urmă, când Thylsen și acolitul său Luftgang îl predase pe Marcel Dunot căpitanului Blottwein, regele boxerilor îl auzise pe comandantul *Thorului* declarând emisarilor lui von Blottwein că *interesele științei reclamă să-l păstreze pe Amphoux la bord*. Asta însemna, deci, că Amphoux trăia, deși Thylsen afirmase cu o zi înainte că prietenul său a murit... Dar de atunci ce se mai întâmplase? Ce experiențe sinistre or mai fi încolțit în capul doctorului von Trockull, medicul yachtului? Ultima dată când Marcel îl văzuse pe Amphoux, bravul marseiez era grav rănit... Supraviețuise oare? Își alungă gândul acesta și întorcându-se spre Perrin, care îl privea în tăcere, murmură:

— Vasul acesta e *Thor*!

— Am priceput-o, de la început, răspunse simplu, Perrin.

— Cu orice risc trebuie să ne furișăm la bord, continuă Marcel, în șoaptă. Și asta cât mai repede posibil; căci se poate întâmpla să ridice ancora din moment în moment și dacă pleacă, totul e pierdut!

— E adevărat, dar trebuie numaidecât să...

Dunot se întrerupse: dintr-o străduță vecină auzi un zgomot de pași.

— Nicio vorbă mai mult, Perrin!

La colțul unei străzi apropiate doi Oameni, ținând de căpăstru un măgăruș încărcat cu lădițe. Vorbeau între ei turcește.

— Allah! spunea unul dintre ei, iată-ne aproape

ajunși, Youssef. Suedezilor ăstora le place mult dulceața de trandafiri pe care ne-au cerut-o.

— Sunt mulți, Hussein! Dar și noi le aducem vreo două sute de kilograme! Dar cu asta poți hrăni cu dulceață un oraș întreg. Și apoi au mai comandat ouă și struguri, vânat și legume. Vaporul lor trebuie să fie plin. Numai de ne-ar plăti! Dar în bonurile pe care ni le dau nu prea am încredere!... Totuși, mâncăm bine la bord și asta e ceva...

Socotind că a aflat destule, Marcel Dunot își îndreptă calul înainte și se puse de-a curmezișul celor doi purtători de dulceturi. Aceștia, se opriră brusc.

— Suntem niște sărmani cofetari, stăpâne! spuse unul din ei și măgărușul nostru duce numai dulceață pentru effendi de pe vapurașul suedez...

— Cât valorează dulceturile voastre? întrebă Marcel, aplecându-se spre unul din cei doi necunoscuți.

— Vreo douăzeci de lire, stăpâne!

— Și măgărușul cât face?

— Măgărușul stăpâne?

— Da, măgărușul. Ei, răspunde!

— Măgărușul meu, stăpâne, face și el o liră!

— Foarte bine! Îți cumpăr măgarul și dulceața.

— Mi le cumpărați, stăpâne? întrebă turcul, îngrijorat, căci cunoștea sistemul de cumpărare al kurzilor.

— Da, îți dau o sută de lire pentru tot. Iată, banii! făcu Marcel, întinzând omului năucit pachetul cu bancnote pe care-l luase de la hangiul din Amasia.

— Privește-i, nu-s bani falși!

Turcul rămase nemișcat, neîndrăznind să atingă hârtiile, căci se temea că i se întinde vreo cursă. A trebuit ca Marcel să i le vâre cu de-a sila în mână.

— Sunt o sută de lire aici! îi spuse el. Le vei împărți cu tovarășul tău. Nu-ți cer decât să răspunzi la întrebările mele.: te duci la bordul lui Thor. Nu-i așa?

— Da, effendi...

— Ești cunoscut la bord?

— Da effendi: bucătarul e un grec... El gătește foarte bine pui fripți, effendi!

— Care-i numele lui?

— Elefterie Tricupis, effendi!

— Pe altcineva nu mai cunoști?

— Nu, effendi... Noi predăm mărfurile bucătarului și el ne invită la masă, effendi!

— El vă conduce înapoi la țărm!

— Da, effendi!

— La ce oră?

— La ora zece; suedezii nu le permit străinilor să rămână noaptea pe bord, effendi!

— Știi când pleacă vaporul lor?

— Nu, effendi!

— Ascultă încoace! Ați câștigat 100 lire de la mine; veți mai câștiga încă douăzeci! Pentru asta, însă, va trebui să vă schimbați hainele cu ale noastre și apoi ne veți conduce la barcagiul vostru, căruia îi veți spune că astă-seară, noi suntem însărcinați să ducem proviziile la bord. S-a înțeles?

— Da, effendi! Ah! vreți să... furați... ceva... de pe vaporul suedez, effendi, murmură turcul, cu spaimă.

— Nu te amesteca unde nu-ți fierbe oala, îi răspunse Marcel. Și vai de tine, dacă vei sufla ceva din ceea ce s-a petrecut între noi.

— Oh! effendi! spuseră împreună cei doi turci, vom fi muți ca pietrele.

— Cu atât mai bine pentru voi. În ce privește barcagiul vostru îi veți spune că nu e nevoie să vină să ne ia înapoi; vor veni niște prieteni de-ai noștri în locul lui.

— Da, effendi! aprobă turcul, cu o clipire șireată din ochi.

— Și mâine, dacă vi se va vorbi de noi, veți spune că am plecat înapoi la țară. Nu uitați asta!

— Nu vom uita, effendi!

Cei patru oameni se retraseră într-o ulicioară dosnică, se îmbrăcară și-și schimbă între ei hainele. Așa cum era îmbrăcat acum Marcel Dunot nu risca să fie recunoscut de nemții de pe Thor.

Cei doi prieteni își păstrează revolverele, pumnalele și cartușierele, pe care le ascuseră în centură.

— Caii noștri - se adresa regele boxerilor celor doi turci - vor rămâne aici, până vor veni prietenii noștri să-i ia. Și acum, la drum, băieți!

Marcel și Perrin, mergând alături de măgăruș, se îndreptau spre port, urmați de cei doi turci, fericiți de norocul care dădura peste ei.

Ajunseră curând într-o parte-mai retrasă a țărmului unde se afla un debarcader sprijinit de stâlpi de lemn, de care era acostată o barcă. Un bătrânel cu barba căruntă, cu un turban enorm pe cap, ședea în barcă. La vederea măgărușului și a celor patru oameni el se ridică și sări pe mal. Mica trupă ajunse imediat în fața lui. Unul din cei doi oameni, spunându-i că ei îi vor înlocui pe cei doi oameni în seara asta. Barcagiul nu manifestă nicio surpriză, ci spuse doar:

— Să plecăm repede, căci se pornește vântul.

Zis și făcut. Lădițele de pe spatele măgărușului, fură încărcate imediat în barcă.

— Și acum, păziți-vă limba dacă vă e dragă viața! spuse regele boxerilor celor doi turci, înmânându-le cele 20 de lire făgăduite.

Apoi sări în barcă, urmat de Perrin. Barcagiul, după ce deznodă parâma se îndreptă spre larg, în direcția lui Thor.

Yachtul-spion era ancorat la vreo milă de țărm. Când

barca ajunse aproape, Marcel putu să observe că o agitație neobișnuită domnea pe punte. În partea din față erau acostate câteva bărci cu baloturi și lăzi, pe care le descărcau la bordul yachtului.

— E riscant ceea ce facem noi, murmură Perrin la urechea lui Marcel. Nu crezi c-ar fi fost mai bine să-i fi spus barcagiului să ne aștepte? Căci, dacă prietenul tău Amphoux e încă în viață și dacă izbutim să-l eliberăm, cum ne vom reîntoarce la țarm?

Marcel dădu din umeri. Deși ținea mult la vechiul său prieten, caracterul lui prea prudent îi displăcea.

— Dacă am reveni pe uscat, dragul meu, am fi imediat prinși și spânzurați – dacă nu și mai rău. Nu vom părăsi yachtul decât atunci când va fi în larg, sau în vreun port neutru ori aliat. Ceea ce avem de făcut e să ne ascundem în vreun ungher. Dacă acțiunea ți se pare prea riscantă, n-ai decât să te întorci pe uscat. Asta nu ne va împiedica să rămânem prieteni și de acum înainte.

— Oh, Dunot, știi bine că te-aș urma și-n infern, protestă Perrin, oarecum supărat.

— Ne ducem să dăm ochii cu niște spioni nemți, dragul meu, și asta-i mai rău decât să mergi în infern, spuse Marcel, strângând mâna tovarășului său, în momentul când barca lor tocmai trăgea în fața unui hublou special din bordajul lui Thor.

Doi nemți grași, îmbrăcați în costumul clasic al bucătarilor, își făcură îndată apariția. Recunoscură probabil barca, sau pe barcagii, căci imediat unul din ei spuse într-o turcească stâlcită:

— 'Ne-a sosit dulceața de trandafiri!

— Da, răspunse Marcel Dunot, în aceeași limbă.

— Ah! Dar ăsta nu-i Yuseff, nici Hussein!

— Nu! făcu Marcel. Au fost nevoiți să rămână în oraș și ne-au trimis pe noi în locul lor.

— Ei, acum grăbiți-vă căci peste un ceas plecăm. N-avem timp de pierdut. Predați-ne lădițele și luați-vă tălpășița.

— Cum doriți, răspunse Marcel, în vreme ce barcagiul cel bătrân își lega barca de vapor.

— Grăbiți-vă, grăbiți-vă! îi zori unul din cei doi nemți. Marcel și Perrin accelerară puțin manipularea coletelor. Chiar dacă bucătarii nu i-ar fi avertizat, ei ar fi priceput că Thor se pregătea de plecare. Deasupra lor se auzeau strigătele marinarilor, fluierăturile ofițerilor și zgomotul aburului la cazane.

Ultimele lădițe dispărură la bordul yachtului.

— Asta-i tot? întrebă unul din cei doi nemți.

— Da, răspunse Marcel Dunot, cu inima întristată.

— Bine. Puteți pleca! Dezleagă-ți barca moșule. Bătrânul turc se ridică și începu să dezlege odgonul care ținea barca de yacht.

— Mai repede, moșule! repetă neamțul cu asprime. Astfel, toate eforturile lui Marcel Dunot dădură greș.

Dacă barca pe care se afla se îndepărta de Thor, putea să-și ia rămas bun pentru totdeauna de la yachtul-spion. Căci peste câteva minute Thor va părăsi Alexandretta-și cum i-ar mai putea da el de urmă?

În disperare de cauză, Marcel făcu o ultimă încercare:

— Dă bancnotele tale, Perrin, repede, repede!

— Iată-le! făcu acesta, întinzându-i cele 100 de lire turcești luate de la hangiu din Amasia.

— Ai terminat? întrebă în clipa aceasta unul din bucătarii nemți, adresându-se luntrașului.

— Da, răspunse turcul punând mâna pe lopată. Marcel văzu gestul și cu un ghiont îl sili pe bătrân să se așeze la loc.

— Așteptați, spuse el nemților care se grăbeau să

închidă babordul – am un comision pentru voi, effendi.

— Un comision? Întrebă unul din bucătari.

— Da. Din partea stăpânului meu... Aplecați-vă puțin, nu pot vorbi prea tare.

— Dar ce-i-asta? Întrebă neamțul, intrigat și bănuitor.

— Bani. O sută de lire turcești pentru voi.

— Herr gott! Dă-le repede!

— Nu pot, ar trebui să mă dezbrac și în cazul acesta aș fi observat. Lasă-mă să urc la bord și ți le voi da. Căci trebuie să-mi dai chitanță; stăpânul meu e neîncrezător. Dacă nu-i aducem dovada – va crede că ni i-am însușit.

Argumentul acesta păru să-l înduplece pe neamț. El nu răspunse dar se întoarse spre tovarășul său.

— Ce crezi tu, Heinrich?

— E grav, Johann Dacă suntem surprinși... Consemnul este sever... și Herr Thylsen e nemilos...

— E adevărat, dar o sută de lire face două mii cinci sute de mărci, Heinrich! E ceva, orice ai zice! Și bateria e goală... Toți sunt pe punte...

— De, ce să zic eu...

Marcel Dunot socoti nimerit să intervină.

— Grăbiți-vă, effendi! Ce să fac cu cele două sute de lire?

— Două sute de lire? făcu Johann speriat. Spuneai parcă numai de o singură sută?

— Da, câte o sută de fiecare... Stăpânul meu a spus că ăsta e bacșișul care vi se cuvine pentru faptul că nu i-ați făcut dificultăți la primirea mărfurilor.

Nemții se priveră din nou.

— Să-i luăm sus, Heinrich?;

— Da, Johann.

— Trebuie să vină și prietenul meu! spuse Marcel. Avem fiecare câte 100 lire.

Nemții stătură o clipă la îndoială. Apoi aplecându-se

spre barcă, Johann spuse:

— Veniți repede.

Marcel Dunot și Perrin nu se lăsară mult rugați.

— Dă-i drumul în larg, moșule! strigă Heinrich, bătrânului luntraș, care se și îndepărtă.

— Acum scoateți repede banii, până închidem noi babordul! se adresă Johann celor doi „kurzi”. Grăbiți-vă.

— Da, da, ne grăbim! răspunse Marcel.

În două minute treaba era gata.

— Ei, unde-s cele două sute de lire! întrebă Heinrich. Dați-le repede! Vă vom trece pe sus ca să debarcați.

— Iată-le pe ale mele, spuse Marcel, scoțând de sub haină pachetul cu bancnote pe care i le dăduse Perrin cu puțin înainte.

Heinrich întinse mâinile cu lăcomie.

— Astea-s ale mele! spuse el repede. Cere-le și tu pe-ale tale, Johann.

— Ei, auzi, băiete! se adresă Johann lui Perrin.

Acesta aruncă o privire disperată lui Marcel Dunot și, neștiind ce să facă începu să se scotocească prin buzunare.

— Repede! Repede! îi dădea înainte Johann.

— Atenție! uite-i că vin! spuse deodată Marcel și prefăcându-se înspăimântat, îl târî pe Perrin îndărătul lăzilor cu dulceață și intră cu el într-o cabină învecinată a cărei ușă era deschisă.

Bucătarii se vedea că nu prea aveau conștiința curată. Deși nu auziseră nimic, ei se furișau totuși în cabină, în urma celor doi prieteni.

— Der Teufel! Isprăvește o dată! mârâi Johann care ardea de nerăbdare să-și ia lirele.

Marcel Dunot era de aceeași părere cu neamțul, dar pentru alt motiv.

— Da, grăbește-te, spuse el în turcește sârmanului

Perrin, cu aerul cel mai serios din lume. În timpul acesta effendi vor binevoi să ne facă o chitanță pentru două sute de lire.

— Ce chitanță? sări Heinrich. Vaporul e gata de plecare. Voi trimite chitanța direct patronului tău, din primul port unde vom face escală.

— Atunci îți voi da eu chitanță! zise regele boxerilor și îl lovi pe neamț în tâmplă. Moartea fu instantanee.

Johann se pregătea să țipe, dar Marcel îi apucă beregata între degetele-i de oțel și o strânse cu putere. Capul neamțului căzu pe piept; era mort! Marcel Dunot îl luă ușurel în brațe și-l așeză alături de tovarășul său.

— Haide, Perrin, spuse el. Trebuie să ne căutăm altă ascunzătoare.

Deschise ușa cabinei. Ea dădea pe un coridor lung și îngust. La extremitatea lui se zărea o scară ale cărei alămuri străluceau orbitor. Marcel avu o scurtă ezitare, apoi ieși, urmat de Perrin. Coridorul era pustiu. După ce închise la loc ușa cabinei, se îndreptă spre scară. Ajunse după câteva clipe și făcu constatarea că ea dădea pe punte.

— Să ne întoarcem, Perrin, n-avem ce căuta aici.

Cei doi prieteni, cu ochii și urechile la pândă, traversară coridorul îndărăt. Deodată, Marcel se opri:

— Iată ceea ce ne trebuie! murmură el, arătând o trapă fixată în podea.

O ridică, și prin deschizătură îl bufni în față un nor de fum negru.

— Gaura asta dă în magazia de cărbuni, spuse el. Treci înainte, Perrin.

— Dar o fi adâncă! observă prudentul Perrin.

În loc de răspuns, Marcel îl apucă de mijloc, îi vârî picioarele în deschizătură și-i dădu drumul.

— Îmi pare rău, scumple, dar n-avem timp pentru

discursuri! răspunse el.

Din fericire, magazia era aproape plină. La doi metri sub el, Marcel simți cărbunii sub picioare. Prima lui grijă fu să închidă capacul și apoi își strigă prietenul.

— Sunt aici! îi răspunse acesta.

— Apropie-te și dă-mi mâna, altminteri, riscăm să ne rătăcim unul de altul.

Perrin se supuse. Călăuzit de vocea lui Marcel, el îl regăsi repede. În jurul celor doi prieteni domnea un întuneric adânc.

— Cum vei face să ieșim de aici, Dunot?

— Pentru moment nu știu nici eu. Ceea ce știu, însă e că nu vom rămâne aici. Căci, dintr-un moment într-altul nemții vor descoperi cadavrele celor doi bucătari și dacă vor cerceta bine, vor da de urma noastră. Acum haide! Dar calcă încetisor, să nu faci zgomot.

Ținându-se de mână, cei doi prieteni înaintau la întâmplare pe grămezile de cărbuni.

— Cred că suntem salvați, murmură Marcel. Dă-mi drumul, Perrin!

— Nu văd nimic, răspunse acesta eliberându-și mâna.

— Nici nu e nevoie să vezi. Aici trebuie să simți.

— Simt cărbuni, atâta tot.

— Firește, și aer curat, în plus. Și acest aer curat vine de la o conductă de care ne vom folosi și noi. Iat-o! Într-adevăr, regele boxerilor ridicase brațul și, pipăind plafonul de fier, descoperi o deschizătură rotundă, de aproape opt centimetri în diametru, prin care pătrundea o boare proaspătă.

— Perrin, apropie-te! Aici! Ridică mâinile! Simți o gaură? Lasă-mă pe mine să-trec întâi. Dacă nu poți urca, ține-te de mine.

— Voi face cum e mai bine! spuse Perrin.

Marcel se apucă cu degetele de-marginile cercului de fier, și așa, luptând din răputeri izbuti să se vâre în interiorul tubului.

Perrin fu nevoit să se agațe de piciorul prietenului său. Ajutându-se de umeri, de mâini, de coate-și de genunchi, Marcel izbuti să se ridice încetul cu încetul. Urcase vreo doi metri, când o vibrație puternică, urmată de-un uruit monoton agită vaporul.

Marcel ghici pricina: mașina fusese pusă în mișcare. Thor păăsea Alexandretta...

Îmbărbătat de această constataré, Marcel își simți puterile renăscând. Se mai ridică vreo câțiva centimetri și deodată simți că deasupra lui eramn soi de fereastră! Deschizătura aceasta dreptunghiulară - care servea pentru aerisirea unuia din compartimentele vaporului prin care trecea conducta - era închisă pe dinafară cu o broască. Marcel o smulse cât ai clipi din ochi. Un val de lumină galbenă pătrunse până la el. Zări un culoar îngust cu pereți de tablă lung de vreo 10-12 metri. În capătul lui văzu o ușă de fier, zăbreliță, deasupra căreia era o, etichetă de aramă cu inscripția:

„Cămara cu provizii”.

— De minune! murmură Marcel. Asta-i cea mai bună ascunzătoare pe care ne-am fi putut-o dori și unde nu vom risca să murim de foame și de sete! Pregătește-ți pumnalul și fii atent la nemți!

Spunând acestea, regele boxerilor apăsă pe mânerul ușii și-o deschise. În fața lui, se făcea o scăriță strâmtă de lemn. Un zgomot de glasuri pătrunse până la urechile sale. Doi oameni vorbeau nemțește. Dar nu putu auzi ce-și spun.

— Haide, Perrin! Și vezi să nu faci zgomot, și să nu aluneci.

Marcel, ținându-se de frânghia soioasă care servea

drept balustradă, începu să coboare scara. Tot înaintând începu să priceapă ceea ce vorbeau cei doi indivizi necunoscuți:

— Blestemații ăia de bucătari s-au cărat pe-uscat cu barca care a adus dulceața de trandafiri. Să știi că așa este, Karl. Au dezertat, la sigur, căci nu li s-a mai dat de urmă de când au părăsit bucătăria.

— Ce erau să facă, Verschmuck? Aici nu mai e rost de trăit; crăpăm de foame.

— Așa e! Au fost băieți deștepți! mai bine așa, decât să fie spânzurați sau înecați - căci asta-i soarta care ne așteaptă.

— Sigur nu e. Patronul are mirosul fin. De câte ori s-a furișat printre crucișătoarele engleze care nu bănuiau nimic!

— Vom vedea! Deocamdată, herr Thylsen păstrează totul pentru el.

— N-avem ce face, Verschmuck! Trebuie să ne resemnăm. Până atunci, dă-mi jambonul și varza ca să mă despăgubesc de mâncarea pe care Johann și Heinrich au lăsat-o să ardă! Jambon nu glumă, hai? Doctorul von Trockull are poftă de mâncare numai atunci când e vreme rea.

— Îndată! îndată!

Se auziră niște pași pe podea. Marcel se cutremură, gândindu-se că, dintr-un moment într-altul, individul va urca scara și se va lovi nas în nas cu el.

— Orice-ar fi, trebuia găsită o ascunzătoare sigură. făcând semn lui Perrin, Marcel continuă să coboare și ajunsese la altă încăpăre, asemănătoare cu cea dinainte, în fața lui văzu o ușă de fier întredeschisă, pe care o trase spre el.

— Cine coboară acolo? se auzi un glas deasupra lui.

Marcel nu răspunse. Dar mâna lui, încleștată pe

mânerul pumnalului, era gata să trăsnească pe cel dintâi care i s-ar fi pus în drum. Se scurseră astfel câteva secunde.

— Probabil că tangajul a deschis ușa magaziei cu provizii. Karl, du-te și închide-o, iar eu până atunci îți voi pregăti mâncarea! spuse Verschmuck.

— Bine, mă duc.

Marcel îi făcu semn lui Perrin să-l urmeze în compartimentul a cărui ușă o deschisese. Era o încăpere vastă, triunghiulară, luminată de mai multe lămpi electrice.

Nenumărate sticle erau rânduite în rafturi de lemn, așezate de-a lungul pereților. De plafon atârnav, agățate pe sfori, tot soiul de legume și fructe uscate.

Vreo cincizeci de butoiașe de bere așezate unele peste altele, ocupau unul din ungherele încăperii. Din trei sărituri, Marcel și Perrin se ascuseră îndărătul acestora, tocmai în momentul când un individ înalt și slab, cu fața spână și cu o perucă blondă, apărură în ușă.

Individul – vreun chelner probabil – își plimba privirea distrată prin încăpere, apoi trânti cu violență ușa în urma lui. Marcel și Perrin îl auziră învârtind de două ori cheia în broască. Aproape imediat, lămpile electrice se stinseră. Cei doi prieteni rămaseră într-un întuneric complet.

— Proastă afacere, Perrin, murmură Marcel. Iată-ne acum închiși, și pe deasupra lipsiți și de lumină.

Perrin privea situația cu mult curaj.

— Ei! ușa nu pare a fi solidă, cel puțin pentru un om ca tine, Dunot.

— Da, dar nu te gândești că asta ar face un zgomot de s-ar aduna tot echipajul?

— Atunci ce-i de făcut?

— În primul rând să mâncăm și să dăm pe gât o sticlă dintr-alea de colo. După aceea vom cugeta și apoi ne

vom pune pe lucru...

Marcel Dunot se îndreptă spre locul unde ştia el că sunt sticlele şi, pe dibuite, puse mâna pe două butelii, cu care se înapoie la Perrin. Cu vârful pumnalului le destupă;

— E vin de Burgundia, Perrin, declară el cu un aer de cunoscător. Păcat că tangajul vaporului l-a cam tulburat. Mie-mi place mai mult cel de Bordeaux. Dar pe vreme de război trebuie să te mulţumeşti cu ce găseşti. Ia băiete!

— Mulţumesc! îmi pare rău, Dunot, dar... sufăr... puţin de rău de mare... Nu pot bea...

De fapt, tangajul devenea din ce în ce mai violent; sub picioarele lor, cei doi prieteni simţeau cum se ridică podeaua, apoi se afundă din nou. În rafturi, sticlele se ciocăneau. Nu mai încăpea îndoială că Thor, fusese surprins de furtună.

— Ai dreptate. Într-adevăr, vinul nu prea e bun la răul de mare. Regret, căci un vinişor ca ăsta nu este de dispreţuit... Dar acum, că le-am destupat pe amândouă, le voi goli eu singur, e păcat să se piardă aşa o bunătate de vin.

Marcel dădu pe gât cele două sticle, până la ultima picătură, se sprijini de perete şi începu să cugete:

— Părerea mea este, spuse el lui Perrin, să rămână ascunşi până va veni vreunul să deschidă. Nu suntem grăbiţi deloc, mai cu seamă că avem ce mânca aici. Se va găsi cineva care să lase uşa deschisă, şi atunci nu vom avea decât să ne furişăm afară şi să ne căutăm altă ascunzătoare.

— Dar dacă suntem descoperiţi?

— Cu atât mai rău pentru descoperitor! Îl voi trimite alături de cei doi bucătari. Tu ce crezi, Perrin?

Perrin nu răspunse. Ca om practic, Marcel se întinse în voie şi adormi imediat. Dar după vreo două ore se trezi brusc şi-l scutură cu putere pe sărmanul Perrin care sforăia

de se cutremura încăperea.

— Tăcere, băiete! Uite-i că vin!

Marcel avea, desigur, auzul foarte fin. dacă reuşise să audă, în mijlocul urletelor furtunii, zgomotul imperceptibil al unei chei care se învârtea în broască. După câteva clipe uşa se deschise încetişor şi se auziră paşii înăbuşiţi ai mai multor indivizi. Spre marea lui mirare, noii sosiţi nu aprinseră lumina. Regele boxerilor pricepu îndată cauza? auzind conversaţia lor în şoaptă.

— Eşti sigur că bucătarul doarme, Armgaard?

— Sigur, m-am dus în cabina lui să văd...

— Numai de nune-ar chema locotenentul! Ne-arpercheziţiona şi ar descoperi totul.

— Ia mai lasă vorbele. N-am venit aici pentru asta. Haide, Armgaard, îţi voi trece sticlele şi vezi să nu faci zgomot.

— Am putea lua şi un butoiaş cu bere; e bună berea!

De ce nu toată cămara, idiotule! Crezi tu că Verschmuck nu cunoaşte numărul exact al butoiaşelor? Hai, repede!

Convorbirea se termină aici. Marcel înţelese că indivizii aceştia nu erau decât marinari nemţi care umblau după băutură. Judecând după timbrul vocilor, regele boxerilor socoti că sunt trei.

În curând făcu constatarea că nu se înşelase căci, deodată lumina unei lanterne de buzunar ţâşni în apropiere.

Dintr-o singură, privire Marcel se orientă asupra situaţiei. Cei-trei nemţi, reuniţi în grup compact, erau numai la câţiva metri de el; se ridică şi, înainte ca nemţii să-şi dea seama ce se petrece, fu în mijlocul lor, apucă o butelie plină şi sfărâmă capul unuia.

În zăpăceala lor, ceilalţi doi nemţi, crezând c-au fost surprinşi de bucătar, se gândiră să fugă. Dar n-apucară să

ajungă la ușă, căci Marcel, din doi pași, puse mâna pe cel care ținea lanterna și-i aplică în ceafă un pumn atât de zdravăn încât teutonul se prăbuși la pământ. Cel de-al treilea neamț scoase un cuțit lung de la brâu și se năpusti asupra lui Marcel. Acesta vru să dea înapoi, dar se împiedică și căzu jos.

— Schwein! Ești mort! urlă neamțul.

Dar în aceeași clipă o umbră apăru în spatele lui. Era Perrin. Ținea în mâini un butoiș de bere și cu toată puterea îl zvârli în căpățâna neamțului. Acesta rămase fără suflare, la pământ.

— Mulțumesc, Perrin, spuse simplu Marcel, în vreme ce se ridica. Acum, continuă el, avem două lucruri de făcut. În primul rând să aruncăm de pe noi zdrențele de negustori și să devenim marinari nemți. Apoi, vom da o raită la infirmerie.

Lupta care se desfășurase părea să-l fi vindecat pe Perrin de răul de mare. Într-adevăr, deși vaporul „dansa” din ce în ce mai mult, francezul nostru, ținându-se bine și ca nu bătrân lup de mare, se dezbracă repede și-și puse uniforma, cizmele și cascheta unuia din nemții doborâți. Marcel Dunot făcu la fel și amândoi fură gata în același timp.

— Acum s-o ștergem! spuse regele boxerilor. Ia-ți hainele vechi, să le aruncăm în mare când vom fi pe punte. Când vor descoperi cadavrele goale nemții își vor bate capul mult și bine până să ghicească ce s-a petrecut aici. Haide!

Unul în spatele celuilalt, luminându-și drumul cu lampa de buzunar, cei doi prieteni se îndreptară spre ușă. Marcel o deschise cu băgare de seamă și, când fură amândoi afară, o închise din nou cu cheia.

Thor continua să alerge pe valuri, clătinându-se ca un om beat. Datorită acestei împrejurări, desigur, nimeni

nu auzise zgomotul luptei care se desfășurase în cămară.

După ce stinse lanterna pe care o vâri în buzunar, Marcel începu să urce treptele care duceau pe punte. Urmărit de Perrin, ajunse în curând în fața unei uși groase de stejar. Marcel o întredeschise și, prin crăpătură, constată că se găsea la capătul dinainte al yachtului.

Vaporul naviga pe o mare furioasă. Împinsedea furtună, valurile de apă urcau până la coșul înalt din care ieșea un nor gros de fum, pe care vântul îl împingea repede îndărăt. Ofițerul de cart se crampona de balustradă, ca să nu fie aruncat în mare.

— Brr! Mizerabilă vreme! murmură Marcel. Dar pentru noi e cât se poate de nimerită. Vino Perrin! Și fii atent să nu te izbească vreun val.

Încetișor, ca să nu alunece, cei doi francezi se îndreptară spre infirmerie. Marcel își amintea bine unde se afla infirmeria. Ca să ajungă acolo trebuia să pătrundă în ghereta situată sub pasarelă;

Cei doi prieteni ajunseră cu bine la gheretă. Fără să stea pe gânduri, Marcel deschise ușa și recunoscuse scara largă pe care se luptase cu atâta vitejie împotriva unei părți din echipajul yachtului-spion.

— Vino repede, Perrin! murmură el, întorcând capul spre bunul său prieten.

Perrin păși pragul și Marcel închise imediat ușa.

— Acum să nu suflă o vorbă, îi spuse regele boxerilor. Și fii gata de luptă, dacă va fi nevoie. Ai pumnalul?

— Da!

— Bine, să coborâm - și fără zgomot.

Ținându-se de balustradă, Marcel și Perrin coborâră scara luxoasă și ajunseră în infirmerie.

Aceasta nu se schimbaseră, pereții vopsiți în ulei străluceau sub lumina lămpilor electrice. Mănunchiul de drapere: francez, belgian și englez sporise cu un al

patrunea: sârb. Cele douăsprezece paturi lăcuite erau goale. Niciun bolnav, marinarii nemți se țineau bine, dacă nu cumva or fi fost vârați în altă parte, și nu în această infirmerie, care era destinată, probabil, a fi arătată ofițerilor de pe crucișătoarele engleze sau franceze.

Cu tot sângele rece cu care se putea lăuda, Marcel se simți oarecum emoționat: fără să și-o fi mărturisit, el nădăjduia să-l găsească pe Amphoux într-unul din paturi. Dar acestea erau goale.

Făcu semn lui Perrin să nu miște și, strângând pumnalul, se îndreptă spre ușa cabinei unde văzuse intrând, odinioară, pe infirmierii și medicii nemți. Întoarse butonul de porțelan al ușii și trase canatul spre el. Un sforăit zgomotos îi izbi îndată auzul. Trecând pragul se văzu într-o cabină vastă: unul din pereți era ocupat în întregime de rafturi de cristal, pe care se aflau flacoane, borcane și borcănașe, umplute cu lichide, prafuri de toate culorile. În fața rafturilor era un pat larg de alamă, așezat sub o ferestruică închisă ermetic. În patul acesta se afla cel care sforăia, un om de vreo patruzeci de ani, cu capul pleșuv și osos, fața spână și gălbejită. Marcel se cutremură! Pe omul acesta îl cunoștea! Era complicele doctorului von Trottschwein, care-i dăduse lui Amphoux să respire lichidul veninos, era doctorul von Trockull, care trimisese generalului von Blottwein un raport, avertizându-l că-l reținea pe Amphoux la bordul lui Thor, în interesul științei.

Regele boxerilor se reținu cu mare greutate să nu-l amețească cu o singură lovitură pe mizerabilul care-i făcuse atâta rău. Dar se gândi că e mai bine să-i lase viața deocamdată, ca să-l silească să-i destăinuiască ce se întâmplase cu sârmanul Amphoux.

Înfrânându-și furia, Marcel Dunot, se apropie cu pași de pisică de patul neamțului și-i atinse beregata cu vârful

pumnalului. Trezit din somn, doctorul von Trockull vru să se ridice.

— Gott verdammt! mârâi neamțul, neștiind dacă visa sau era treaz. Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt, Marcel Dunot! răspunse regele boxerilor, cu vocea slabă... Să nu strigi, căci ești mort!

Neamțul, readus la realitate, îl recunosc pe dușmanul său, deghizat în marinar german.

— Mar... cel... Du... not...!!! încercă el să îngâne, înnebunit de groază.

— Chiar el! confirmă Marcel, rece. Și vin să te întreb unde este prietenul meu, Teofil Amphoux?

— Am... Am... phoux... bâigui din nou doctorul.

— Exact! Și grăbește-te să răspunzi!... E douăsprezece și douăzeci... Dacă la douăsprezece și douăzeci și cinci n-ai răspuns spre deplina mea mulțumire, îți tai gâtul ca unei găini.

Neamțul se cutremură. Dar era un individ cinic, de aceea nu se sfii să răspundă, sforțându-se să pară calm.

— Domnul Amphoux? Dar știți bine că a murit încă înainte de debarcarea dumneavoastră.

— Degeaba minți ticălosule, știu că i-ai trimis un raport generalului von Blottwein, înștiințându-l că-l reții la bord pe amicul meu sub pretextul unui așa-zis „interes științific”. Ceasul e 12 și 23. Mai ai încă două minute.

În mod obișnuit, două minute e puțin timp. Dar, în unele cazuri e mult, foarte mult chiar. În două minute se pot face multe!

Doctorul von Trockull crezu că va putea întrebuința cele două minute de răgaz, pe care i le lăsa Marcel Dunot, pentru a încerca să-l convingă pe regele boxerilor.

— Dacă vrei să mă Omori, spuse el, să nu-ți închipui că-n felul acesta vei reda viața nefericitului dumitale prieten. Dumnezeu mi-e martor că l-am îngrijit cu tot

devotamentul posibil...

E adevărat că nu murise încă atunci, când dumneata ai părăsit Thor-ul și că l-am informat pe Excelența sa generalul von Blottwein, că-l păstrez la bord pe domnul Amphoux în interesul științei.

Da, e adevărat, și o mărturisesc fără ezitare. Dar în primul rând, voiam să-l păstrez aici pentru a evita să fie executat; în felul acesta i-am salvat viața. În plus, nădăjduiam să experimentez asupra lui un tratament admirabil, inventat de mine, și care l-ar fi salvat cu siguranță, dacă ar mai fi fost cu puțință salvarea... Din nenorocire n-am mai avut timp... Domnul Amphoux a murit a doua zi după plecarea dumatăle. În ultimele sale clipe, mi-a declarat că mă iartă. „Singurul meu regret, doctore – mi-a spus el – este că nu am alături de mine pe scumpul meu prieten Marcel Dunot, pe care-l iubeam ca pe un frate”.

Cam astea au fost ultimele cuvinte ale domnului Amphoux... Ba nu! Greșesc! A încercat să strige: „Trăiască Franța!” și și-a dat ultima suflare... L-am coborât în mare a doua zi, învelit într-un drapel francez, cu toate onorurile cuvenite unui inamic leal.

Von Trockull tăcu. Pendula arăta douăsprezece și jumătate după miezul nopții. Dar Marcel, mișcat de povestirea aceasta debitată cu voce gravă, nu se mai gândea acum la răgazul dat medicului neamț. Mintea lui se ducea la sărmanul Amphoux, mort printre străini, departe de țară și prieteni...

— Nădăjduiesc că v-am convins acum, domnule Dunot, adăugă von Trockull, ghicindu-i emoția.

Marcel Dunot tăcu. Un geamăt slab, venit dintr-o cabină alăturată, îl puse pe gânduri. Tresări și urmat de Perrin, se îndreptă spre încăperea de unde venea geamătul. La început nu văzu decât umbre nehotărâte, dar

facând lumină, zări un morman de lenjerie murdară, pătată de sânge, provenind din pansamentele întrebuintate, și un divan larg acoperit cu o pânză ceruită care ocupa un perete întreg al cabinei.

Geamătul se auzi din nou. Dintr-o săritură, Marcel fu la divan și smulse totul: pe fundul divanului, într-un așternut plin de insecte, zăcea Teofil Amphoux, slab, prăpădit, galben, cu ochii adânciți în orbite, scuturat de friguri.

Cu toată îmbrăcămintea de marinar neamț, Amphoux își recunoscuse prietenul de la prima vedere.

— Ah! Marcel! știam că vei veni o dată! strigă el cu glasul cavernos, încercând să se ridice din așternut.

— Și scleratul ăla care mi-a descris funeralii atât de pompoase! izbucni Marcel, ieșindu-și din fire; Nu te mișca – mă întorc îndată.

Regele boxerilor se năpusti afară din cabină și ajunse în infirmerie tocmai atunci când doctorul von Trockull urca primele trepte ale scării care ducea pe puntea yachtului.

Cu pumnii strânși, Marcel Dunot, se luă după neamț. Acesta pricepând că n-are încotro, se opri, și întorcându-se, îndreptă asupra lui Marcel un browning, apăsând pe trăgaci. Se auzi o detunătură. Glonte îi atinse părul și pătrunse în infirmerie. Înainte ca al doilea glonte să pornească, Marcel era lângă von Trockull și îl izbi cu capul de perete lăsându-l fără suflare.

Marcel Dunot aruncă o privire în jurul său. Nimic nu' se clintea. Infirmeria era goală și urletul furtunii împiedicase propagarea împușcăturii. Deschise o fereastră și, ridicând cadavrul lui von Trockull îi făcu vânt în valurile spumegânde. Apoi luă browningul lui von Trockull, Marcel se îndreptă spre cabina unde-și lăsase prietenul. Îl găsi pe Perrin ocupat să-l ridice pe Amphoux.

— Ah! parcă mă simt mai bine! declară acesta,

întinzându-și membrele. De mai bine de o lună de când banditul acela m-a închis aici, am devenit cocoșat! De-abia dacă mă scotea afară câte un ceas pe zi - și nici-măcar în toate zilele... Ah! cât am suferit! Mi-a tratat rana de pe spate cu niște acizi încât zbieram ca din gură de șarpe. După plecarea ta, Marcel am rămas câteva zile fără cunoștință - sau poate eram chiar nebun - nu-mi mai amintesc. Sufeream cumplit. Neamțul acela blestemat mă făcea să respir gaze asfixiante... Voia să mă înnebunească. Pe mine, Teofil Amphoux! Ca să mă consoleze, îmi spunea că tu ai fost dat pe mâna nemților și că te-au tăiat cu ferăstrăul între două scânduri... Dar eu nu credeam...

— Toate astea ni le vei povesti mai târziu, băiete! Acum, dă-mi voie să-ți prezint pe vechiul meu prieten, Perrin, știi, acela de care ți-am vorbit cândva...

— Da, care era cu tine când ai fost președintele republicii Guatemala.

— Nu, a republicii Honduras! rectifică Marcel, râzând. Și ție, Perrin, dă-mi voie să ți-l prezint pe Teofil Amphoux, un marsiliez pe care-l cunoști acum după nume. Ei, dar să nu mai rămânem aici, căci s-ar putea să avem vreo vizită. Von Trockull e pe lumea cealaltă. Noi, să zburăm!... Ah! dar înainte de asta trebuie să ne îngrijim de haine pentru tine, Amphoux, căci - nu trebuie să te superi - dar ești cam prost îmbrăcat. Om găsi noi ceva îmbrăcăminte pentru tine în garderoba doctorului. Noi suntem marinari - după cum vezi - tu vei fi medic. Haide, să plecăm...

Cei trei prieteni intrară în cabina lui von Trockull. În câteva clipe Amphoux îmbrăcase deasupra zdrențelor sale un impermeabil elegant, se încălță cu cizme de cauciuc și își puse pe cap o căciuliță de lutru. După ce-și aruncă privirea prin cabină, Marcel Dunot zări, printre multe altele, un flacon albastru care purta o etichetă: chloroform.

— Asta ne poate fi de folos! murmură el, vârând

flaconul în buzunar. Sunteți gata? se adresă el celorlalți.

— Gata! răspunseră ei.

Prietenii, având între el pe Amphoux susținut, ajunseră la scara care ducea pe punte. Furtuna devenise de o violență extremă. Vaporul sălta pe valuri ca o coajă de nucă.

Afară de santinelă și ofițerul de cart, puntea era pustie.

— Atenție! făcu Marcel Dunot arătând spre o gheretă slab luminată situată sub spardeck. Acolo trebuie să ajungem și cât mai repede. Tu, Amphoux, te vei sprijini de mine; iar tu Perrin, mă vei urma.

Cu capetele aplecate sub potopul de apă, alunecând la fiecare pas pe puntea înghețată, cei trei prieteni ajunseră la ghereta indicată de Marcel.

— Acum ne vom urca pe spardeck și ne vom ascunde într-una din bărci. Cel târziu mâine dimineață, nemții vor descoperi cadavrele bucătarilor, ale marinarilor pe care i-am ucis în camera de alimente, precum și dispariția doctorului Trockull... Bătrânul Thylsen va cere să se cerceteze toate ungherele. Să ne punem, deci, la adăpost.

Lăsându-și prietenii lângă gheretă, Marcel începu să urce treptele. Dar când ajunse pe spardeck, o umbră apăru în fața lui, umbra unui ofițer de marină, cu o glugă de pânză impermeabilă deasupra caschetei.

— Încotro? întrebă acesta crezând că se află în prezența vreunui marinar din echipaj.

— Ne ducem să ne odihnim puțin, căci ne vine rândul să facem de cart, răspunse Marcel în germană, cu cel mai mare sânger rece.

— Bine! Dar vedeți să nu adormiți! spuse ofițerul și dispăru în gheretă.

Marcel făcu semn tovarășilor săi să se apropie.

Adunați toți trei pe spardeck, se îndreptară spre șirul de bărci rânduite cap în cap de partea cealaltă a balustradei. Ca și puntea, spardeckul era pustiu. Totuși, li se cerea multă atenție, căci ofițerul de cart domina cu privirea întreaga întindere.

După exemplul lui Marcel – Amphoux și Perrin, aplecându-se pe punte, se furișară, fără să fie văzuți până la penultima barcă, unde rămaseră nemișcați. Dunot scoase un cuțit din buzunar și tăie sforile care țineau întinsă pânza impermeabilă deasupra bărcii. Ridică marginea pânzei și intră în barcă. Amphoux și Perrin îl urmară.

După ce înnodă la loc frânghia care susținea acoperișul de pânză – ca nimeni de afară să nu bănuiască ceva, Marcel aprinse lampa electrică luată de la neamțul pe care-l omorâse în cămara cu provizii. La lumina slabă împrăștiată de razele ei, zăriră câteva perechi de lopeți legate de băncile bărcii și – ceea ce le făcu multă bucurie – trei butoiașe cu apă dulce, două lădițe de biscuiți și una cu conserve de carne.

— Trebuie să recunoaștem că nemții sunt prevăzători, spuse Marcel. Proviziile astea sunt pentru caz de naufragiu. Dar, ceea ce n-au prevăzut, desigur, e că merindele lor vor fi mâncate de francezi. Vorba aceea: nu-i pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimerește.

— Mie unul mi-e foame! sări Amphoux de colo. Ce-ar fi să deschidem o cutie de conserve? Mi-aș mai veni în fire.

— De ce nu, dragul meu! Cu plăcere! făcu Marcel.

Cu ajutorul cuțitului deschise capacul unei lădițe.

Ea conținea douăsprezece cutii mari de tablă, fiecare cam de un kilogram. Regele boxerilor desfăcu una din ele, și cât ai clipi din ochi, nu mai rămase nimic din conținutul, ei. După aceea, băură pe rând apa aflată în butoiașe.

— Sfântă Fecioară Maria! Parcă mă simt alt om! făcu

Ampboux.

— Și eu la fel! spuse Perrin, care uitase cu totul de răul de mare.

— Acum să trecem la lucruri mai serioase! interveni Marcel Dunot. Mă duc...

Se întrerupse, ciuli urechea câteva clipe, apoi reluă:

— N-auziți nimic?

— Ce s-auzim? întrebare în același timp Perrin și Amphoux.

— Mașina. Uruie... și barca se clatină. Parcă nu uruia așa mai adineauri... Ascultați... Cazanele! auziți? Li se dă toată presiunea, e sigur!

— Cred că ai dreptate, spuse Amphoux după o tăcere scurtă.

— Firește că am dreptate. E același zgomot pe care l-am auzit în marea Chinei, la bordul Tasmaniei, cu puțin înainte ca vaporul să fi sărit în aer... Nemții trebuie să fie urmăriți de vreun crucișător englez sau francez. Mă duc să văd. Să nu cumva să vă clintiți, înainte de a mă înapoia. Nu zăbovesc mult.

Și fără să mai aștepte vreun răspuns, Marcel desfăcu pânza care servea drept acoperământ, încălecă pe marginea bărcii și sări pe punte.

Spardeckul era tot pustiu. Dar pe pasarelă, se agitau umbre negre. Din coșul yachtului spion se înălțau spre cer coloane grele de fum negru, în care se amestecau scânteii orbitoare. Marcel nu se înșelase; Thor dăduse presiune maximă. Dar pentru ce?

Din locul unde se găsea, nu putea să vadă nimic, căci orizontul îi era ascuns din ambele părți.

Îndrăzneț cum era din firé, sări iute pe una din bărci, apoi își făcu vânt pe acoperișul care proteja spardeckul și se lăsă pe burtă. Tot înaintând, se îndreptă spre podeaua zăbreliată situată deasupra cazanelor, între coș și pasarelă.

Ajuns acolo, se ridică și ascuns după o conductă de aer, privi orizontul.

Un țipăt de furie îi scăpă din gât.

Marcel Dunot pricepu cauza pentru care Thor își sporise viteza; la câțiva metri numai înaintea yachtului-spion, un pachebot mare cu două coșuri alerga cu toată viteza. Pachebotul era o pradă pe care Thor se grăbea s-o ajungă, ca s-o scufunde. Căpitanul vaporului necunoscut, părea să-și fi dat și el seama de urmărire, căci, din amândouă coșurile, țâșneau limbi de foc care învăluiau cele două nave.

Furtuna slăbise. Vântul aproape că nu mai sufla. Numai hula agita valurile negre.

Nemișcat la locul său, Marcel Dunot privi scena aceasta, uitând de situația sa. Un zgomot de glasuri în apropiere îl făcu să tresară. Doi oameni vorbeau pe pasarelă.

— Trebuie să tragem asupra lui cât mai repede posibil, Luftgang, spunea unul din ei, în care Marcel Dunot recunoscuse pe Thylsen - căci trebuie să fi cerut ajutor prin T. F. F.

— Ah! E adevărat, Herr Thylsen, dar, de la depărtarea la care suntem, n-avem nicio șansă să nimerim - fără să mai vorbesc de tangaj. Poate c-ar fi fost mai bine, domnule Thylsen să fi procedat după cum v-am propus eu: să aprindem semnalele Crucii Roșii și să profităm de asta pentru a ne apropia de *Canonic* ca să-i transmitem o torpilă în burtă.

— Ar fi fost prea riscant. Gândește-te numai că are la bord peste 2000 de soldați, după cum ne-a telegrafiat Mac Farlan. Or, cu toată bunăvoința noastră ne-ar fi Imposibil - dat fiind întunericul nopții - să ne asigurăm că s-au înecat cu toții... cu atât mai mult cu cât sunt soldați englezi și cea mai mare parte dintre ei știu să înoate și sunt prevăzuți cu

centuri de salvare. Or, dacă unul singur ar supraviețui ar fi cules de vasele de patrulare și ar povesti că au fost torpilați de un vapor al Crucii Roșii și astfel misiunea noastră ar deveni dificilă în viitor, dacă nu chiar imposibilă. De altfel ne apropiem.

— În cel mult douăzeci de minute vom fi lângă el, Herr Thylsen.

— Asta-i de ajuns. Am avea mare ghinion dacă vreun crucișător, englez ne-ar lua-o înainte. Ne-ar rămâne, de altfel posibilitatea să negăm că l-am fi urmărit pe *Canonic*, atâta vreme cât n-am lansat nicio ghiulea nu ni se poate aduce nicio învinuire.

Dar sunt convins că totul va merge de minune.

— Vor regreta că n-au rămas în Egipt, rânji interlocutorul lui Thylsen.

— Mac Farlan ăsta e un element prețios, Luftgang. Dacă afacerea reușește, mulatrul pune mâna pe 2000 lire!...

Marcel Dunot își mușcă buzele. Hotărât lucru: se părea că soarta îi aducea în cale pe toți bandiții și asasinii cu care avusese de-a face în cursul aventurilor sale. După Fairfield, iată-l pe Mac Farlan.

Fred Mac Farlan, boxerul mulatru, afiliat bandei „Mâna Neagră” – Fred Mac Farlan care încercase să-l asasineze în Panamá și Cairo – pe Fred Mac Farlan îl întâlnea acum în calea lui, vânzător nemților și asociat piraților de pe *Thor*. Căci, Marcel era convins că mulatrul Mac Farlan de care vorbea Thylsen nu putea fi altul decât campionul de box asasin.

— Îl voi avea în mână! murmură Marcel. Trebuie să aflu unde se găsește și atunci vom încheia socotelile!... Dar pentru moment am altceva de făcut. Cum să-i împiedic pe nemți să scufunde vasul *Canonic*? Aș da cu dragă inimă pielea lui Thylsen ca să găsesc mijlocul!

Marcel Dunot căzu pe gânduri. Dar fu trezit repede de un ghiont în spate în timp ce o voce se răsti la el în nemțește:

— Mișcă de-aici, ticălosule, căci trebuie să întorc conducta!...

Marcel se întoarse și văzu în fața lui un vlăjgan pe jumătate dezbrăcat și care trebuia să fi fost vreun fochist venit să schimbe orientarea conductei de aer de care stătea sprijinit el, căci între timp vântul își schimbase direcția.

— Nu te miști? mârâi neamțul care-l luă pe Marcel drept un marinar venit să-și usuce hainele la căldura care pătrundea din sala cazanelor.

Gura lui Marcel Dunot schiță un rânjel teribil: găsisese ceea ce căuta! Neamțul îi adusese soluția. Fără să spună un cuvânt, își desfăcu pumnul și strânse gâtulejul neamțului între degetele sale. Omul bătu aerul cu palmele, deschise gura mare și după câteva clipe se lungi la pământ.

Încredințându-se că neamțul era mort, Marcel îl așază ușurel pe grilajul de deasupra cazanelor, și se duse să întoarcă conducta de aer pentru ca cei de la mașini să nu bănuiască nimic. Apoi, târând trupul fochistului în dosul coșului, se dezbracă și-și schimbă hainele cu ale lui, adică un pantalon înnegrit de cărbune, un tricou la fel, o șapcă și o pereche de saboți. După ce puse în buzunar flaconul cu cloroform luat din infirmerie, Marcel se mânji pe față cu praf de cărbune și murmură ca pentru sine:

— Acum, la lucru, băiete!

Planul său era să pătrundă la mașini pentru a încerca să le scoată din funcțiune, înainte ca *Thor* să ajungă *Canonical*. Proiect îndrăzneț, aproape irealizabil și care necesita o doză nemăsurată de temeritate. Dar însușirea aceasta nu-i lipsea regelui boxerilor.

După ce isprăvi cu îmbrăcatul, coborî încetișor pe

puntea inferioară și se apropie de lăzile de lemn situate în partea dinainte, în care se afla nisipul cu care marinarii frecau scândurile punții. Într-o clipă își umplu buzunarele, alergă spre deschizătura care dădea la mașini și alunecă de-a lungul scării de fier.

Vasta sală a mașinilor vuia sub uruitul turbinelor în plină viteză în jurul pompelor de alimentație, în fața manometrelor, mecanicii supravegheau funcționarea aparatelor. Șeful lor, cu mâna încleștată pe o conductă de abur, își ținea ochii fixați pe cadranul de porțelan pe care se înregistrau ordinele venite de pe pasarelă.

O ceață, albicioasă și deasă, formată din vapori și cărbuni supraîncălziți, plutea în atmosferă, întunecând strălucirea lămpilor electrice fixate în tavan.

Fără să-l bage în seamă cineva, Marcel-se prefăcu grăbit, trecu printre turbine și se îndreptă spre cele două tuneluri paralele sub care se învârteau aburii elicelor.

Într-unul din ele văzu un mecanic care ungea piesele mașinilor. Al doilea tunel era gol. Marcel intră înăuntru... Acesta era un culoar lung de fier, cu un diametru cam de doi metri, luminat de becuri electrice fixate din loc în loc, în partea superioară. Arborele elicei, un enorm drug orizontal din oțel masiv, cu un diametru de șaiszeci de centimetri.

Asigurându-se dintr-o privire că nimeni nu-l urmărise în tunel, el deschise două din recipientele cu ulei, goli lichidul din ele și le înfundă cu nisip.

— Cred c-am făcut treabă bună, își spuse el, vesel. Vaporul va fi nevoit să oprească dacă nu vrea să se expună la o catastrofă.

Fericit că totul mersese după cum plănuise, Marcel Dunot ieși în grabă din tunel și se îndreptă spre punte, fără ca cineva să-l fi oprit în drum.

Peste puțin timp era în barcă, lângă Amphoux și

Perrin.

— Ai cam întârziat, Marcel! îi spuse marsiliezul. Începusem să ne neliniștim. Ai aflat ceva?

— Firește! răspunse regele boxerilor și le povesti ce făcuse.

— Ești sigur, cel puțin, că nisipul va avea efectul scontat? obiectă Amphoux, care nu putea crede că o cauză atât de mică poate produce efecte atât de mari.

Marcel Dunot nu mai avu răgazul să răspundă. Unul din tunurile de pe yachtul-spion începu să bubuie.

— Drace! Au început să tragă! spuse Marcel, îngrozit.

Trecură câteva clipe. Apoi, deodată, o serie de scuturături furioase-începură să agite vasul și urlete de groază, ajunseră până la urechile celor trei.

— Acum ce mai zici, Amphoux? făcu regele boxerilor, modest.

În apropierea bărcii se auziră pași grăbiți. Chemări răgușite, fluierături stridente, acoperite imediat de mugetul furios al aburului care ieșea prin deschizătura supapei de siguranță.

— A stopat! murmură Marcel Dunot. Trebuie să mă duc să văd! Nu mișcați!

Ridicând pânza care acoperea barca, Marcel sări pe punte. În întuneric oamenii alergau din toate părțile. Unul dintre ei, îmbrăcat cu o manta lungă de postav, negru și cu nasturi ce sclipeau orbitor, se lovi de Marcel. îl recunoscă pe von Thylsen. Acesta, după ce trecu câțiva pași de regele boxerilor, se opri brusc și, adresându-se unui individ pe care-l întâlni în cale, se răsti la el:

— Spune-i lui Luftgang că sunt la T.F.F. Să mă anunțe imediat când mașina va fi în stare de funcționare.

— Ja *Freiherr*! făcu individul, dispărând în beznă.

La T.F.F! Lucrul devenea interesant. Ce avea oare de telegrafiat comandantul lui *Thor*? Marcel ținea cu tot

dinadinsul să știe și se luă după Thylsen. Grație îmbrăcăminții sale de fochiist și întunericului, regele boxerilor nu se temea că va fi recunoscut.

Ținându-se de bătrân, ajunse la scara care ducea la un soi de platformă ce domina puntea de îmbarcare și unde era situată cabina telegrafului.

Cu o agilitate surprinzătoare pentru vârsta sa, Thylsen urcă repede scara. Marcel Dunot îl lăasă pe neamț să intre în cabină, apoi se pregăti să urce și el treptele când un individ înalt trecu prin fața lui și i-o luă înainte. Marcel îl urmă imediat și rămase nemișcat într-un loc mai retras.

Spectacolul care i se înfățișa, îl umplu de bucurie: *Thor* de-abia dacă mai înainta, iar în depărtare silueta lui *Canon* se micșora văzând cu ochii. Vaporul englez era salvat!

Dar atenția lui Marcel fu aproape imediat distrasă de individul care intrase după Thylsen.

— E chiar așa cum ați spus dumneavoastră, domnule Thylsen. S-a aruncat nisip în borcănașele cu ulei. Cu neputință să repunem în funcțiune mașina fără să riscăm a strica totul.

— *Gott verdammt!* Trebuie să găsim vinovatul! răcni Thylsen. *Canon* ne scapă din mână din pricina acestui incident stupid. Ai auzit, Heinrich? Vreau ca înainte de a se face ziuă vinovatul să fie descoperit și spânzurat!

— Cercetăm tot vasul, Herr Thylsen. Păcătosul nu ne poate scăpa, asta-i sigur.

— Începe cu propria mea cabină; nu trebuie neglijat nimic. Pleacă!

Omul coborî pe punte.

— Tu ești, Borchaupt? întrebă apoi Thylsen, adresându-se, probabil, telegrafistului.

— Ja, Freiherr!

— Uite că încep. „Codul 117, cheia 53. Pentru Alexandretta!

Vom avea, probabil, întârziere, din cauza unei avarii la mașini, dar scafandrii sunt pregătiți; voi dispune să se arunce în mare lăzile cu muniții pe care le am la bord. În fața mării strâmători din Mesk, la 27 grade sud de axa mării căderi de apă. Mac Farlan să fie gata de lucru, iar Nedief și Galutrakis să fie prezenți.

Semnat 3519”.

Codifică și telegrafiază! Dar repede.

— Ja, Freiherr!

Se făcu tăcere. Telegrafistul traduse în limbaj secret mesajul ce-i fusese dictat. Marcel îl auzi pe Thylsen aprinzând un chibrit.

Se scurseră două minute. Pe scară răsunară pași. Individul care anunțase lui Thylsen cu puțin înainte avaria mașinii, reapăru:

— Ah! Herr Thylsen, spuse el cu glas îngrozit, cei doi bucătari dezertori au fost regăsiți.

— Ei au făptuit măgăria asta? răcni neamțul.

— Nu! sunt morți... asasinați într-una din cabinele pentru invitați.

— Der *Teufel*!

— Și apoi au mai fost găsiți în cămara cu provizii trei marinari... morți și ei, uciși cu lovituri de butelii și din care doi sunt complet dezbrăcați.

— Ah!

— Și doctorul Trockull precum și prizonierul francez au dispărut, din infirmerie.

Asta era prea mult pentru bătrânul neamț.

— *Blut und Holle!* (Sânge și Infern) răcni el. Sunt trădători pe bord. Vino Heinrich! Vreau să văd singur!

Cei doi nemți se îndreptară spre punte.

— Drum bun! murmură Marcel și, ridicându-se se

năpusti spre ușa cabinei, pe care o deschise fără ezitare.

Telegrafistul, un neamț înalt, blond, aplecat deasupra aparatelor, luminate de o lampă cu abajur verde, era atât de ocupat cu descifrarea depeșei lui Thylsen încât nu auzi ușa deschizându-se.

Tiptil, Marcel Dunot, păși pragul cabinei, intră și așezându-se în spatele telegrafistului, scoase repede din buzunar flaconul cu cloroform și vărsă conținutul în cascheta sa.

În momentul acesta telegrafistul se întoarse și regele boxerilor îi aplică repede cascheta pe față.

Neamțul încercă să se zbată, dar în zadar. Cu mâna liberă Marcel îl imobiliză pe scaun. Omul se frământă câțva timp, apoi rămase nemișcat: anestezicul își făcuse efectul. Cu ajutorul unui fir de aramă, Marcel Dunot îi legă cascheta de față apoi, ridicându-l, îl depuse ușurel pe podea.

— Acum o voi face eu pe telegrafistul! murmură el și, instalându-se în fața aparatelor, începu să manevreze manipulatorul, transmițând cele ce urmează:

„Amiralității engleze, Alexandretta: Yachtul Crucii Roșii suedeze *Thor* sosește la Alexandretta. Vaporul nu este suedez ci german. Astă noapte a urmărit în Mediterana orientală pachebotul *Canonic* și transportă muniții și tunuri. Proprietarul lui, Thylsen etc...”

Marcel se întrerupse căci în spatele lui se deschise ușa. Acolitul lui Thylsen, Herr Luftgang, acela care-l escortase cu câteva săptămâni în urmă - când fusese, predat emisarilor lui von Blottwein la Eski Adelia, intră în cabină. Cei doi oameni se recunoscuseră în aceeași clipă.

— Marcel Dunot! bâlbâi Luftgang înspăimântat.

— Chiar el! îi răspunse regele boxerilor, ridicându-se. Pumnul său drept, lansat cu violență îl izbi pe neamț în frunte. O clipă și Luftgang se prăbuși la pământ.

Marcel Dunot se aplecă, îl ridică în spinare, alergă până la parapet și-l aruncă în valuri.

„Ăsta sunt sigur că va fi discret”, își spuse el, intrând în cabină.

Telegrafistul continua să doarmă. Marcel Dunot îi scoase cascheta îmbibată cu cloroform, pe care o aruncă în mare, apoi se îndreptă spre barca unde-l lăsase pe Amphoux și Perrin.

— Repede! să ne cărăbănim de aici! spuse el, fără alte explicații. Vaporul e cercetat cu de-amănuntul. Am o ascunzătoare sigură! Perrin, ia câteva cutii de conserve.

Prietenii ieșiră din barcă în grabă, spardeckul era aproape pustiu, deoarece marinarii își începuseră cercetările în părțile inferioare ale vaporului, ceea ce explica faptul că nu-l descoperiseră încă pe fochistul omorât de Marcel Dunot în spatele pasarelei.

Călăuziți de Marcel, Amphoux și Perrin urcară pe acoperișul care adăpostea spardeckul și ajunseră la un luminator.

— Ăsta dă în cabina lui Thylsen! explică Marcel, care cunoșteaperefect topografia yachtului-spion. Nemții au' și percheziționat-o. Vom fi, deci, în siguranță în ea.

Spunând acestea, regele boxerilor se aplecă deasupra luminatorului și constată că încăperea era goală.

— Minunat! spuse el încercând să ridice una din ferestrele luminatorului.

Dar aceasta nu se clinti. Privind prin sticlă, Marcel zări pe dinăuntru un zăvor mare.

— Nu face nimic! spuse el, voi ridica tot luminatorul.

Ușor de zis! Luminatorul era un soi de pervaz masiv de acajou, prevăzut cu patru oblonase, care cântăreau cel puțin 200 de kilograme. Marcel Dunot apucă masa grea de ambele extremități și adunându-și toate puterile, trase spre sine. Luminatorul cedă.

— Treceți, repede! șuieră el printre dinți. Veți trage zăvorul când veți fi înăuntru, ca să pot intra și eu.

Perrin și Amphoux intrară prin deschizătură, și se lăsară să cadă în cabină. Regele boxerilor așeză la loc luminatorul și rămase câteva clipe respirând din greu de efortărea făcută, în timp ce, din interior Perrin trase zăvorul care închidea ferestruicile. Marcel Dunot ridică una din ele și pătrunse în cabină.

Cabina lui Thylsen nu semăna deloc cu o cabină obișnuită. Era mai curând un salon, amenajat cu un lux orbitor. Numai cele șase hublouri aminteau că este pe mare. Lungă de șase metri și lată de patru, încăperea era mobilată pretențios, cu obiecte în stil gotic: birou, bibliotecă cu vitralii colorate, dulapuri sculptate, fotolii din piele fină. De pereți atârnau covoare de preț în culori țipătoare, tablouri și gravuri reprezentând scene maritime. O ușiță disimulată sub o draperie verde, ocupa fundul încăperii. Fără să stea pe gânduri, Marcel Dunot o deschise și dădu cu ochii de o cabină mai mică, mobilată cu un pat enorm de stejar, un dulap mare închis cu cheia și un divan.

— Nu prea văd unde ne-am putea ascunde, aici! murmură Marcel, îngrijorat. Nu există decât divanul și nu e loc în el decât pentru...

Regele boxerilor se opri: privirea lui se fixă pe un grătar de aramă care forma un pătrat de aproape 70 de centimetri și care era fixat în covor.

— Aici! spuse el arătând grătarul.

— E o gaură de căldură! își dădu cu părerea Amphoux.

— Nu, privește mai bine, spuse Marcel Dunot, aplecat pe micul grătar.

— Văd o lampă electrică! exclamă Perrin, care se apropiase.

Într-adevăr, prin grătarul acesta se zărea lumina unei

lămpi electrice, fixată pe peretele unei încăperi adânci.

Fără să piardă o clipă, Marcel se aplecă și trase grătarul spre el.

— Thylsen a uitat să stingă lumina, spuse Marcel dându-și drumul în deschizătură.

Căzu în picioare la trei metri adâncime, într-o încăpere rotundă, mobilată cu un dulap, de fier, mare, care cuprindea peste o sută de casete, purtând diferite inscripții în limba germană. Erau casetele cu muniție, a căror sosire la Alexandretta, Thylsen o anunțase prin radiotelegrama interceptată de Marcel Dunot.

Regele boxerilor dădu din cap satisfăcut; totul mergea bine.

— Coborâți repede strigă el celor de sus.

Perrin și Amphoux își dădură drumul în cabina misterioasă. După aceea, Marcel Dunot, cățarat pe umerii lui Perrin, închise din nou grilajul, în așa fel ca Thylsen să nu observe nimic, când va reveni în cabină.

— Acum băieți, trebuie să ne ocupăm de casetele astea... Le vom aranja în așa fel încât să lăsăm între ele un loc gol în care să ne ascundem. Ajută-mă, Perrin! Tu, Amphoux, fiindcă nu te ții încă bine pe picioare, vei sta la pândă și ne vei da de veste la cel mai mic zgomot suspect;

Casetele erau grele, dar cei doi francezi erau bine făcuți. În câteva minute ei își făcură o ascunzătoare minunată între peretele din fund și casete. Prin intervalele lăsate înapoi între ele se putea vedea ceea ce se petrecea în cabină.

Deasupra lor, în apartamentul lui Thylsen, continua să domnească liniște deplină. Bătrânul neamț era ocupat probabil cu conducerea cercetărilor. Între timp *Thor* trebuia să-și fi reluat mersul, căci „spionii” auzeau zgomotul monoton al turbinelor. Se scurseră vreo două ceasuri, în sfârșit, se auzi o ușă deschizându-se, apoi pași

grei pe podea... Thylsen se reîntorsese. Aproape imediat grătarul de aramă se ridică, becul electric care lumina camera munițiilor, se stinse și capacul se lăsă la loc.

După câțva timp cei trei prieteni auziră un sforăit greu și monoton: Thylsen adormise.

— Iată-ne în siguranță până mâine dimineață, spuse Marcel Dunot. Peste două sau trei zile vom ajunge la Alexandretta, dacă bineînțeles, vreun crucișător englez sau francez nu-l va opri în drum pe simpaticul nostru *Thor*. Căci am prevenit amiralitatea engleză din Alexandretta prin telegraf.

Și Marcel Dunot îi puse pe tovarășii săi la curent cu „operațiile” lui și le povesti cum l-a adormit pe radiotelegrafist, profitând de acest fapt pentru a se servi de aparatele sale.

— Suntem în ascunzătoarea care conține munițiile destinate spionilor turco-nemți din Alexandretta, urmă el. Cel mai greu va fi să ieșim de aici. După cum v-am spus, Thylsen intenționează să arunce casetele în mare, la intrare în portul Alexandretta de unde scafandrii le vor scoate apoi la suprafață. Trebuie, deci, să ieșim de aici, înainte de a se produce operațiunea aceasta. Ne vom ascunde pe punte și când se va zări uscatul, vom-sări în apă și vom înota până la țărm. Până atunci, să ne luăm toate precauțiunile.

Ceea ce Marcel numea „a lua toate precauțiunile” consta în a desface, cu ajutorul cuțitului său capacul uneia din casetele cu cartușe și a despica pelicula de tinichea care o căptușea pe dinăuntru, pentru a împiedica pulberea să se altereze.

— S-a făcut! spuse el. În cazul când nemții ne vor descoperi și nu vom mai avea altă scăpare, ne vom... arunca în aer, împreună cu ei, firește!

Auzind cuvintele acestea pronunțate cu atâta calm,

Amphoux și Perrin nu-și putură reține o exclamație de groază.

— Dacă vreți, vă puteți culca, dragii mei, le propuse Marcel. Eu voi veghea. Pe urmă mă veți înlocui.

Propunerea fu acceptată. Cei doi francezi se întinseră cum putură și dormiră imediat.

Marcel Dunot se așeză și rămase nemișcat.

Sus, în cabină, Thylsen sforăia de zor.

Dar deodată ușa cabinei se deschise cu zgomot.

— Herr Thylsen! Herr Thylsen! ne urmărește un crucișător! se auzi un glas aspru.

Marcel Dunot tresări. Ca o confirmare a celor auzite, bubuitul îndepărtat al unui tun ajunsese până la urechile sale.

Thylsen avea somnul ușor. Sforăiturile încetară imediat și Marcel îl auzi răcnind:

— Un crucișător englez? E departe?

— La vreo patru mile spre sud-vest. E un *scout* (ecleror) cu trei coșuri. Aleargă cu o viteză de cel puțin treisprezece noduri pe oră și ne orbeștecu proiectoarele sale.

— Ah! dacă l-aș avea în mână pe mizerabilul care a avariat mașinile... Dar în sfârșit! Să stopăm! De altfel n-avem a ne teme de nimic. *Canonic* nu se poate să ne fi recunoscut. Stopează imediat! Voi urca pe pasarelă! Nu vă îngrijorații! Îi vom înșela pe englezi. Pleacă!

— Imediat, Herr Thylsen!

Ușa cabinei se închise. Marcel auzi cum bătrânul pirat se îmbracă în grabă și ieși. Când auzi ușa închizându-se în urma lui, regele boxerilor își deșteptă tovarășii.

— Hei, sculați băieți! Un crucișător englez a recepționat mesajul meu. Radiotelegrafistul neamț s-a ferit desigur, să-i spună lui Thylsen că l-am adormit. Bătrânul pirat își închipuie că va scăpa cu fața curată și de data

aceasta. Dar-suntem și noi aici, nu-i așa? Ah! uitate că mașinile se opresc. Au stopat! Englezii vor fi în curând la bord.

— Ce-i de făcut! Întrebă Perrin.

— În primul rând, să ieșim de aici... Pe urmă... Nu-și termină fraza. Sus, ușa cabinei lui Thylsen se deschise din nou. Doi oameni intrară. Glasul bătrânului neamț se auzi iarăși:

— Ai priceput instrucțiunile mele, Schnerböck?... Un val năprasnic ne-a răpit pe secundă astă-noapte. suntem în drum spre Alexandretta pentru a îmbarca răniți englezi ca să-i ducem unde ni se va da ordin. În rest, voi vorbi eu cu ofițerii englezi...

În ascunzișul lor, Marcel și tovarășii săi, care nu pierdeau niciun cuvânt, fierbeau de nerăbdare. Dar un al treilea individ intră în cabină, după ce bătuse la ușă.

— O barcă engleză abordează, Freiherr! spuse noul sosit.

— Bine... Locotenentul von Flash îi va conduce la mine pe domnii englezi. Îi aștept.

Trecură vreo cinci minute. Se auziră pași în cabină.

— Fiți bine-venit, gentleman! declară în englezește von Thylsen, cu glas amabil. Sunt Fridtjoff Thylsen, industriaș suedez și proprietar al acestui modest yaht pe care am avut plăcerea să-l ofer amiralității engleze pentru transportul răniților din Dardanele și Egipt. Aveți desigur răniți pe bordul crucișătorului dumneavoastră? Deși hula e cam puternică voi da dispozițiile necesare pentru...

— Vă mulțumim, mister Thylsen, îl întrerupse un glas limpede și bine timbrat. N-avem niciun rănit. Venim numai să îndeplinim o misiune de politețe... Fiți bun vă rog și arătați-ne hârtiile de bord!

— Iată-le, gentleman. Sunt vizate de consulul Suediei la Port-Said, și...

— Mulțumesc... Veniți din Samos... și vă îndreptați spre Alexandretta. Da. Foarte bine! Acum, binevoiți, vă rog, să-mi arătați registrul de viteză al vaporului.

— Registrul de viteză? făcu Thylsen cu vocea schimbată.

— Da! Registrul de viteză!

— Voi trimite să-l aducă, răspunse neamțul.

— Foarte bine. În timp ce-l voi examina, oamenii mei vor face percheziție.

— Oh! nu mă tem de nimic, gentleman! afirmă Thylsen. Nu veți găsi la bord decât medicamente și combustibilul necesar pentru a ajunge la Alexandretta...

Marcel Dunot, stând în picioare dedesubtul grătarului de aramă nu pierdea un singur cuvânt din ce se vorbea. Voia să vadă până unde va merge cinismul lui Thylsen.

Trecură câteva minute. Se auzi zgomot de pași, apoi o voce tunătoare - cea a unui subofițer englez, care făcuse percheziție pe *Thor*.

— N-am observat nimic suspect, domnule locotenent... Niciun fel de contrabandă de război... Calele sunt goale... Cisternele cu petrol au nivelul indicat.

— Bine, răspunse ofițerul care se adresă din nou lui Thylsen, în timp ce subordonatul său ieși!

— După cum văd, totul este în ordine, domnule comandant. Asta e spre norocul dumneavoastră, căci trebuie să vă mărturisesc că am primit astă noapte o radiogramă care ne avertiza că urmăriți unul din transporturile noastre...

— Asta e o Infamie! Voi...

— Da, aveți dreptate, deoarece registrul dumneavoastră de bord îmi dovedește că erați la mai mult de cincisprezece mile la apus. E în regulă. Nu-mi rămâne decât să vă mulțumesc, domnule Thylsen și să vă rog să mă scuzați pentru deranjul pe care vi l-am făcut.

— Ah! pentru puțin, domnule, răspuse bătrânul neamț. De altfel, vizita dumneavoastră nu a fost zadarnică: vă semnalez deci, că am zărit aseară, două mari submarine germane, care m-au urmărit timp de două ceasuri... Numai furtuna, mi-a îngăduit să scap de ele...

— Și unde s-a întâmplat asta? Cunoașteți locul exact! întrebă englezul.

— Așteptați! Mi se pare că l-am notat! răspuse Thylsen.

— Ah! exclamă englezul. *What is that!* (Ce este asta?).

Trapa de aramă, începu să se miște și capul lui Marcel Dunot apăru în deschizătură.

— Arestați-l pe acest om, e un neamț! răcnii el în englezește, arătând pe Thylsen.

— Marcel Dunot! urmă bătrânul pirat, sărind înapoi, cu groaza întipărită pe figură.

— Da, Marcel Dunot, asasinule. Și sunt aici pentru a încheia socotelile cu tine! strigă regele boxerilor, sărind din deschizătură.

Dintr-o privire Marcel evaluă situația. La câțiva pași de el văzu un tânăr locotenent din marina engleză și, ceva mai departe pe Thylsen, care răscolea cu febrilitate prin sertarele biroului său, tot îngânând:

— Vă... vă... voi explica... domnule locotenent... E simplu... Țsta-i un marinar... care... fusese pus în lanțuri... Un bandit foarte periculos... l-am închis... în rezerva de medicamente... care se află sub cabina mea, pentru ca să-l pot supraveghea mai bine...

— Vrei să spui magazia cu muniții, îi strigă Marcel Dunot. Căpitane! Colo jos sunt peste o sută de lădițe cu...

— Oh!... *Help me!* (ajutor!) strigă englezul deodată.

Thylsen, văzându-se pierdut, scoase pumnalul din buzunar și se năpusti asupra ofițerului englez, înfigându-i-l

în inimă. Nefericitul se prăbuși și rămase nemișcat.

Lucrurile s-au petrecut atât de repede, încât Marcel n-a avut timp nici să bănuiască planul neamțului.

Dar Marcel nu era omul care să se lase învins de împrejurări. Deși fără arme, el se năpusti asupra asasinului Thylsen, apucând un scaun i-l aruncă peste picioare. Marcel se împiedică și căzu pe covor. Atunci neamțul cu pumnalul picurând încă de sânge, se repezi la el.

— De data asta, ești al meu! scrâșni el.

Un țipăt dublu răsună în încăpere. Un țipăt de furie și un urlat de durere. Cel dintâi scos de Thylsen, al doilea de Perrin.

Acesta, auzind căderea ofițerului englez, ieșise și el din cabina cu muniții și, văzându-l pe Marcel în primejdie, îi alergă în ajutor. Ajunse tocmai la timp ca să-și expună pieptul cuțitului lui Thylsen, care i se înfipse până în prăsele. Perrin se prăbuși la pământ, sângele podidindu-l pe gură.

Cu o săritură de tigru, Marcel Dunot, fu în picioare.

Fără a mai lăsa timp neamțului să se servească a treia oară de arma sa, îi cuprinse mâinile și le, strânse atât de tare încât acestea trosniră cu zgomot.

— Îndurare! gemu bătrânul pirat. Dau o sută de mii de franci dacă...

În loc de răspuns, Marcel Dunot, scos din fire, față de atâta josnicie și lașitate, îl scuipă în obraz și fără să-i dea drumul îl împinse către ușa exterioară a cabinei pe care o deschise cu o puternică izbitură de picior.

Pe punte, la oarecare depărtare, aștepta pichetul de marinari englezi, care însoțea pe ofițer.

— Ajutor! le strigă Marcel. Căpitanul vostru, a fost ucis de acest bandit bătrân.

Cei patru englezi ezitară o clipă. Marcel pricepu motivul; din cauza îmbrăcămintei sale ei îl luau drept unul

din fochiştii vasului.

— Vaporul acesta este german! spuse el. Şi eu sunt francez... Grăbiţi-vă, sunt nişte piraţi blestemaţi!

Tonul cu care fuseseră pronunţate aceste cuvinte îi convinse pe marinarii britanici. Ei se îndreptară spre cabină şi intrară înăuntru. Unul din ei ieşi imediat afară şi scoţând un pistol mare, îndreptă ţeava spre cer şi apăsă pe trăgaci; o flăcăruie roşie ţâşni pierzându-se în aer.

— Astfel atenţionăm crucişătorul să ne vină în ajutor, îi explică lui Marcel Dunot, care se imobilizase lângă uşa cabinei. O scânteie violentă ţâşni de la prora micului crucişător, ale cărui coşuri se profilau la orizont. Un snop de lumină violetă, orbitoare, mătură marea' scuturată de hulă şi se fixă pe *Thor*.

— Dau cinci sute de mii de franci dacă-mi daţi drumul! imploră Thylsen cu vocea tremurândă. Pradă unei furii de nedescris Marcel îi repezi o palmă de se cutremură vasul.

Ameţit, neamţul rămase nemişcat. Regele boxerilor se folosi de această împrejurare şi-i legă picioarele şi mâinile cu o panglică pe care o găsi la îndemână.

În timpul acesta, în cabina lui Thylsen marinarii englezi se adunaseră în jurul celor două victime.

Ofiţerul murise. Perrin, la căpătâiul căruia veghea Amphoux, era în agonie.

Câţiva marinari englezi din barca care-l adusese pe ofiţer, urcară pe punte.

— Supravegheaţi-l pe individul acesta, de care răspundeţi cu capetele voastre, le spuse Marcel, arătând spre Thylsen, care se zvârcolea. E un neamţ, căpitanul acestui vapor şi e cel care a asasinat pe ofiţerul vostru.

Doi marinari se apropiară îndată de Thylsen, iar Marcel Dunot se repezi în cabină.

Perrin horcăia.

Regele boxerilor se apropie de el și-i apucă mâna.

— Eu sunt, Perrin! Nu mă mai recunoști? Întrebă Marcel încercând să-și învingă emoția.

Ochii nefericitului Perrin avură o lucire de bucurie. Buzele lui se mișcară de abia perceptibil.

— Da, murmură el. Adio, Dunot... Mi-ai salvat viața de mai multe ori... sunt mulțumit... că m-am achitat...

— Dar nu vei muri, scumpule! Am mai văzut cazuri din astea... caută el să-l liniștească.

Dar în inima lui bietul băiat plângea. Vedea bine că bunul său prieten își trăia ultimele clipe.

— Perrin!

— Franța...

Asta a fost tot. Buzele muribundului rămaseră întredeschise, nemișcate.

— A murit, sărmanul! murmură Amphoux, cu glas tremurător.

Marcel Dunot nu răspunse. O lacrimă pică din ochiul său albastru și se prelinse pe obrazul-i ars de soare.

— N-a murit în Franța, dar a murit ca un bun francez, îl vom răzbuna, Amphoux!

— Da! răspunse marsiliezul, cu ochii pierduți în depărtări.

De pe puntea yachtului-pirat, se auziră pași. Era o companie de marinari englezi care venise în grabă de pe crucișător. Lăsând cadavrul lui Perrin în paza lui Amphoux, Marcel Dunot ieși din cabina lui Thylsen și se îndreptă spre ofițerul care comanda detașamentul, îi povesti în grabă ceea ce se întâmplase. Orice lămurire era zadarnică, cu atât mai mult cu cât magazia cu muniții dovedea adevărul spuselor sale.

Thor fu considerat pe loc drept captură. Marinarii nemți nu opuseră nicio rezistență... După ce au fost percheziționați și legați: ei fură transportați la bordul

crucișătorului englez și închiși în cale, în timp ce un echipaj britanic îl înlocuia la bordul yachtului-spion.

Marcel Dunot și Amphoux, în aceeași barcă care-l transporta pe Thylsen, fură și ei conduși la bordul crucișătorului și aduși în fața comandantului.

După ce se făcură prezentările, Marcel povesti tot ce știa despre Thylsen și *Thor*. La rândul său, Amphoux își povesti suferințele îndurate.

— E limpede, spuse ofițerul englez. Ceea ce mi-ați istorisit dumneavoastră, aruncă lumină asupra multor evenimente. Nu ne-am putut explica unele torpilări și nici n-am putut înțelege cum submarinele germane izbuteau să se aprovizioneze cu benzină cu toată supravegherea flotei aliate. Acum am găsit explicația: *Thor*! Și când te gândești că Thylsen a fost decorat de guvernul englez pentru filantropia sa.

Când vom sosi în Alexandretta el va fi tradus în fața curții marțiale, interogat și judecat.

Acum voi dispune să ți se dea o cabină, dumitale și prietenului dumitale. Vă veți odihni și după aceea îmi veți înainta un raport despre tot ce știți cu privire la *Thor*... Mai aveți vreo dorință?

— Da, domnule comandant! Prietenul meu Perrin, care a fost ucis de Thylsen, a rămas la bordul lui *Thor*: aș dori să asist la funeraliile sale.

— E foarte firesc ceea ce ceri. Domnul Perrin va fi coborât în apă mâine dimineață, o dată cu locotenentul Everett. Li se vor da aceleași onoruri.

Marcel Dunot se înclină. Comandantul crucișătorului apăsă pe butonul unei sonerii. Un valet apăru imediat. La ordinul ofițerului îi conduse pe Marcel și Amphoux într-o cabină confortabilă, unde cei doi prieteni se culcară.

Cam pe la șapte dimineața, un subofițer bătu la ușa camerei lor.

— Comandantul vă transmite, domnilor, spuse el, că funerariile prietenului dumneavoastră vor avea loc în curând. Și iată hainele pe care comandantul mi-a ordonat să vi le aduc.

Acestea erau uniforme de *midshipmen* (aspirant). Subofițerul se retrase, după ce le așează pe un divan.

Mișcați de atenția căpitanului, cei doi prieteni se îmbrăcară și ieșiră pe punte.

Cu toată vitejia sa, sărmanul Amphoux era sleit de puteri. Acum după ce trecuse primejdia, resimțea efectele suferințelor și privațiunilor îndurate. După ce făcu câțiva pași, Marcel trebui să-l susțină ca să poată continua drumul.

Era o frumoasă dimineață de iarnă. Crucişătorul, urmat la distanță mică de *Thor*, naviga cu viteză redusă. Pavilioanele celor două vase erau coborâte la jumătate, în semn de doliu.

În partea din spate a crucişătorului, Marcel și Amphoux zăriră o companie de pușcași marini cu arma la umăr. În fața lor, comandantul vasului de război, înconjurat de Ofițeri în mare ținută, stătea nemișcat în fața celor două sicrie acoperite unul cu drapelul englezesc celălalt cu drapelul franțuzesc.

Marcel și prietenul său, cu capetele aplecate, se așezară lângă sicrie.

Se auzi un ordin scurt. Armele marinarilor prezenți se descărcară în același timp și mașinile crucişătorului stopară.

În tăcerea care domnea se auzi cum cele două sicrie lunecau pe scândura săpunită și se scufundară în apa liniștită a mării.

Ceremonia era terminată.

Învins de slăbiciune și emoție. Amphoux se prăbuși. Marinarii îl ajutară pe Marcel să-l transporte în infirmerie.

— Nu-i nimic grav, declară medicul crucișătorului după ce-l examinează pe sărmanul marseiez. E o stare de epuizare. Câteva luni de odihnă și alimentație bună îl vor repune pe picioare.

Cu inima întristată Marcel se reîntoarce în cabină și-și petrecu restul zilei întocmind raportul asupra lui *Thor*, pe care i-l ceruse comandantul englez.

A doua zi spre seară, crucișătorul, urmat de yachtul-spion, străbătu canalul din portul Alexandretta și lăsa ancorele.

Amphoux fu transportat imediat la spital iar Thylsen la închisoare, sub pază severă.

După ce petrecu noaptea la bordul crucișătorului Marcel se duse a doua zi la consulatul francez ca să-și anunțe sosirea și să ceară să fie repatriat cât mai curând posibil pentru a-și relua locul pe front.

Consulul, după ce-l felicită și-i înmână o sumă de bani ca să-și cumpere haine civile, îl anunță că-i va face rost să plece în Franța cu cel dintâi pachet, care trebuie să treacă peste trei zile.

După aceea, Marcel se duse la spital să-l vadă pe Amphoux și, pe la orele 6 seara, neavând ceva mai bun de făcut, se hotărî să viziteze orașul, ca să-și mai alunge melancolia. Căci moartea lui Perrin îl îndurerase mult.

Bucuria de a revedea Franța și a-și relua locul pe front era întunecată de ideea că-l lăsa pe Amphoux bolnav și că trebuia să părăsească, pentru moment, urmărirea lui Mac Farlan, de care, de altfel, se ocupau acum autoritățile engleze.

La ora 7 seara, Marcel se afla în tramvaiul de Ramleh, când un arab, care se afla lângă el, fu întâmpinat de unul din compatrioții săi care urcase atunci:

— *Salam*, Nedief! Te credeam la airo! Marcel tresări. Nedief! în radiotelegrama pe care o dictase Thylsen în

urmă cu două zile telegrafistului de pe *Thor* se spunea printre altele: „Mac Farlan să fie gata de lucru și să fie preveniți Nedief și Calutrakis”.

Să fie oare Nedief, acesta, același Nedief despre care pomenise Thylsen?

Marcel Dunot ținea să se încredințeze.

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

SAIW-TJALEM

I

Un horcăit aspru mă trezi din somn. Să fi fost numai horcăitul unui bărbat sau femeie din somn? În cortul de iarnă, închis peste tot, era un aer greu.

Aici zăceau, înghesuiți, opt oameni și cinci câini – nu mai întrebați cum. Închipuiți-vă treisprezece făpturi culcate la întâmplare, așa că în toate părțile dădeai de mâini, de picioare, de labe, amestecate la un loc – de-ți venea să crezi cănici stăpânii lor nu le-ar mai putea descurca.

În mijlocul cortului, durat din piei de ren, mocneau rămășițele unui foc uriaș, răspândind un nor de fum usturător, căci deschizătura de sus, care ținea loc de coș, era astupată. Stăteam cu capul culcat pe șoldul maicii Sniera, ceea ce pe limba laponă înseamnă „Șoarece”, și, Doamne, tare mai mirosea a Untură de pește. Piciorul meu cel drept, era pe pieptul unchiașului Zette, adică „Săgeată”, iar piciorul stâng sluja de pernă unui câine. Tata Pent (pe românește: Binecuvântatul) își deschiasse șuba, ca să-și cuibărească odoru-i pe burta mea, încât coada câinelui ce-și făcuse saltea din pieptul lui Pent, îmi gâdila prietenos nasul. Pe lângă aceste neplăceri, mai era și o Căldură nespusă, din pricina îmbrăcămintei mele din piei și blană precum și aerul strașnic parfumat de

sudoarea și răsuflarea a treisprezece suflete. Mai puneți la socoteală și micuțele vietăți drăgălașe și săltărețe care mișunau în blana câinilor și își fac trambulină și din pielea oamenilor și despre care eschimoșii noștri au făcut un cântec vesel, care începe cu vorbele: „Ghici ce mișcă, ghici ce pișcă”; mai țineți seama și de orchestra de sforăituri, unde ca trombonul, altele ca piculina, de care răsuna cortul, și nu vă veți mira deloc că mi-am întrerupt pentru o clipă plăcerile somnului.

Dar nu fusese, cum crezusem, un horcăit, care m-a deșteptat. Nu, căci acum, treaz, am auzit a doua oară acel horcăit, acea mormăială răgușită. Venea de afară, nu prea departe de cort. Apoi răsună o împușcătură și cineva strigă: *Attia, tassne le tarfok*, adică: „*Tată, ursul!*”

Într-o clipă toate cele cincizeci și două de picioare, mâini și labe, au prins a se mișca. Ele, care păreau atât de încâlcite, într-o clipă s-au descurcat. Cei opt oameni strigau și zbierau; cei cinci câini lătrau. Focul l-au călcat și stins de tot. Fiecare își căuta armele, înhăța pe-ale altora. Nu trecu un minut și eram afară, alergând spre locul de unde Neete, fiul bătrânului Pent, striga ajutor. El și cu Kakke Keira, erau de strajă. Venea alergând înaintea noastră, strigând din răspuțeri:

— Tarfoc, tarfoc le mezam, ursul, ursul, mi-a luat un vițel de ren.

— Unde-i? făcu bătrânul.

— Tous, tous, cvouto pluwai... Colo, colo în mlaștină!

— Luați-vă schiurile, porunci tata Pent; puștile, cuțitele și sulițele. Luați și funii. Noi pornim după el.

Schiurile erau rezemate de Cort. Ni le-am prins de picioare cu curelele și am pornit lunecând pe zăpadă spre mlaștina din câmpie, nu prea departe de locuința laponilor. Kakke Keira a rămas cu bătrâna și cu cele trei fete. Noi

eram cinci; Pent, unchiul Zette, Neette, eu și un servitor, Anda (Andrei).

O fi fost unul după miezul nopții, dar vedeam bine căci pe cer era o auroră boreală așa de măreață, așa de minunată, cum nu mai văzusem până atunci. Nu era obișnuita lumină, slabă, care acum se lățește lin, acum Scade, cu un joc, domol de luciri; nici acel fenomen liniștit și mare ce admiram adesea pe bolta cerului nordic, ci o azvârlire neîntreruptă și năprasnică de culori ce ținteau să contopească parcă nemărginirea. Un val-vârtej din mii și mii de roți ce se fugăresc, din ce în ce mai mari, lupte înteleșite, goane, încăierări de tot felul de vâlvori și lumini, de culori și nuanțe. O priveliște care m-ar fi covârșit într-adevăr cu puterea ei, dacă nu m-aș fi aflat în Vâltoarea pătimașă a vânătorii. Urmele ursului se cunoșteau bine pe zăpada groasă. Peste puțin îl zărirăm departe, ca Un punct negru, fugind pe fașa albă a mlaștinei înghețate. Dar, era, desigur, o jivină puternică, dacă era în stare să alerge atât de repede, deși târa cu sine în bot vițelul de ren. Dar nu ne prea înspăimântam. Ursul laponez e mai puțin temut chiar decât lupul. Nu-i atât de fioros ca, de pildă, Grizzly, ursul cenușiu american; se dă la om numai când e prea flămând, iar laponii erau toți foarte dibaci alergători pe zăpadă. Zburau cu schiurile pe mlaștină, ca un tren accelerat; dar lui Pent i se părea că tot nu-i destul de iute.

— Mai repede, striga, el, altfel ajunge la deal și se ascunde în stânci. Acolo anevoie îl mai putem urmări.

Ne avântăm mai grăbiți, dar parcă ursul auzise vorbele șefului. Făcu, deodată, la stânga. Dobitocul prinsese de veste că-l urmărim și tropăia acum drept spre colina de la poalele Fiellului, cu brazi negri, acoperiți cu zăpadă.

Încercăm a tăia drumul fugarului. Fără folos! N-apucaserăm a ajunge până la deal și ursul ne pieri din

ochi.

— Aici e urma, făcu unchiul Zette; ne duce spre locul cel mai rău. Lepădați schiurile! Aici nu mai folosesc!

Am luat în spate schiurile și am început să suim dealul. Zăpada, groasă de mai multe palme, urcușul anevoios. Ne dădeam toată silința, de ne făcusem numai o apă din pricina hainelor grele; dar tot înaintam încet. În sfârșit am ajuns sus pe podiș și am găsit numaidecât urmele ursului, dar el ne întrecuse cu mult.

Acolo, locul era plin de hârtoape lungi și înguste, încât eram siliți să facem când la dreapta, când la stânga, când îndărăt, printre crăpături de stânci ascuțite, pe jumătate acoperite cu zăpadă. Ursul simțea o plăcere deosebită să ne plimbe. Pe lângă asta, trebuia să fim mereu cu luare aminte, deoarece în orice clipă puteam da peste el, după vreo stâncă. În sfârșit, am ajuns pe un dâmbuleț, unde fiara făcuse un scurt popas. Aveam a face cu un urs șiret; se hotărâse a se opri, în locul ăsta înalt, fiindcă de aici putea să vadă apropierea noastră și fu așa de prevăzător că luă în pripă, pentru orice împrejurare o gustare. A stat cel mult zece minute; dar i-a fost destul să dea aproape gata vițelul.

— Vuolke... Vai! strigă tata Pent. Aceste Partne rahakaze, a lăsat numai pielea și picioarele. Hautesn somon kalkap laponet... O să-l fac harcea-parcea. Clătină amenințător sulita deasupra capului și o luă din nou pe urma ursului; ducea, pe un drum prăpăstios, spre creasta Fiellului.

Zăpada, groasă, ne stânjenea grozav; alunecam îndărăt aproape la fiecare pas. Ne-a trebuit multă vreme până s-ajungem sus în pădure. Noroc că brazii erau rari și numai câteva stânci împrăștiate printre trunchiuri, așa că urmele se vedeau bine.

Înaintam mereu, tăcuți, unul după altul. Deodată,

când să trecem într-un luminiș, Pent, care mergea înainte, s-a oprit în dosul unui copac.

— Ce stai? întrebă tare unchiul Zette.

Eu eram în spatele lui Pent, și, ca și dânsul, văzusem un om care venea repede printre copaci în stânga noastră. Auzind însă glasul unchiașului, el fugise îndărăt, în desișul pădurii.

— Cine să fi fost oare? am întrebat eu șoptit.

— Nu l-am recunoscut, domnule răspunse bătrânul. Ce poate căuta un om în vremea asta aici?

— Știu că locuiești singur în partea asta a locului.

— Da. Să fie vreunul care pribegește și-și caută pe-aici un loc potrivit?

— Nu cred. Ne-ar fi dat bună ziua. Or el s-a furișat. N-are gând bun.

— Crezi cu tot dinadinsul, domnule?

— Da!

— Atunci să-l urmărim.

A rostit aceste cuvinte grăbit și îngrijorat. La început nu mi-am dat seama, de aceea l-am întrebat:

— Crezi că e vreun ucigaș de reni?

— Nu, o fi altceva. Weliam (frate). Vreau să știu cine e. Trebuie să mă iau după el. Între timp urmăriți ursul.

— Nu merge singur! zise fiul său Neete.

— Ce știi tu, puștiule! Porniți! Nu am nevoie de nimeni.

A spus vorbele astea atât de poruncitor, încât l-am ascultat fără să crâcnim.

— Firește, nu era lucru neprimejdios să ai a face în pădure pe așa zăpadă cu un străin care dădea de bănuț prin purtarea lui. Dar, pesemne, Pent, avea o pricină foarte temeinică de voia să rămână singur, tocmai unde ar fi fost atâta nevoie de iscusința lui.

L-am lăsat în voia lui și am pornit pe urmele ursului

mai departe. Silința noastră avea să fie curând răsplătită. Urma ne-a dus repede la un loc acoperit numai cu dărâmături de stânci și bolovani. Aici se ascunsese fiara, căci, dându-i ocol, n-am mai dat nicăieri de urme.

Până aici căinii stătuseră lângă noi, fiecare legat de stăpânul său. Acum, după ce înconjurărm locul, le-am dat drurul. Năvăliră, printre pietre. Odată cu lătratul lor răsunător deosebirăm un mormăit înăbușit și nemulțumit. Câtva timp zgomotul încetă, se înteți de cealaltă parte. Câinele laponilor apucă lupul de beregată, dimpotrivă e foarte prudent când e vorba de urs; îl scoase din bârlog fără să se bage în primejdie; așa că, nici de data asta fiara nu răni vreun câine. Auzirăm însă o descărcătură de pușcă și imediat încă una. Căinii începură să latre a izbândă și am ghicit că ursul a fost doborât.

— Neete, l-ai dat gata? strigă Anda, care stătea la dreapta mea.

— Mije lepe vinzam - l-am biruit, răspunse dinspre cealaltă parte a luminișului cel întrebant... Vizedake le trafok - am ucis ursul - veniți aici!

Am alergat cu toții. Ursul zăcea la pământ. Flăcăiandrul Neete îl lăsase să se apropie până la doi pași, îi vârâse apoi cele două țevi ale puștii în gura căscată și o descărcase de două ori.

— Știa că mi-a mâncat vițelul, zise el vesel, de aceea a venit drept la mine ca să-l omor eu.

La laponi fiecare membru al familiei are vitele sale în turmă, cu semne deosebite. La naștere, tatăl dăruiește copilului un ren; la botez altul; când i se ivește cel dintâi dinte, cel care îl descoperă îi dăruiește al treilea ren. Și slugilor, pe lângă leafă, le dăruiesc reni. De aceea un argat care se însoară cu o slujnică încropește lesne o turmă și-s gospodari. La ei nu-i sărăcie, decât doar dacă își pierde Cumva turma de boală ori de vreun, ger fără zăpadă. Din

această din urmă pricină renii, nu pot scoate mușchiul de sub gheață și, cum asta-i singura lor hrană de iarnă, ei pier de foame.

— Zotn le enal - e urs, nu ursoaică, făcu unchiul, jupuiți-i blana și tăiați-l bucăți, să-l putem duce mai lesne.

— Rupwaha mijijt, katje, mije vattepe - al vostru e trupul, labele le dăm...

Se opri în mijlocul Vorbei. Fiind eu de față, a crezut de cuviință să nu isprăvească. Am înțeles. Laponii cei mai mulți, sunt creștiniți; dar ei au încă multe eresuri din vremea păgânității lor, la care țin cu multă îndărătnicie, dar nu le place de loc să afle și străinii. Poate că labele le jertfesc lui Thiermes, unul dintre vechii lor zei, al cărui chip e cioplit dintr-un buștean. Mulți laponi îl au într-o pădurice tăinuită, ca lucru sfânt. Au tăiat labele și le-au legat separat.

— Vedeți ce slăbuți ajung la vremea asta, zise Neete, fiul lui Pent. Ursul ăsta a fost ascuns în pământ și l-a tulburat cineva din somnul de iarnă. Tocmai își căuta alt adăpost și-l răzbise foamea, sărmanul. Venise așa de tiptil încât abia l-am auzit când a mormăit, pentru cea din urmă dată. Ducă-i-se sufletul să se plimbe pe veci ca stafie în codrul pustiu!

Am luat cu noi bucățile mari ale fiarei, lungă de vreo șase picioare și am plecat îndărăt. Când am ajuns la locul unde tata Pent se despărțise de noi, m-am oprit.

— Nu s-a întors, am zis eu. Oare n-ar fi bine să vedem ce-i cu el?

— Nu se cuvine, zise unchiul Zette.

El e stăpânul și-a poruncit să nu meargă nimeni cu el. Trebuie ascultat.

— Și dacă i s-a întâmplat o nenorocire!

— Nu cred, cunoaște fiecare palmă de loc, fiecare copac din pădure și fiecăre fiară ce trăiește aici. Putem fi cu

totul liniștiți. Se va fi întors acasă.

— Mă-ndoiesc. El ca vânător, ar fi venit să ne ajute să ucidem ursul.

— Dar eram destui. Putem merge liniștiți mai departe!

Am ieșit din pădure, am coborât dealul stâncos și, ajungând în câmpia mlăștinoasă, ne-am putut pune iar schiurile pentru' a înainta mai repede. Aurora boreală se stingea când am ajuns la cort.

Scheletul cortului era format din prăjini înfipite roată în pământ și aplecate în așa fel să se împreune toate sus. Era acoperit cu două rânduri de piei de reni, tata Pent fiind dintre cei mai bogați laponi de pe acele meleaguri. Sus se lăsase o gaură să iasă fumul; peste noapte însă o astupau, să nu vină frigul. Îmbrăcămintea asta de piele înconjura cortul și se întindea și în jur, pe pământ, așa că între cele două rânduri de piei se crea un fel de loc de păstrare, unde țineau felurite provizii. Acum iarna, cortul era acoperit cu un strat gros de zăpadă, ce nu lăsa frigul să pătrundă. În mijlocul locuinței era cum spuneam, vatra focului, deasupra căreia atârna o căldare de aramă legată cu un lanț, de una din prăjini. Jur-împrejur, așternut fân, acoperit cu piei tăbăcite moi, slujind drept culcuș și lavițe de odihnă familiei și... câinilor. Vasele bucătăriei erau aninate de pereții înclinați. Sus, aproape de deschizătura pentru fum, atârnau șunci de reni și stomacuri de ren, în care se păstrau brânză ori lapte înghețat, sau sânge de ren, socotit leac pentru toate bolile.

Când am ajuns, ne întâmpină cu bucurie Kakke Keira, gândind la șuncile de urs, mâncare aleasă la laponi. La strigătul lui ieșiră și femeile.

— Cussne le attje? - unde-i tata? întrebă mama Snjera, după ce aruncă o privire spre noi și văzu că lipsește.

— N-a sosit încă? zise cu mirare unchiul Zet-te.

— Nu, etnatiam... Nu unchișorule.

— Unde a rămas?

— În pădure.

— În pădure? Îngropat în zăpadă? Dacă se dă la el un urs, un lup, ori vreun duh rău? De ce a rămas în pădure?

— A văzut un om și s-a luat după dânsul. Era un străin, care se ascundea de noi.

— Tije lepet takkam ierpmetipme, rău și fără cap ați făcut. Poate străinul e un omorător de reni. O fi înarmat strașnic. De ce l-ați lăsat singur pe tata?

— Zotn le travam nau... Dânsul a poruncit.

— În cazul acesta a trebuit să vă supuneți! făcu dânsa mai liniștită. Porunca lui trebuie ascultată; știe el ce face...

Tata Pent era capul de familie desăvârșit, dominând absolut. Toți îl ascultau orbește. Când li s-a spus că a vrut să fie singur femeile au început să se îndeletnicească cu îngrijirea vânatului ce-l adusesem... labele pieriseră fără să știu unde: Măruntaiele le-au aruncat în căldare să le fiarbă și să le mănânce pe dată, iar carnea au atârnat-o la frig.

Oamenii și câinii se așezară iarăși prietenește împreună la foc; le pierise somnul. Când iată auzirăm la intrarea cortului un urlet și pielea care ținea' loc de ușă se ridică.

— Eepe! Vulpe! strigă mama Snjera speriată.

Așa-l chema pe câinele cel mai drag bătrânului și care plecase cu el în pădure. Intrase pe sub pielea ușii târându-se și se opri cu coada între picioare, urlând plângător.

— Eepe, cusne le attja?... Eepe, unde-i tata? întrebă unchiul sărind repede de pe așternut.

Câinele pricepu că l-a înțeles. Sări scheunând la această întrebare și plecă spre ușă...

— Cere ajutor, am zis, luându-mi pușca. Lui stăpânu-său i s-a întâmplat o nenorocire. Să plecăm după câine.

— Ori s-o fi grăbit să vină acasă înaintea lui attie, făcu Kake Keira, argatul pe care îl înlocuise alt argat la strajă.

— Nu se poartă ca un câine care cere ajutor.

Am ieșit în fața ușii și l-am strigat din răsputeri pe bătrân. Era o noapte luminoasă, de nord. Din pricina gerului strigătul răsună departe, dar cu oricâtă încordare am ascultat, n-am auzit niciun răspuns.

— Domnule, ai dreptate, făcu unchiul; i s-a întâmplat ceva. Luați-vă schiurile și armele și să ne ținem după câine.

— Nu-i destul, am zis, luați și curele, funii și prăjini, Poate a căzut într-o prăpastie.

Femeile se văicăreau și se boceau în vreme ce noi ne luarăm tot ce trebuia. Am încălțat schiurile și-am pornit pe urmele câinelui, legat cu o curea ținută de unchiul ce mergea în fruntea noastră. O luarăm în partea opusă celui pe care venisem. Când goneam ursul, muntele ne venea în stânga, acum în dreapta. O câmpie acoperită cu zăpadă groasă se întindea, la poalele muntelui. Câinele alerga în salturi mari de-a lungul ei. Fără schiuri nu ne-am fi putut ține după el. Am mers așa vreo patru mile engleze, apoi câinele o cârmi la dreapta și se întoarse spre o înălțime care n-avea urcuș greu, așa că nu fu nevoie să lepădăm schiurile. Mergeam aproape tot așa de iute ca pe șes și ajunserăm la un podiș despădurit, care de partea cealaltă cobora în pantă nespus de înclinată.

— Ipmel! strigă unchiul înspăimântat.

— Zotn vatsa Zalaiegnai... Dumnezeuule! a apucat peste ghețurile crăpate! Orrop vahroc... Să fim cu luare aminte.

Strânse cureaua, doar îl va determina pe câine să

meargă mai încet și încerca drumul cu sulița, la fiecare pas.

— Locul ăsta e primejdios, domnule, mergem pe deasupra Eutaimonului (iadului), unde locuiesc duhurile. Fiecare își are prăpastia sa, acoperită cu zăpadă, ca să-i înșele pe bieții laponi. Trece cineva pe acolo, cade la lad, dacă Zaivaolmak (duhul păzitor) nu-i întinde mâna să-l ajute. Uneori vine și un înger sfânt de-l scoate afară.

În mintea laponilor se amestecă icoanele păgâne, cu cele creștine. La urma urmei, lor le e totuna dacă le vine în ajutor un înger ori un zeu păgân. Poate cred că unul și altul sunt la fel de puternici.

Înaintăm încet și, într-adevăr, pe acest podiș am dat de spărturi acoperite cu o pojghiță de gheață, care putea ține un câine, dar nu un om. Cunoșteam locurile primejdioase după culoarea învelișului subțire de gheață și peste ele săltam proptindu-ne în lănci.

Pe urmă o luăm la vale. Aici trebuia să înțepenim bine lăncile, ca să nu dăm de primejdie. Spărturile deveniseră mai dese decât înainte; câinele trăgea din răsputeri cureaua și la o opinteală, chiar a rupt-o năpustindu-se la vale. Nu departe se opri și începu a urla prelung.

— Acolo e! strigă Zette. Numai să fi ajuns la vreme!

Alergăm într-un suflet și iată-ne în fața unei prăpastii adânci și înguste; în acoperământul ei de zăpadă înghețată era o spărtură rotundă, ca o copcă.

Câinele dădu la o parte zăpada să lărgească copca, dar se și ferea să nu cadă. O urmă de schi se vedea dinspre dreapta până aici; dar atât.

Neete, fiu-său, se culcă la pământ și strigă:

— Attjo, totn lep tanne? - Tată ești acolo? Niciun răspuns; dar câinele nu-și afla locul, se opintea mereu, gata parcă să se arunce în hău, însă frica îl oprea.

— E acolo jos, le-am zis eu. Să lăsăm vorba. Nu e vreme de pierdut. Dați funiile, unul trebuie să coboare.

— Cobor eu, zise Neete. Sunt cel mai ușor. Dumneata, domnule, ești cel mai mare și mai voinic dintre noi toții, o să ții cureaua.

— Bine! Legați toate lăncile împreună și așezați curmeziș peste spărtură, să ne slujească de reazim. Dar repede.

Peste o clipă tânărul plutea în spărtură, unde trebuia să fie un frig grozav.

Nu ajunse departe și dădu semn.

— Mon lep zot. L-am găsit! strigă. Mai lăsați o funie.

Funiile erau subțiri, dar împletite din curele de ren.

Nu se rupeau cu una cu două, Puteai să le încredințezi unui om cât de greu. Ținându-l pe fiu, mai slobozirăm altă funie cu care să-l lege pe bătrân. A lucrat repede și i-am scos pe amândoi.

Tata Pent căzu țeapăn pe zăpadă.

— E mort, strigă văitându-se Neete. Duhurile rele i-au luat viața.

L-am cercetat pe lapon. Am constatat că inima îi bătea și picioarele îi erau țepene. Am încercat să-l liniștesc:

— Zotn ela. Trăiește! E numai leșinat. Cum l-ai găsit stând în prăpastie? Pesemne că nu e adâncă?

— Vai, domnule, e foarte adâncă, dar e îngustă, așa că sulița i s-a oprit și s-a ținut de ea.

— Wekkes, auto. Ce minune!

— Da, sfântul lezots (Iisus) la păzit. Dar nu s-ar putea să moară, din asta?

— Doar dacă s-a lovit cu capul de gheață! Hainele îi sunt groase, dar e amorțit de ger. Pesemne, a stat mult în prăpastie. Bănuiesc că e lovit, căci din leșin se trezea el acolo de mult. Luați sulițele și faceți o targă. Să-l ducem la

cort. Unul să fugă după sania cu reni, să-l vedem mai repede acasă.

— Plec eu, făcu credinciosul Kakke Keira. Alerg iute, ca să nu-mi fie frig, și vă las blana, altfel nu pot fugi destul de repede.

Aruncă blana, își luă sulița și o luă la goană îndărăt cu schiurile pe drumul pe care venisem. Cu ajutorul sulițelor, prăjinilor, funiilor și a blănii am înjghebat o targă destul de bună. L-am legat pe bătrân bine și, la drum. Ne venea mereu, dar nu era puțin lucru să treci cu povară peste copci; Trebuia multă băgare de seamă și asta însemna timp. Când am ajuns în vale, iată și sania, Kakke Keira luase blana lui Anda.

L-am legat pe bătrânul leșinat în sanie și-am pornit în goana mare spre cort. Bineînțeles că sania trasă de reni iuți ca vântul și mânați de unchiul Zette ajunse înaintea noastră. Cum am sosit, ne-am scos schiurile și am intrat în cort. L-am găsit pe tata Pent întins lângă foc și tot în Nesimțire. Cu toate acestea, mama Sniera și fetele, tot bocind și văicărindu-se, se căzneau de zor să-i bage cu de-a sila în gura căscată sloiuri mari de sânge de ren înghețat.

— Vreți să-l omorâți, le-am strigat eu.

— Sângele e bun la orice, domnule, îmi răspunde baba.

— Lui îi strică. Scoteți-l din gură și desface-ți-i hainele. Am eu un leac mai bun!

În sacul meu de medicamente îmi rămăsese doar niște tinctură de sunătoare. Bună pentru rănille provocate în cădere, dacă nu era ceva atins înăuntru. I-am desfăcut hainele, să poată respira mai lesne și, fiindcă nu avea la îndemână amoniac ori spirt de naft sau ceva asemănător, le-am cerut tabac. Toți se minunară: cum o să tragă mortul tabac! Cu toate astea bărbați și femei se grăbiră

să-mi întindă fiecare câte-o tabacheră făcută din piele de ren. Laponilor le place tabacul, aproape cât și rachiul, dar fiindcă de acesta din urmă duc lipsă, fumează tutun și trag tabac cu atât mai mult. Așa că era destul în cort.

I-am pus amețitului puțin tabac în acel loc al feței pe care laponii îl numesc niuonne – nas. Și, într-adevăr, n-am așteptat mult efectul: fruntea îngustă și ascuțită se încreți, ochii închiși începură să tremure, gura se căscă e drept, încet, dar cât se poate de mult. Obrajii, unși de catran împotriva frigului și insectelor, se întinseră și deodată se produse cunoscuta explozie, pentru care toate limbile lumii au unul și același sunet: – hap... ciu!

— Actnan... cu sănătate! strigară toți, nebuni de bucurie.

Vraja se sfârâmase: se sfârșise, a deschis ochii, s-a uitat uimit împrejur și a zis cu glas răgușit:

— Muaji, vattopte malep... Dați-mi sânge!

Mama Sniera mă privi întrebătoare. Am dat din cap a încuviințare: da, căci nu mă lăsa inima să nu împlinesc dorința unui om abia Scăpat de la moarte. Dar pentru că în stomacul de ren ce-l aveau început li se părea că nu era destul, aduseră și începură altul. Sparseră bolovanul de sânge și mama și cele trei fete s-au repezit să-l îndoape, că trebuia să înghiță de cinci ori până să poată răsufla o dată.

Bolnavul înghiți cât ai clipi, bulgăr după bulgăr de sânge înghețat și era atât de lacom de leacul mântuitor de moarte, încât mă prinse groaza și în cele din urmă l-am oprit. Îndată ce nu se mai îndeletnici cu înghițitul, duse mâna la cap și se văită: Montep pluocatest, mon lep havetetovum! mă doare, sunt rănit.

L-am cercetat unde a arătat cu mâna; sub gluga de blană, o umflătură destul de mare. Se lovise.

— Tunii mon kalkap vecchetet! O să te ajut! l-am

mângâiat eu luând tinctura.

— Tote lep pesker?

— Ești doctor? mă întrebă el.

— Da, i-am răspuns, ca să aibă încredere.

— Ce ai acolo?

— O doctorie, care să-ți liniștească durerea.

— E bună la gust?

— N-o vei bea. O să te ung cu ea la cap.

— Dă-mi-o s-o miros.

Fără să stau pe gânduri i-am apropiat sticla deschisă de nas. Mirosi spirtul cu lăcomie și zise cu fața înveselită:

— Dă-mi mai bine, domnule, doctoria asta s-o beau. O să mă vindece mai curând decât dacă mă ungi cu ea pe cap.

M-am opus. Am cerut o cârpă dintr-o haină de vară, am muiat-o și i-am legat umflătura. Fiindcă trebuia peste scurtă vreme să moi din nou legătura, n-am pus sticla în sac.

— Attje, cum ai căzut în spărtură? întrebă Neete. Bătrânul tăcu puțin, apoi răspunse:

— Nu mă întreba! O să vă spun eu mai târziu!

Trebuia să ascultăm de această poruncă. Nu pricepeam de ce nu ne lămurea, dar îl scăpasem de la moarte și eram vrednici de această încredere. Nu întrebă în schimb cum s-a sfârșit vânătoarea și cum am dat de el, pentru a-l ajuta. Ne ascultă. Când află că fiertura de urs e încă fierbinte în căldare, ceru să se aducă cuțitele și să se purceadă numaidecât la o gustare.

Mama Sniera lua cu țepușa bucăți de măruntaie din căldare și le punea în șorțul ei de piele, al cărui luciu soios te lăsa să ghicești la câte mai slujise în viața lui; Acolo erau mărunțițe iar bărbații, femeile și câinii luau ce le poftea inima.

În ce mă privește, am avut fericirea să mă ia în grijă

frumoasa Marja, fiica mai mare a lui Pent. Avea poate douăzeci și trei de ani. În cele patrusprezece zile cât am fost găzduit în cortul lor, părea că-mi făcuse un locșor prietenos în inima ei. Îmi venea abia până la subțioară, avea în cozi ca la un kilogram de untură, iar fața-i lucea de un strat gros de catran. Buzele ei zâmbeau pe o întindere cam de 12 centimetri. Năsucul îi era o alună. Ochișorii, din pricina luminii veșnice a zăpezii, se învățaseră a clipi într-una; dar mie unul, spun drept, nu-mi prea făcea cu ochiul.

Marja frământa cu degetele ei negricioase, grăsulii și unsuroase, cele mai bune bucăți ce le putea smulge pentru mine din colții câinilor și mi le îndesa cu drăgălășenie în gură, neținând seama de motivele ce părea că fac de câte ori îmi feream cu îndărătnicie capul. Părinții priveau bucuroși această hârjoană prietenoasă. Am putut scăpa de stăruința cu care mă îndopa numai, ridicându-mă la un moment dat și fugind afară ca, să-mi recapăt suflul pierdut din cauza crampelor ce-mi chinuiau organele de mistuire.

Când m-am întors îmi dădu de bănuiră fericirea cerească oglindită în ochii tuturor.

Îndată mi-am dat seama de neprevederea mea: m-am repezit la sticlă, o caut la lumină – goală-goluță, „bombos”, cum ar zice turcul. Laponii și lapoanele își fricționaseră stomacul pe dinăuntru cu tinctura mea. Îmi venea să-i cert strașnic, dar a trebuit să râd de felul cum bătrânul căuta să se dezvinovățească.

— Domnule, n-o să ne cerți? Am mâncat din urs și ne-am dat seama că fusese bolnav, de aceea am luat câte-o dușcă din doctoria ta, care vindecă orice boală; Mie, la cap nu-mi mai trebuia. Mi-a trecut. Sunt sănătos.

I-am întins sticla goală.

— Ai luat doctoria, ia și sticla... Ți-o dăruiesc.

Le-am făcut mare bucurie cu sticla aceea, căci o

carafă sau o sticlă e o raritate prețioasă în gospodăria unui lapon.

De aceea îmi zise bucuros:

— Heratjama, iubite domnișorule, ești doctor mare de tot și binefăcător. A fost o binecuvântare venirea ta în cortul meu. Ne-ai dăruit atunci trei sticle de vin spanco (vin spaniol, așa le zic ei romului) care ne-a ușurat inima; dar doctoria ta ne place și mai tare. Păcat că n-ai mai multă. Dar acum, sunt obosit; culcă-te lângă mine. Când ne vom trezi, am să te rog să vii cu-mine iar pe deal. Avem de vorbit ceva foarte de seamă.

Toate cele petrecute ne obosiseră mai mult sau mai puțin, încât îndemnul bătrânului venea tocmai la vreme. Au astupat deschizătoarea fumului și iar ne-am aflat claie peste grămadă, ca înainte de năvala ursului.

II

Omul, mai ales călătorul, se deprinde repede cu toate. Așa și eu: am dormit fericit și nu m-am trezit până când Marja cea' nurlie a apropiat cizmele mele cele lungi, îmblănite, să șadă pe ele în loc de scaun, la foc, deși, din întâmplare, în ele se aflau picioarele mele. Am răbdut greutatea mititicăi cât a binevoit să stea, apoi mi-am tras picioarele, la loc.

M-am sculat și eu din culcuș să văd cum pregătesc fiertura de dimineață. Se slujeau întâi și întâi cu fiertura rămasă în căldare de la măruntaiele ursului, adăugând sânge închegat de ren, brânză de ren uscată (aducea la gust cu o tabachere veche de corn, dacă aceasta ar putea fi mestecată mult în gură) pe urmă o porție de somon, al cărui miros de pește vechi era mai mult decât pătrunzător; mai aruncară și câteva mâini de smorodină, ceva sare (doar pentru că tata Pent era om bogat), puțină făină

(semăna a tărațe) și mai adăugară și mațe de urs mărunțițe, a căror curățire lăsa mult de dorit.

În loc de fiertură, am cerut să-mi dea o bucată de carne de ren. Mi-au dat cu multă voie bună, părând bucuroși de porția mea de fiertură, pe care o împărțeau între ei.

După această gustare de dimineață (dimineață e un fel de a zice, când de luni de zile ne aflam în noaptea polară), am plecat cu tata Pent, luând sulile și puștile. Ne-am încălțat cu schiurile. M-a dus pe același drum de ieri și am bănuir că vrea să discute în taină despre nenorocita întâmplare. Mergea tăcut. N-a rostit un cuvânt, până ce am ajuns în pădure la locul unde ne despărțiserăm de el.

— Piejo Herra. Șezi, domnule, zise el, așezându-se pe zăpadă. O să-ți povestesc ceva, dar nimeni nu trebuie să afle cele ce-ți voi spune.

Stăteam lângă el, iar câinele, fără de care niciun lapon nu pleacă de acasă, se așezase în fața noastră. Chiar și oaspetelui, dacă stă la el mai mult, îi dau atare însoțitor credincios. Bătrânul privi puțin înaintea lui; chibzuia, se vede, cum să înceapă vorba. Tăceam, ca să nu-i tulbur chibzuiala; în sfârșit vorbi:

— Domnule, poți să ții o taină?

— Da l am răspuns scurt.

— Și n-o s-o spui?

— Nu!

— Bine! mă pot încrede în tine, căci te-am cântărit. Vrei să-mi prinzi un hoț?

— Un hoț? Eu? l-am întrebat mirat.

— Da, tu. La noi, când se face o faptă rea, trimite regele soldați să-l caute pe făptaș; dar trece multă vreme până face drumul înapoi, iar până atunci vinovatul fuge în Norgia (Norvegia), unde nu-l mai pot urmări. Rareori

sunt oamenii ăștia destul de ageri ca să prindă un zamelats², care cunoaște locurile, mai bine decât ei.

— Ți-a furat ceva îl întreb.

Fața-i prietenoasă se posomorî.

— Da, răspunse, cu o căutătură sălbatică în ochii mereu sclipitori.

— Cine?

— Nu știu.

— Ai bănuieli?

— Nu.

— Ce ți s-a furat? Un ren?

— Ei, domnule, cum ați putea ști dacă mi s-a furat un ren! Am peste o mie de capete, din care se pierde câte unul. Când mi se fură un ren, nu mă supăr așa de mult. Furtul e mult mai mare, mi-au furat bani, mulți bani.

La aceste vorbe izbucni în plâns. Firea copilărească a laponului nu poate suferi nenorocirile cu răbdare bărbătească.

Începeam să pricep. Hoțul o fi fost omul care fugise ieri de noi? Descoperise ascunzătoarea lui Pent? Tata Pent era foarte bogat. Avea peste o mie de reni, cum spusese singur. De bună seamă îngropase mult bănet.

Când laponii mergeau la bălci sau la unul din puținele orășele, cereau să li se plătească pieile ori alte mărfuri cu bani de argint. Așa că, în fiecare an, curge argint din belșug în acele locuri sălbătice ale Nordului și tot acolo se mistuie. Laponul rareori mai dă un ban îndărăt din câți îi intră pe mână.

Dacă și-a umplut punga, caută un loc singuratic în pădure, în mlaștină, ori în stânci. Păstrează cea mai mare tăcere. Spune moștenitorilor numai când se află pe moarte. Ca să nu-și piardă toți banii deodată, dacă i-ar descoperi cineva, ascunde în mai multe locuri și trece, din

2 Așa își zic ei, căci „lapon” e pentru el cuvânt de ocară.

când în când, să-i vadă, ca să se bucure de bogăția lui. Nu rareori se întâmplă ca laponul să moară pe neașteptate, fără a mai apuca a destăinui Cuiva unde a ascuns banii, ori o spune așa de nedeslușit, încât rudele nu pot găsi locul. Câteodată se întâmplă o prăbușire și nu se mai pot afla banii; sume însemnate se pierd, fără nicio nădejde de a mai ieși la lumină. Această zonă pustie stâncoasă a Laponiei înghite o mulțime de bani, fără a da vreo dobândă.

— Pot să știu câți bani aveai? l-am întrebat pe bătrân.

— Oveste Vuosah... două pungi, răspunse el.

— Le-ai ascuns?

— Da, domnule, dar nimeni nu trebuie să știe unde sunt ascunși talerii; nici fratele, nici nevasta, nici copiii. Am vândut multe piei, multă brânză și multe mănuși împletite de fetele mele. Parte am schimbat pe ce-mi trebuia și mi-a mai rămas două pungi cu bani sunători. Ieri când oamenii mei mulgeau renele, astfel că nu mă puteau urmări, am luat schiurile și am plecat în mlaștină, să ascund banii. La întoarcere am văzut un străin care mergea pe câmpie. L-am urmărit, dar el a luat-o la fugă. M-am întors la locul unde ascunseseam banii, i-am luat și i-am ascuns în altă parte. La miezul nopții când ne-am luat după urs, l-am revăzut pe străin, M-am gândit îndată că umblă după banii mei.

L-am urmărit. S-a făcut nevăzut. M-am dus la ascunzătoare; talerii la locul lor, dar în vreme ce mă uitam la ei, am fost lovit în cap. Mi s-a întunecat înaintea ochilor și-am căzut. Peste câteva minute m-am dezmeticit, dar îmi luase banii. Hoțul era departe, îl vedeam zburând pe zăpadă. A încercat s-o apuce pe cealaltă parte a culmii, iar eu am luat-o spre ghețurile crăpate, să-i tai drumul. Cunoscoam locul, dar mânia îmi tulbura vederea. N-am văzut

crăpătura-și-am căzut... Când m-am deșteptat, eram în cort, cu tabac la nas. Hoțul a scăpat.

— L-ai recunoaște?

— Nu, căci s-a furișat după mine fără să bag seamă. Avea pe față mască de iarnă, cum avem toți, din blană, ca să nu ne înghețe obrazul.

— N-ai luat seama, măcar la statura lui?

— Noaptea la noi ține trei luni și pe întuneric ochiul se poate înșela. Aurora vibra neliniștită, iar lumina ei se mișca de colo-colo pe zăpadă. Cine să poată deosebi ceva! Bărbatul era îmbrăcat ca oricare altul. Zamelasti seamănă unul cu altul când nu-s în cortul lor. Nu l-aș mai cunoaște. Dacă nu mă ajuți, Herra nu-l voi descoperi pe hoț niciodată, pierdut rămâne argintul meu strălucitor.

— Eu? Cum pot să te ajut dacă nici soldații regelui nu-ți sunt de folos? Cunoscut țara tot atât de puțin ca și ei și n-am nici măcar înputernicirea ce o au soldații de la stăpânire împotriva hoțului.

— Domnule, greșești! Capul tău e mai sus decât al tuturor zamelaților și niciodată nu s-au văzut pe aici arme ca ale tale. Orice hoț s-ar teme de tine. Ai fost în țări depărtate și sălbătice, unde ai învățat să urmărești fugarii și să le citești urma, cum noi nu putem. Tu însuși ai, povestit despre indianul pe care l-ai urmărit peste munți și văi, ca să-i luați îndărăt pieile pe care le furase. O să te duc pe urmele hoțului, sunt sigur că dacă le vei cerceta cu luare aminte nu va scăpa.

Hm! Nu mă așteptam la așa încredere în mine. Pierdeam toată stima dacă nu i-aș fi ascultat rugămintea și nu duceam cercetarea până la capăt. I-am zis totuși, prefăcându-mă:

— Attia, (tătucă), sunt de prea puțin timp în țara Zame. Nu cred că te pot ajuta.

El clipi și zâmbi șiret:

— Domnule, poți, doar ești doftor.

— Crezi că doctorii învață să-i prindă pe hoți?

— Glumești cu mine? Doctorul știe tot, doctorul poate orice, numai să vrea!

— Cine ți-a spus asta?

— E nevoie să-mi spună ceva? Știm doar cu toții că doctorul reușește orice, căci a învățat să scrie în *Saiva tjalem* (un răvaș sfânt, un descântec-talisman) și cine poartă un *Saiva tjalem*, aceluia nu i se poate întâmpla niciun rău, câtă vreme se îngrijește de el, să nu se strice.

— Te înșeli, i-am zis, clătinând din cap. Nu există talisman, și nici *Saiva tjalem* cu atâta putere.

— Ei domnule, nu vrei dumneata să recunoști! Chiar eu am atare scrisoare.

— De la cine?

— De la un doctor, pe care l-am întâlnit la Lulea, la Mare. Era priceput la toate, mi-a dat leacuri pentru ochi, care mă dureau. Când l-am rugat de un talisman, mi l-a scris pe dată, fără să-mi ia bani. L-am purtat mulți ani la piept. În vremea asta într-adevăr n-am avut nicio nenorocire; dar sudoarea l-a stricat. De aceea și-a pierdut puterea'. De nu era așa rupt, nu cădeam în spărtură. O să te rog să-mi scrii altul.

— Unde e?

— Colea, zise arătând la piept.

— Poți să mi-l arăți?

— Doctorul acela nu m-a oprit. Vrei să-l vezi?

— Da!

A căutat sub cojoc de unde a scos o bucățică de piele împăturită, care atârna de un șiret. În piele era o hârtie îndoită. Mi-o dădu.

— Uită-te, zise, cunoști semnele de pe ea?

Rândurile, scrise cu creionul, erau foarte șterse. Mi-am dat seama dintr-o privire că erau cuvinte nemțești.

Mare mirare m-a cuprins mai întâi, dar când am putut desluși rândurile, am izbucnit în râs fără sfârșit. Iată ce am citit:

La Gange-i parfum și lumină,
Cresc pomi uriași plin de soare,
Și oameni frumoși în genunchi Tăcuți lângă lotușii-n
soare.

La pol, sunt laponii, murdari,
Mici, sluiți și cu râsul prostesc;
Chincesc lângă foc și frig pește,
Orăcăie și chicotesc.
Un mucalit

Vasăzică aceste versuri cunoscute ale lui Heine, în care acesta își bate așa de rău joc de bieții laponi, le-a purtat tata Pent ani de zile la piept, crezându-le pavăză atotputernice. Deci duhul șugubăț al poetului nu se astâmpăra nici după moarte, și răzbise cu poznele și ghidușiile lui până în coclaurile zăpezilor polare! Dar oare cine să fi fost scriitorul acestor cuvinte! Să fi fost într-adevăr „doctor”? Se poate ca un om cult să coboare până într-atât încât să întărească superstițiile, credințele deșarte ale unui biet lapon? Cu tot râsul meu, m-am întristat și am zis.

— Attja Pent, ăsta nu-i talisman, un *Saiva tjalem*, ci un kawes tjelok, o prostie. Cine ți l-a făcut nu era doctor, era un zezec.

— Domnule, dar mi-a fost de folos, zău?

— Ți-l tălmăcesc. Îți vei da singur seama ce trebuie să gândești despre el.

I-am tradus poemul, cum am putut în limba laponă. La ultimele cuvinte, sări mânios și strigă:

— Vrei să-ți bați joc de mine? Nu scrie așa.

— Ba chiar așa!

— Nu-i adevărat, domnule!

— Va să zică eu mint?

Se gândi puțin.

— Domnule, ai fost mereu bun și serios cu noi, dar acum glumești. Acest *Saiva tjalem* m-a mântuit din multe nevoi; or cuvintele pe care mi le-ai spus sunt urâte, mă jignesc. Ele nu pot ajuta nimănui, nici nu pot să-mi aducă îndărăt banii!

— Ai vorbit foarte drept. Ți-am citit ce-i scris, n-am adăugat niciun cuvânt, nici n-am lăsat afară vreunul! aruncă hârtia, nu-i de niciun folos!

— Așa o fi? întrebă el cu îndoială.

— Da.

— Domnule, am să pun hârtia asta la încercare!

— Cum?

— O port iar la piept. Dacă prindem hoțul, e bună, nu-l prindem, atunci nu-i bună de nimic.

— Dovada asta nu-i de luat în seamă, fiindcă vrei să prinzi hoțul cu ajutorul meu nu cu al hârtiei. Vrei într-adevăr să încerci? Du-te singur.

Se răzgândi și zise:

— Ai dreptate Am să fac încercarea altfel. Hoțul a ascuns banii; dacă-i găsim nu va mărturisi. O să-i dau hârtia asta, dacă o să-l apere, atunci e bună, iar dacă găsim banii, atunci e adevărat ce mi-ai citit.

Era o judecată de lapon; dar tocmai pentru că era vorba de o astfel de aventură, m-am învoit.

— Bine, fie. Arată-mi urmele hoțului.

Am pornit prin pădure. După vreun sfert de ceas, am ajuns la podișul pietros, acoperit cu genistră închircită peste care ninsese. Am văzut acolo urmele a doi oameni.

— Să-ți spun locul unde ai ascuns banii? îl întreb.

— O să-l ghicești? mă întrebă mirat.

— Desigur.

Am cercetat ambele urme. Am urmat una din ele,

până ce m-am oprit la o spărtură îngustă în stâncă.

— Aici au fost.

— Domnule, ai nimerit! strigă el. În crăpătura asta ascunsesem pungile, pe urmă am astupat-o cu zăpadă.

— Uită-te, aici ai stat aplecat, când priveai banii. Aici a stat hoțul, când te-a lovit.

— Cum poți să știi asta?

— O să-ți spun pe urmă.

Când străinul se opri se în urma lui Pent, i se întipăriseră schiurile mai adânc în zăpadă. Lăsase urme foarte vădite. Am băgat însă de seamă că unul din schiurile lui avea la talpă o stricăciune, lesne de identificat; se strivise de o piatră ascuțită. Am crezut că nu era bine să-i spun acum ceva lui Pent despre acest prețios semn de recunoaștere.

— Să-l urmărim? l-am întrebat.

— Da.

Am mers mai departe, afară din pădure, pe înălțimea golașă, apoi am coborât dând de câmpie. Acolo urmele pe zăpadă erau atât de slabe încât se vedea că cel urmărit trecuse cu schiurile în fuga mare. Am procedat și noi la fel: înaintam cu iuțeala unui tren peste șesul scânteietor. Așa că, mergând astfel, trebuia ca în două ceasuri să ajungem la cel mai apropiat vecin al lui Pent, la care mai fusesem de vreo două ori. Și acela era bogat, gospodăria lui era alcătuită numai din el, nevastă, o fată a lor și un argat, (teutnar), care nu mi se păruse vrednic de încredere. Stăpânul lui ne spusese că era venit din-Norvegia și că-l are în slujbă de vreun an. Un om care trece așa singur peste munți sălbatici, de bună seamă a avut o pricină, nu vrednică de laudă, de a-și părăsi țara. De aceea m-am gândit fără voie că poate el e hoțul... Dacă presupunerea mea era cumva adevărată, atunci trebuia să mă aștept ca, înainte de a fi ajuns în cortul stăpânului său, să fi cârmit

Într-o parte ca să-și ascundă banii. N-a fost așa. Urmele mergeau tot înainte, drept. Vădit, hoțul era ori neprevăzător, ori foarte îndrăzneț de nu-și dăduse măcar osteneala să se gândească să-și ia măsuri de pază.

— Am mers deci tăcuți mai departe, până am ajuns la cortul vecinului. Fiica lui era afară și l-a vestit de venirea noastră, așa că ne-a ieșit înainte.

— Tuina lirja atna... Pace vouă, zise Pent.

— Tuina aj aj. Asemenea! răspunse el.

Pe urmă se îmbrățișară, lepădând măștile și frecându-și prietenește nasurile. Eu, ca străin, am scăpat cu o strângere de mână. Pe cele două doamne le-am salutat la fel. Pent întrebă:

— Unde-i teutnarul tău Pawek (Pavel)? Nu-l văd.

— E la vite. Uite-l.

Într-adevăr, îl văzurăm la reni, care se căzneau să scurme mușchii de sub zăpadă.

— Are schiurile la el? întreb eu.

— Nu, sunt atârinate coala în cort.

M-am apropiat să văd încălțărilor; la unul am descoperit numaidecât semnul de care am pomenit.

— Cheamă-l. Avem de vorbit cu el.

La un fluierat ascuțit și un bătut din palme, argatul se apropie încet.

— Pueo est! Bună ziua, ne zise el cu cea mai nevinovată mutră.

— Schiurile astea sunt ale tale? l-am întrebat.

— Da, domnule, răspunse el.

— Mergem în cort, am de vorbit cu omul acesta.

Argatul intră fără împotrivire; stăpânii veniră în urma lui curioși. Pe gospodar îl chema Stalo, adică uriaș, deși abia îmi venea aproape de umeri.

Attje Stalo, zic eu, argatul ăsta va pleca în curând de la tine.

— Unde? Întrebă el mirat.

— La Kittck (închisoare).

Se ridică speriat.

— Ce spui, domnule!

— Va merge la temniță.

— Pentru ce?

— Fiindcă-i hoț.

— Domnule, vrei să mă faci pe mine și casa' mea de răs?

— Nu. De ce să te batjocoresc? Ești vecinul nostru! Am mâncat și am băut cu tine, te iubesc pe tine și pe ai tăi. Mă gândesc la fericirea și pacea ta. De aceea îți spun argatul tău e hoț.

Argatul nu răspundea. Nici nu clipea.

Cele două femei stăteau mute. Stalo strigă:

— Domnule, dovada.

— Păcat! Omul ăsta a lipsit ori nu ieri de la cort?

— Da. L-am trimis alaltăieri peste deal, la Arpen Kauna. Băiețașului ei i-a ieșit întâiul dinte și i-a dus un ren dăruit de mine.

— Când s-a întors?

— Foarte târziu. Azi, la vremea mulsului.

— Tata Pent are să-ți spună de ce s-a întors așa de târziu.

Pent povesti întâmplarea lui nenorocită. Argatul ascultă liniștit, tot fără a clipi. Ceilalți, foarte ațâțați. După ce povestitorul isprăvi, Stalo îl întrebă pe argat.

— Ce ai de spus?

— N-am făcut asta, răspunse liniștit.

— Minți!

— Jur c-a fost altul. Eu n-am dat de loc pe la spăturile de gheață;

— Dar ei s-au luat după urma ta!

— Se înșală. Caută-mă dacă am banii la mine.

— Vom căuta! zise stăpânul.

Am căutat cu de-amănuntul prin hainele lui, pe urmă în tot cortul. Nimic!

— Pe unde a fost după ce s-a întors? întrebă.

— Numai la turmă, răspunse Stalo.

— Mai departe, nu?

— Nu. Ieșiți puțin din cort.

— Pentru ce? l-am întrebat.

— Vreau să vorbesc cu Kummusul (toba fermecată).

El știa că tata Pent mă considera printre prietenii cei mai adevărați: de aceea mi-a spus fără ocol ce avea de gând să facă. Mulți laponi țin întrucâtva la credințele păgâne, din care face parte și cea cu „toba fermecată”. Aș fi vrut și eu să fi fost de față la vraja asta, dar a trebuit să mă supun dorinței gazdei. Nici femeile nu puteau asista. Au părăsit cortul și ne-am dus la turmă. Ele ar fi intrat bucuroase în vorbă cu mine, dar am luat-o înainte și mi-am pus schiurile să cercetez cu de-amănuntul împrejurimile cortului; căci de bună seamă banii îi ascunsese undeva pe aici, pe-aproape.

Urme erau destule, atât de cizme, cât și de schiuri și trebuia să fiu cu'luare aminte. Am ocolit întâi cortul și turma în cerc mai mic, pe urmă mai mare. În vremea asta femeile mă priveau dând din cap. N-am putut desluși nimic. Abia la al treilea ocol mai depărtat, am dat de o singură urmă, iar la una din ele am văzut semnul știut. M-am luat după ea. Am ajuns la șanțul care venea dinspre pădure. În șanț pe sub gheață, curgea apă. N-am înaintat nici cinci minute, că m-am oprit locului uimit; descoperisem cea mai mare taină a unui lapon, anume Tiorivigardi al lui, un țarc făcut din coarne de ren, împrejmuirea altarului păgânesc, pe care aduc jertfele. În mijlocul lui era un Site, adică o piatră de apă, de o formă ciudată. Deși la aceste pietre ei nu se mai închină ca

Înainte vreme, totuși tiorivigardul e pentru laponi un loc sfânt, unde poate intra numai stăpânul casei. Tocmai acolo duceau însă urmele argatului. Am simțit că ascunzătoarea lui era acolo. Cine și-ar fi putut închipui ca un lapon să ascundă lucrul furat tocmai într-un loc atât de sfânt!

Urmele duceau până la colțul al doilea al gardului de coarne. Aici se opreau; apoi se întorceau iar. Mi-am potrivit schiurile pe acele urme și astfel am ajuns chiar la locul și în poziția în care stătuse argatul când ascunsese banii. Întâi am privit zăpada, cât puteam cuprinde cu brațele, părea neatinsă. Dar jos erau câteva stele de zăpadă care nu se așezaseră prin plutire, ci le scuturase cineva de undeva. M-am aplecat și am cercetat din ochi încrângătura de Coarne: tocmai acolo atârna ceea ce căutam. Era așa de bine ascuns prin încâlceala de ramuri ale coarnelor, încât nu le-ai fi putut descoperi niciodată decât poate printr-o întâmplare. Era o pungă mare pentru tutun, iar când am pipăit-o am simțit cele două pungi cu bani.

Am lăsat-o atârnată la locul ei și m-am întors repede îndărăt. Când am ajuns la cele două femei, am întrebat unde este argatul. Mi-au spus că era tot în cort. Nu am mai așteptat însă mult și ne-au chemat.

Argatul Pavel m-a privit batjocoritor.

— Domnule, i-am dat talismanul și s-a ferit, îmi spuse tata Pent. E bun, deci, acest *Saiva tjalem*.

— Așa vasăzică! i-am zis eu aspru. Unde-l are?

— L-a pus la gât; dar o să mi-l dea îndărăt, după ce-l va fi apărat.

— Ce-a spus toba fermecată! l-am întrebat pe vecinul Stalo.

— E nevinovat! mi-a răspuns. Hoțul a venit de la răsărit, zice toba fermecată. E un Kainolats-pessac (un câine suedez), care a fugit deja dincolo cu banii.

— Sunteți siguri?

— Toba nu se-nșală niciodată. E mai de crezut, decât vorba unui strofar (preot), care vorbește din Evanghelie.

— Nu huli, attja Stalo! i-am zis... Vorba tobei tale nu prețuiește nici cât mărturia unui schi de rând.

— Glumești, domnule-Skiul nu vorbește deloc.

— Vorbește mai lămurit, mai adevărat decât toba ta și apără cele două pungi ale lui tata Pent mult mai bine decât Saiva tjalemul lui cel netrebnic.

— Saiva tjalem e bun, făcu Pavel. Fă să vorbească skiul dumatăle, domnule.

— Bine, o să-l auzi vorbind și pe urmă o să arunci hârtia ta în foc!

Am ieșit din cort și am adus schiul cu pricina.

— Schiul ăsta e al tău? I-am întrebat pe argat a doua oară.

— Da, și a răs batjocoritor.

— Vedeți această stricăciune la talpă? Asta e gura care vorbește. S-a întipărit în zăpadă acolo unde Pavel a prădat pe tata Pent și s-a întipărit pe tot drumul până aici. Ea mi-a spus că hoțul e el, ba îmi mai spune și unde a ascuns banii.

— Ei, haide, zi-i o dată să-ți spună locul! rânji argatul.

— Numaidecât! i-am răspuns. Dar mai întâi ea îmi spune că ai pus amândouă pungile cu bani în punga ta de tutun. Arată punga.

A rămas deodată grozav de încurcat.

— Am pierdut-o, răspunse el încurcat.

— Minți. Schiul ăsta îmi spune c-ai ascuns-o aici, aproape. Veniți după mine! Cât ai zice de trei ori: Attje mijien, iukka leh almense (Tatăl nostru care le ești în cer), ajungem unde a ascuns punga lui de tutun cu carboavele de argint!

— Domnule, e adevărat? strigă Pent.

— Da!

— Atunci, îți spun că arunc în foc Saiva tjalemul și nu mai ascult de toba fermecată!

— Țin seama de vorba ce-mi spui. Haidem; băgați de seamă să nu fugă flăcăul.

Mergeam înainte, ceilalți în urmă. Când am ajuns la locul unde se cunoșteau bine urmele argatului, le-am atras atenția.

— Plecați-vă și vedeți cât de lămurit vorbește schiul ăsta. Vorba lui e mai de crezut decât a tobei fermecate. Dar voi mergeți cu ochii închiși, nu vedeți, nu auziți nimic.

Am pornit-o mai departe. Pent și Stalo veneau în urmă, argatul între ei, femeile apoi.

Am ajuns la îngrăditura de coarne și în acel moment Stalo se cam supără.

— Aici ne aduci, domnule? Nu știi că locul ăsta e oprit?

— Un om cinstit n-are voie să vină în acest loc și unui hoț îi este îngăduit să-și ascundă aici prada? Vecine Stalo, nu ești creștin adevărat! Ești un păgân plin de păcate! Vezi, aici se isprăvesc urmele schiurilor și aici - poftim - atârnă punga de tutun. Uită-te, vezi dacă e a argatului dumitale!

Efectul produs de aceste vorbe nu se pot descrie. M-am aplecat, am luat punga și am ridicat-o în sus.

— El e, e punga lui! strigă Stalo.

Femeile îi întăriră și ele spusele, iar tata Pent întinse mâinile cu nerăbdare:

— Domnule, deschide-o, oare pungile mele se află acolo?

— Acolo sunt, deschide singur!

O luă cu lăcomie, desfăcu legătura și scoase pungile sale cu bani.

— Să număr, zise, chincindu-se jos.

Se chinci îndată și vecinul Stalo, precum și femeile,

lângă el. Firește, erau foarte dornici să știe cât ascunsese Pent. Nimeni nu lua seama ce face argatul, care, tiptil, o luase la picior, ștergând putina.

L-am lăsat în pace; oricum putea să fugă. Pedepsa lui tot n-ar fi fost alta decât izgonirea din slujbă. L-am urmărit însă ușor, să văd dacă nu cumva mai face alt rău. S-a grăbit să înhațe un ren, i-a pus un căpăstru, l-a înhămat la o sanie veche, a luat ceva merinde și, peste câteva minute de la descoperirea pungii, argatul o ștergea în goana renului. Mersesem numai până la marginea, pădurii, de unde puteam să-l pândesc. Deodată l-am auzit în urma mea pe tata Pent strigând vesel:

— Tjuote kveete-lokke-nala. O sută doisprezece, tocmai! Da, sunt toți banii mei! Herra! Unde-i Herra?

— Aici, i-am strigat eu.

Veniră spre mine alergând.

— Domnule, ai dreptate. Arunc în foc Saiva tjalemul!

— Și nici toba fermecată n-ai s-o mai întrebi?

— Niciodată! Ține, domnule, doi taleri din acești o sută doisprezece – sunt foarte mulțumit, și i-ai câștigat pe drept.

I-am dat la o parte râzând, mâna cu cei doi taleri, zicându-i:

— Ține-i, nu-mi trebuie!

— Vai domnule, cât ești de bun! Hai repede acasă, să-i spun mamei Sniera cât sunt de fericit. Dar unde-i argatul?

— Colo!

I-am arătat sania care se mai zărea departe, ca un punct, pe zăpadă.

— A fugit! strigară toți.

— Lăsați-l în plata domnului! i-am îndemnat eu. Ducă-se să-și caute alt stăpân!

— Ai dreptate, să mergem repede, căci mama Sniera

nu știe unde suntem.

Dar despărțirea n-a fost prea ușoară, deoarece trebuia să gustăm zacusca, cu un gât de rachiu. După aceea, am mai stat de vorbă despre întâmplare. În sfârșit¹, am plecat cu schiurile noastre îndărăt.

Cel care are genunchi puternici, nu-i vine greu să alunece cu schiurile. Tata Pent alerga mult mai ușor ca înainte când n-avea de dus atâta argint greu.

În două ceasuri am ajuns la cort. Tocmai la vreme, căci cei de-acasă începeau să se îngrijoreze.

Când am stat în jurul focului la fiertura de urs, Pent a povestit toată întâmplarea. După aceea s-a pornit un potop de laude din toate părțile. Unchiul Zette și tânărul Neete îmi strânsesă mâna, mulțumindu-mi. Cake Keira și Anda mi se închinară cu smerenie. Iar Marja cea frumoasă zâmbea așa de fermecător încât fața-i unsă aducea a șuncă scoasă din sosul de untură. Cât despre bătrâna Sniera? Vai ce-mi auziră urechile. Cu glas îndulcit zise soțului ei:

— Atja, to mon etsap - tată, îl iubesc! Pe urmă se întoarse spre mine: Tiammit tappo; to mon kalkap tjulestet - închide ochii, vreau să te pup!

Năvăli asupra mea de parcă ar fi vrut să mă mănânce în loc să mă sărute.

Aceasta a fost singura sărutare pe care am adus-o acasă din Laponia și, mărturisesc, că n-am închis numai ochii, dar și gura, bine de tot!

Tata Pent ne privea chicotind glumeț, pe urmă scoase dintr-un buzunar talismanul ce-l luase din cortul argatului lui Stalo și-l aruncă într-adevăr în foc, zicându-mi:

— Domnule, fac ce am făgăduit. Mi-ai dovedit că Saiva tjalemul nu-i sfânt. Mânce-l focul! Tu rămâi la noi cât poțezi. Te iubim, ești atât de înțelept și prietenos, parcă ai fi fiul sau fratele nostru.

Focul mistui rândurile necunoscutului Păcălici.
Sufletul poetului Heine îl va ierta pe tata Pent că n-a mai
vrut să-i poarte versurile în sân ca Saiva-tjalem!

SFÂRȘIT